

Giới thiệu The Stolen Years

Truyện The Stolen Years, chuyên nói về tình cảm của một cặp vợ chồng vừa mới cưới, ban đầu họ sống rất hạnh phúc. Sau nhiều năm trôi qua cứ ngỡ là sẽ hạnh phúc trọn vẹn nhưng bất ngờ lại xảy ra một biến cố lớn đó chính là cả hai đều bị tai nạn xe nghiêm trọng.

Sau vụ tai nạn đó tuy cô không bị thương nặng nhưng dẫn tới tình trạng hôn mê sâu chưa thể tỉnh lại, còn anh thì cũng bị thương khá nặng. Sau nhiều năm hôn mê và cuối cùng ý chí cũng quật cô tỉnh dậy, nhưng khi tỉnh dậy cô đã mất trí nhớ không còn nhớ những gì xảy ra của nhiều năm trước.

Cô quay về ngôi nhà cũ, nơi mà trước kia ngập tràn hạnh phúc yêu thương. Cô gặp anh và cùng ôm lại những hồi ức trước kia, khi hai người đã thực sự trở lại bên nhau thì bất ngờ cô lại bị mất trí nhớ tạm thời, liệu cô có thể vượt qua khó khăn này và anh có chờ đợi được ngày cô nhớ lại không.

Bạn đang đọc truyện *The Stolen Years* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Những chuyện tốt đẹp nhất đều xảy ra vào mùa hè

Hà Mạn không nói gì nữa, cùng thề với Tạ Vũ, từ nay về sau khi trải qua tuần trăng mật, tuyệt đối sẽ không cãi nhau.

Kết quả hai người ở trên xe taxi đi đến sân bay tiếp tục cãi nhau.

Bây giờ cũng đã muộn, chủ yếu là do Hà Mạn thay đồ trang điểm quá lâu, mà Tạ Vũ lại cứ chăm chăm cầm cái máy ảnh chụp không giúp vợ thu dọn hành lý, hai người tranh chấp luyên thuyên cả nửa ngày cũng không có kết quả thắng thua. Hết ngồi trên xe cãi nhau lại biến thành vừa đẩy vali, vừa chạy nói âm ỉ, cho đến khi ngồi trên máy bay mới yên lặng đôi chút, hai người tức giận không ai để ý đến ai.

Đến khi máy bay đáp xuống mặt đất, bọn họ mới đứng dậy đi về phía cửa tự động, cây cọ ở bên cửa vì sức nóng mà héo đi, khóe miệng Hà Mạn không kìm được cong lên.

Cô liếc về phía Tạ Vũ thấy tâm trạng anh cũng khá hơn, trong lòng vụng trộm cười, muốn nói với anh điều gì đó, nghĩ nghĩ, lại mím môi lại.

Tuần trăng mật lần này cô là nữ vương, sẽ không chủ động làm lạnh.

Hai người ngồi trên xe taxi, đưa cho tài xế taxi tờ giấy có ghi tên khách sạn mà họ chuẩn bị từ trước. Lái xe nhanh chóng giơ tay làm biểu tượng OK, khởi động xe. Bọn họ ở phía sau điều chỉnh người tựa vào cửa sổ, quay đầu nhìn ngắm phong cảnh.

Di động Hà Mạn rung lên hai tiếng, cô có chút giật mình, vội vã lôi di động từ trong túi xách.

Là tin nhắn đến từ Tạ Vũ.

Nội dung là: “Này, nói chuyện với anh đi.”

Hà Mạn nhìn chăm chăm vào màn hình thốt ra: “Dựa vào cái gì?”

Vừa dứt lời, cô mới ý thức được mình lỡ lời, quay sang nhìn thấy, Tạ Vũ đang che miệng cười.

“Anh thật xấu đó, cước đi động quốc tế rất đắt!”

Hà Mạn then quá thành giận, quay sang véo véo mặt anh. Tạ Vũ nhanh chóng xoay người, ôm cô vào trong ngực cúi đầu hôn.

Bây giờ thì không cần nói gì cả.

Người lái xe không hiểu ngôn ngữ của họ liếc nhìn gương chiếu hậu, mỉm cười cong cong đôi mắt.

Chuyện tình yêu, luôn luôn không có biên giới.

Hà Mạn đẩy cửa phòng khách sạn ra, đập vào trong mắt cô là một cái giường đôi cỡ big-size, trên giường có vòng hoa hồng xếp thành hình trái tim, bên cạnh tủ đầu giường có một hộp socola bằng bạc và một xô đá, bên trên còn đựng một chai xampanh.

Hà Mạn thấy phòng trang trí như vậy liền nở nụ cười, xoay người nhìn Tạ Vũ nói “Tuần trăng mật phòng nào cũng như vậy sao... chuyện này không phải là anh chuẩn bị chứ?”

Tạ Vũ bất động: “Vây em cảm thấy như vậy chưa tốt sao?”

Hà Mạn cười lắc đầu: “Tốt... đồ đầu đất.”

Tạ Vũ bình tĩnh nói: “Đó là do khách sạn chuẩn bị, anh không biết điều này.”

“...”

Nhân viên phục vụ chuyển hai cái vali hành lý lớn ở trên xe đẩy, đặt ở trên kệ, dùng ngôn ngữ địa phương cúi đầu tạm biệt bọn họ. Đóng cửa phòng lại, Tạ Vũ liền trực tiếp ngã xuống giường lớn.

“Mệt mỏi quá! Hôm nay thật mệt!”

Hà Mạn cũng thuận thể nằm xuống bên cạnh anh: “Còn chưa nói đâu! Em đã nói anh chuẩn bị hành lý cho tốt vào tối qua, anh còn cố tình để đến sáng mai mới thu dọn, còn rề rề, cầm máy ảnh quay lung tung, làm hại chúng ta suốt nửa không lên máy bay kịp!”

“Em đang nhấn lại nút replay sao? Sao lại nói về chuyện này? Trên xe taxi chưa đủ ầm ỹ sao?” Tạ Vũ ngồi dậy, chớp mắt, “Hay là... hôn chưa đủ?”

Hà Mạn mỉm cười đẩy tay Tạ Vũ, lời kéo anh đứng dậy.

“Kéo cái gì? Anh muốn ngủ một chút.” Tạ Vũ vừa muốn nằm trở về.

“Không được!”

“Giường ngủ cũng không phải của em, em phản đối cái gì?”

“Anh xem xem, anh phá hư hết rồi!” Hà Mạn đẩy Tạ Vũ qua một bên, bắt đầu sửa sang lại những cánh hoa hồng bị làm loạn.

Tạ Vũ hừ một tiếng: “Không phải đầu đất sao? Sao còn sửa sang lại?”

Hà Mạn đương nhiên trả lời: “Đầu đất thế nào thì cũng là tuần trăng mật nha, đương nhiên chúng ta nên quay lại cho người khác xem, khiến cho mọi người hâm mộ một chút!”

“Đồ ham hư vinh!” Tạ Vũ không bằng lòng trả lời.

Hà Mạn không hề để ý tới, cúi xuống cẩn thận đem cánh hoa xếp thành trái tim ban đầu, tiếp theo lời cái máy ảnh từ trong túi ra, bắt đầu tự quay tuần trăng mật của mình.

Hà Mạn vừa chụp vừa đắc ý đứng lên: “Tiểu Hoàn nhìn được sẽ hâm mộ chết mất, ha ha!”

Cô cứ nghĩ Tạ Vũ nằm bên yên lặng này giờ nhất định sẽ nói vài câu phản đối, không nghĩ đến, anh chẳng có phản ứng gì.

Hà Mạn quay đầu lại, phát hiện Tạ Vũ ngồi ở trên thảm, lưng tựa vào cửa kính, đã bắt đầu tiến vào giấc mơ đẹp.

Cô buông chiếc máy quay trên tay, bước qua vài bước, nắm một tay Tạ Vũ đang nửa nằm nửa ngồi dưới đất kéo lên.

” Anh thật là lười như quý, đứng lên cho em!”

“Chúng ta có nhiều thời gian để chụp mà, trước mắt em cho anh ngủ một chút”

“Ngày mai làm gì còn hoa hồng trên giường nữa, tận dụng thời cơ, anh phối hợp với em đi, đứng ở ban công quay mặt ra ngoài, em muốn chụp bóng lưng của anh mà.”

“Chụp bóng lưng anh làm gì?”

“Thể hiện tình yêu đó.”

“Thể hiện tình yêu?..”

“Cho mọi người ghen tị. Nhanh đi nhanh đi!”

Hà Mạn sử dụng phương pháp cuối cùng, hét to lên. Tạ Vũ không cam tâm tình nguyện bước ra ban công, đặt hai tay lên ban công, mặt hướng ra biển, để lại một bóng lưng phản chiếu ánh sáng cho Hà Mạn.

Chính là bóng lưng ấy, cô nhìn lâu thật lâu.

Tạ Vũ đứng gần nửa ngày pose một tư thế, phát hiện Hà Mạn không có động tĩnh gì, chán chờ hỏi: “Em chụp được chưa? Sao em không chụp vậy, cái này là quay video mà, này giờ em vẫn quay anh đứng bất động vậy sao!”

Anh quay đầu, thấy Hà Mạn nhìn chăm chăm lấy khung hình, mắt có chút hồng hồng.

“Em thật ngốc.” Tạ Vũ không nhịn được mỉm cười.

Có người nói, khi hạnh phúc đến, mọi người thường không hay biết .

Thật ra thì không phải. Giống như Hà Mạn bây giờ cảm nhận rất rõ ràng, hơn ai hết hiểu được ý nghĩa của hạnh phúc.

Hạnh phúc ngay trước mắt cô, là bóng lưng ngược nắng kia.

Ban đêm lặng lẽ buông xuống.

Bao bọc xung quanh hồ bơi khách sạn là những ánh đèn .Giai điệu samba nhẹ nhàng lan tỏa trong không gian. Hà Mạn hơi hơi có chút men say, cây cọ ở bên phải lay động như khiêu vũ, hoặc là ánh mắt của cô đang quay quay.

Bên kia bể bơi, nhóm đầu bếp đang chuẩn bị bữa tiệc BBQ (bữa tiệc nướng thịt ngoài trời). Tạ Vũ và Hà Mạn dựa vào nhau, yên lặng uống rượu, trên mặt mang theo nét cười, nhưng không nói chuyện.

Đây là tuần trăng mật qua đêm ở bãi biển , mấy ngày nay, Tạ Vũ và Hà Mạn gần như tham gia hết các hoạt động vui chơi trên bãi biển, đua xe trên nước, lặn biển, chơi bóng chuyền bãi biển, ngồi trên khinh khí cầu... Tạ Vũ lười biếng phơi nắng, toàn bị Hà Mạn kéo đi tham gia , tuy nhiên, người càng chơi càng hăng say là anh.

Toàn thân Hà Mạn chứa đựng một sức sống, giống như ánh mặt trời . Vì thế khiến anh trở nên mê muội.

Hải sản sau khi được chế biến xong liền được bưng lên bàn, Tạ Vũ và Hà Mạn thi nhau cầm đầu cầm cổ ăn, quản lí nhà hàng đột nhiên cầm micro đến, chỉ vào vào vị trí bàn ăn của Tạ Vũ và Hà Mạn, nói với toàn thể mọi người có mặt ở đó.

Quản lí nhà hàng đối với cặp vợ chồng Trung Quốc này nảy sinh thích thú nói: “Mọi người! Tối hôm nay chúng ta có đôi vợ chồng mới cưới đi hưởng tuần trăng mật!Đề chúc phúc cho họ chúng ta cùng vỗ tay, được không?”

Toàn sảnh cùng vang lên tiếng vỗ tay , Tạ Vũ và Hà Mạn trở nên ngượng ngùng.

Quản lí nhà hàng đưa micro cho Tạ Vũ, hỏi anh: “Đây đây đây, vị tiên sinh này, có muốn nói với vị phu nhân mới cưới này điều gì không?”

Tạ Vũ tiếp nhận micro, quay đầu nhìn về phía Hà Mạn, Hà Mạn lúc này cũng vừa quay đầu nhìn Tạ Vũ.

Thật giống như có cả thế giới ở trong mắt của hai người.

Tạ Vũ ho nhẹ hai tiếng, làm bộ bị sặc.

“Đừng giả vờ ,em biết anh đã có sự chuẩn bị.” Hà Mạn nhỏ giọng nói.

Tạ Vũ khòe miệng nhếch lên.

“Em không thể giả vờ là mình ngạc nhiên sao?” Anh đưa micro ra xa, cũng nhẹ giọng nói.

Hà Mạn le lưỡi: “Được rồi, em cho anh một cơ hội nữa.”

Nói xong, cô siết chặt hai bàn tay, làm ra vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên cảm động, hai mắt long lanh nhìn về phía Tạ Vũ.

Tạ Vũ nhìn thấy đã muốn nôn.

“Ôi xong, mấy lời tốt đẹp anh định nói đều biến đi đâu hết rồi.”

Không đợi Hà Mạn nổi giận, Tạ Vũ cầm lấy micro, mỉm cười nhìn toàn sảnh nói: “Lúc mà tôi còn rất nhỏ, bà ngoại mang tôi đi cùng xem tướng số. Thầy tướng số nói tôi có số mệnh không tốt, cả đời phải làm việc thiện mới có thể tích đức sửa mệnh. Cho nên, tôi từ nhỏ liền quyết định phải làm người tốt nhất, tôi đã làm rất nhiều việc thiện, trong đó việc thiện lớn nhất, chính là...”

Anh tạm dừng một chút, nhìn về phía Hà Mạn.

“Vì để đàn ông trên thế giới đều được sống hạnh phúc, hy sinh chính mình, đem cô bạn gái này cưới về nhà .”

Cả sảnh vang lên tiếng cười, Hà Mạn tức giận vung nắm đấm hướng đến Tạ Vũ, bị Tạ Vũ nhanh tay giữ lại.

“Vâng” Tạ Vũ cười càng tươi , “Cô vợ của tôi đã dùng hành động thực tế đã mang này ra mắt mọi người.”

Hà Mạn thật sự muốn điên lên, Tạ Vũ bỗng nhiên thu hồi nụ cười, dịu dàng nhìn vào mắt Hà Mạn.

“Anh yêu em khi em tức giận với anh, anh biết là mình không cần hưởng sự tức giận đó, nhưng ngược lại anh lại rất hưởng thụ. Anh yêu bộ dáng vội vàng

lưng túng của em. Cho nên, cảm ơn vợ anh, cảm ơn em đã đem sự dăm man của em toàn bộ đều dành cho anh. Thầy tướng số đã nói qua, chỉ cần anh cả đời làm việc thiện, vận mệnh sẽ hồi báo thật tốt cho anh. Khi nhìn thấy em vào khoảnh khắc đó, anh mới hiểu được, thật ra hồi báo tốt nhất, không ai khác mà chính là em.”

Hà Mạn yên lặng nhìn Tạ Vũ, hai mắt rung rung.

“Anh hy vọng, cả đời này, em sẽ giận dữ với một mình anh. Vợ ơi, anh yêu em, vĩnh viễn vĩnh viễn yêu em!”

Tiếng vỗ tay hoan hô hòa lẫn với tiếng pháo hoa trên bầu trời. Hà Mạn không hiểu sao, pháo hoa trên bầu trời hôm đó thật sự rất đẹp. Có lẽ là nước mắt đã thành một thấu kính, lọc lại hình ảnh đẹp nhất đêm hôm đó.

Chuông đồng hồ vừa điểm mười hai giờ, một ngày cứ như vậy trôi qua.

Bờ biển vào ban đêm dường như được kéo dài hơn, ánh trăng lan tỏa khiến tâm trạng của mọi người mềm mại hơn. Tạ Vũ lái xe máy chạy như bay trên đường biển không người, Hà Mạn ngồi ở phía sau, hai tay vòng qua ôm chặt thắt lưng anh.

“Nhìn kìa, ánh trăng.”

Tạ Vũ cười: ” Anh đang lái xe đó, làm sao nhìn được?”

Hà Mạn dùng một tay lôi ra chiếc máy ảnh: “Để em giúp anh nhìn thấy được! Anh yên tâm, em sẽ chụp lại tất cả, anh có thể từ từ quay đầu mà xem! Sao, ánh trăng, bờ biển...”

Tạ Vũ không trả lời, nhìn chằm chằm về phía cuối đường như trước, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Chụp chán cảnh đẹp bên đường, Hà Mạn hạ tay, cầm nhẹ nhàng đặt trên hông vai Tạ Vũ, bỗng nhiên ngốc nghếch cười lên.

“Cười cái gì?”

“Khi mà em còn đi học, em vẫn luôn là một học sinh tốt. Trong lớp có rất nhiều bạn nữa yêu sớm, lúc tan học thường ngồi sau xe máy của anh bạn trai tuần tú, ngang nhiên đi qua đám đông. Em lúc ấy ở ngoài mặt thật khinh thường, nhưng thực tế, trong lòng là có một chút xiu hâm mộ.”

“Bây giờ không phải là giấc mơ” Tạ Vũ cười, ” Em đang ngồi trên xe máy đó.”

“Đúng vậy, chẳng qua là hơi đáng tiếc một chút” Hà Mạn cười xấu xa, “Còn thiếu một anh bạn trai tuần tú.”

Tạ Vũ nghe vậy bỗng nhiên phanh lại, Hà Mạn đụng vào lưng Tạ Vũ, sợ tới mức hét ầm lên. Tạ Vũ đắc ý cười cười, một lần nữa tăng tốc.

“Tiểu thư, mạng của em đều đặt trên tay anh, nói chuyện chú ý một chút.”

Hà Mạn cột nhà ở phía sau hôn Tạ Vũ.

“Anh thật sự hy vọng con đường này không có điểm dừng.”

Tạ Vũ nói xong, hai người đều chìm vào im lặng.

Tuần trăng mật rồi sẽ kết thúc.

Thị trấn ven biển này luôn luôn là mùa hè.

Những chuyện tốt đẹp nhất, luôn luôn xảy ra vào mùa hè.

Đáng tiếc bọn họ phải tạm biệt.

Hà Mạn có chút luyến tiếc, nhưng không muốn mình quá đa cảm. Cô một lần nữa cầm lấy máy ảnh, sau đó tự chụp.

“Gửi cho thời thanh xuân luyến tiếc của tôi.” Cô nhìn máy ảnh nói, cười ngọt ngào.

“Đây là cô gái xinh đẹp Hà Mạn,” cô đem máy ảnh quay chính mình, sau đó lại quay về phía bờ biển, “Đây là bãi biển dưới ánh trăng.”

“Đây là phong cách xe máy.”

“Đây là... một anh bạn đẹp trai!” Hà Mạn lớn tiếng cười nói.

Máy ảnh chỉ quay được một bên sườn mặt Tạ Vũ, đôi mắt trên gương mặt đẹp trai nhấp nháy dưới ánh trăng.

“Hôn em đi.” Hà Mạn nhẹ giọng nói.

“Anh đang lái xe nha” Tạ Vũ cười nói, “Còn không đội mũ bảo hiểm đâu! Em điên à?”

“Mặc kệ chuyện đó! Quay đầu, hôn em đi! Dù sao trên đường cũng không những người khác, không có việc gì đâu!” Hà Mạn cả người đều dựa vào lưng Tạ Vũ, nhẹ nhàng nói.

Tạ Vũ bị buộc không có biện pháp từ chối, nhanh chóng quay đầu, rất nhanh hôn Hà Mạn một cái. Hà Mạn một tay cầm máy ảnh, tưởng chụp được cảnh đó, nhưng thật sự là quá nhanh, chụp không thành công.

“Không chụp được, lại hôn một chút, hôn một chút thôi...”

“Không được, rất nguy hiểm!” Tạ Vũ cảm thấy nên giữ vững lập trường.

“Ông xã, ông xã tốt, hôn đi...” Hà Mạn bắt đầu nũng nịu, không ngừng thì thầm bên tai Tạ Vũ.

Tạ Vũ trong lòng cũng ngứa ngáy, \ chắc là không có việc gì, hơn nữa, nụ hôn như vậy thật ý nghĩa. Anh lại quay đầu hôn Hà Mạn một chút, thời gian nụ hôn tương đối lâu.

Hà Mạn cuối cùng hào hứng nói: “Chụp được rồi! Chụp được rồi! Ha ha ha!”

Tạ Vũ còn chưa quay đầu, liền thấy sắc mặt Hà Mạn đột nhiên chuyển từ hào hứng sang kinh hoàng.

Hà Mạn lớn tiếng hô: “Cây! Cây!”

Tạ Vũ nhanh chóng quay đầu nhìn về phía trước, nhưng đã tránh không kịp.

Trong mắt Hà Mạn con đường ven biển trở nên mờ dần, đèn flash máy ảnh nháy một cái, sau đó tất phụt chỉ còn một màu đen.

Bạn đang đọc truyện *The Stolen Years* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Thời gian lãng quên con người

Hà Mạn bước ngang qua một gian phòng bệnh, bên trong sáu bệnh nhân và người nhà của họ đều đang ngửa đầu xem tivi. Tivi trên tường chiếu một bộ phim thần tượng với dàn diễn viên đầy màu sắc, nữ diễn viên quý ở đầu giường bệnh than thở khóc lóc, run rẩy đầy bã vai nam diễn viên, vừa khóc vừa nói:

“Anh đã quên em sao? Anh thật sự đã quên em sao? Nói đi, nói là anh đang gạt em!”

Có một cô gái miệng đang cắn quả táo cũng vừa hay đi ngang qua phòng bệnh, lướt qua người Hà Mạn. Một bác bệnh nhân trung niên mặc quần áo màu xanh quay đầu mỉm cười với cô gái bên cạnh “Con đoán đúng rồi, anh ta đúng là mất trí nhớ.”

“Vừa nhìn thấy tình tiết xe cộ là tôi liền đoán ra được” cô gái cắn quả táo rộp rộp, “Khi nào có tai nạn xe cộ, thì đều có mất trí nhớ.”

“Đúng là biên kịch.” Hai người vừa nhìn nhau vừa nói.

Hà Mạn đứng ngoài cửa, ngẩng đầu xem tivi, lại quay đầu nhìn cửa kính phản xạ hình ảnh của mình, sờ sờ băng vải trên đầu, ngượng ngùng nở nụ cười.

Cô đi về cuối hành lang, chậm rãi, câu thoại khàn khàn trong phim không ngừng vang lên

“Nói đi, anh đang gạt em.”

Hà Mạn thì thầm tự nói.

Hà Mạn trở lại phòng bệnh, chị Hà Kỳ đang ngồi ở bên cửa sổ gọt táo.

“Đi toilet sao lại chậm như vậy? Có phải đầu lại choáng váng không?”

Hà Mạn lắc đầu, ngồi lên trên giường.

“Nếu còn cảm thấy đầu choáng váng, phải nói cho bác sĩ biết, em cứ ở lại hai ngày, đừng nóng vội xuất viện, cái gì cần kiểm tra thì cứ kiểm tra hết đi.”

Hà Mạn không muốn tiếp tục đề tài này, nhìn thấy quả táo trong tay Hà Kỳ, thuận miệng hỏi:

“Chị lại gọt táo sao, lần trước gọt em cũng chưa ăn, để hoài cũng bị y tá vứt đi. Chị cũng không phải không biết, từ trước giờ em đều không thích ăn táo.”

Câu nói của cô có chút khó chịu. Hà Kỳ sớm đã biết, từ lúc cô tỉnh lại tính tình không tốt lắm, tới bây giờ cũng không muốn cùng cô so đo quá, mặc kệ Hà Mạn nói gì, Hà Kỳ đều cười hì hì.

“Chị từ nhỏ đến lớn chưa từng chăm sóc bệnh nhân nào, khó khăn lắm mới có cơ hội này, tất nhiên phải chăm sóc sao cho chu đáo và giống phim một chút chứ. Ngày bé xem phim thần tượng, chị rất hâm mộ người gọt táo cho bệnh nhân đó nha.”

Hà Kỳ vui cười rạo rức tiếp tục cúi đầu gọt táo, vỏ quả táo một vòng lại một vòng rớt xuống, chiều rộng không đồng đều, nhưng kì diệu là không bị đứt đoạn.

Hà Mạn càng nhìn càng thêm phiền lòng, hai tay đem đẩy đĩa táo vừa gọt xuống đất

Lúc này Hà Kỳ không vui.

“Em làm gì đó!” Cô kêu ra tiếng, “Lần này chị thật vất vả...”

“Mất trí nhớ đã đủ giống phim thần tượng rồi, chị đừng làm em cảm thấy tội tệ nữa được không?”

Hà Mạn vừa nói xong, đôi mắt lại đỏ. Hà Kỳ không hề lên tiếng, buông quả táo, đứng dậy ngồi vào bên người cô, nhẹ nhàng mà ôm cô.

“Chị, chị nói cho em biết đi, Tạ Vũ rút cuộc vì sao không đến thăm em? Anh ấy xảy ra chuyện gì? Có phải đang trách em hay không?”

Ánh mắt Hà Kỳ lóe lên, muốn nói lại thôi.

“Anh ấy trách em phải không, nếu em không quá rối, bọn em vẫn tốt, cũng sẽ không xảy ra tai nạn xe...”

Hà Mạn nói được một nửa chính mình liền trở nên ngập ngừng..

Trong lúc nằm viện, vô số lần cô đã hỏi về vết thương của Tạ Vũ, cũng vô số lần tự trách hành vi của mình, Hà Kỳ khuyên như thế nào cô cũng đều bỏ ngoài tai.

Nhưng đây là lần đầu tiên, Hà Mạn ngừng lại, nói với chính mình, những chuyện đó đều xảy ra vào năm năm trước.

Cô tuyệt vọng muốn níu kéo lại bãi biển năm năm trước đây, không muốn giống những người khác theo thời gian mà rời xa.

Thời gian không kéo cô đi, nó đã hoàn toàn quên lãng cô.

Mười ngày đầu, Hà Mạn từ trong bóng tối tỉnh lại.

Đợi cho ánh mắt chậm rãi thích ứng ánh sáng xung quanh, cô mới nhận thấy được mình đang ở trong bệnh viện. Lúc này, gương mặt quen thuộc đập vào mắt Hà Mạn.

Chị Hà Kỳ vui mừng hét to: “Cảm tạ ông trời! Em cuối cùng cũng tỉnh! Bác sĩ bác sĩ...”

Hà Kỳ một bên hô to bác sĩ, một bên chạy về phía cửa, chạy đến nửa đường mới nhớ đến đầu giường bệnh còn có nút để ấn gọi, vì thế lại đi vòng vèo trở về dùng sức ấn vài lần.

Hà Mạn cảm thấy đầu mình mờ mịt, chưa kịp phản ứng gì, đã bị một nhóm bác sĩ y tá vây lại.

Bác sĩ đứng một bên vội đèn pin kiểm tra đồng tử của Hà Mạn, sau đó hỏi nàng một số vấn đề

Bác sĩ: “Xin hỏi, cô tên là gì?”

Hà Mạn không để ý người nào, đầu óc của cô thật hỗn loạn, xương sọ có chút đau đau, huyết thái dương cũng giật giật. Là vì tối hôm qua uống nhiều rượu vang sao? Nhưng vì sao chị lại ở chỗ này? Đúng rồi, là tai nạn xe! Tạ Vũ đâu? Tạ Vũ có khỏe không?

Giọng nói cô khàn khàn mở miệng liền hỏi: “Tạ Vũ đâu?”

Không có ai trả lời. Chỉ có chị Hà Kỳ trên mặt hiện ra một tia kinh ngạc.

Hà Mạn muốn nhìn giường ngủ phía bên cạnh, nhưng lại không thấy rõ lắm. Lúc này bác sĩ dùng âm lượng lớn hơn để hỏi: “Xin chào, cô có nhớ rõ mình tên là gì không?”

Hà Mạn lấy lại tinh thần, nhẹ giọng đáp: “Hà Mạn.”

Bác sĩ ngay sau đó hỏi: ” Cô có nhớ tại sao mình lại ở bệnh viện không?”

Hà Mạn chần chờ một chút, những hình ảnh chấp nối từ từ hiện lên: bể bơi, tiệc tối thịt nướng, bay trên khinh khí cầu, trời đầy sao, đường ven biển dài thật dài... Hình ảnh cuối cùng nhanh chóng hiện lên là đường bờ biển với ánh trăng.

Nước mắt Hà Mạn tràn mi.

“Chị, Tạ Vũ, Tạ Vũ anh ấy không có việc gì chứ? ! Chị, Tạ Vũ đâu?”

Hà Kỳ sững sốt một chút, nhất thời không nói chuyện. Hà Mạn đều nhanh vội muốn chết, nhưng sức lực lại không có. Cô cứ tưởng giọng nói mình lớn lắm, nhưng phát ra chỉ là vài âm thanh mỏng manh: “Tạ Vũ! Chị, Tạ Vũ làm sao vậy? Chị đừng giấu em, anh ấy ở đâu?”

Hà Mạn không thể không chế nước mắt như bình thường được, trái tim ở lồng ngực đập thành thịch, dự cảm không tốt làm môi cô run run.

Nếu chị đã đến đây, tai nạn xe nhất định rất nghiêm trọng? Tạ Vũ sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Hà Mạn mở to hai mắt, lại chỉ có thể ngã vào trong lòng Hà Kỳ không ngừng rơi nước mắt.

“Khi gặp chuyện đó, cô và chồng cô cùng ở một chỗ?”

Bác sĩ nhẹ nhàng đưa ra nghi vấn này, trong đầu Hà Mạn nổ “Oanh” một tiếng.

Như thế nào? Chẳng lẽ Tạ Vũ lại mất tích?

Cô giãy khỏi Hà Kỳ, suy yếu lôi kéo tay bác sĩ nói: “Đừng vậy! Chúng tôi cùng ngồi trên xe máy, không cần thận trọng vào một thân cây... Người khác đâu? Không ai thấy anh ấy ư? Không thể nào! Chúng tôi chỉ đụng vào một thân cây thôi!”

Hà Mạn khóc lóc, chỉ cảm thấy đầu mình “Phanh” một tiếng, bóng tối lại buông xuống.

Hà Mạn mơ mơ màng màng cảm giác được chính mình đang nằm trên giường đầy, các bác sĩ đang tiến hành kiểm tra. Cô còn muốn tiếp tục hỏi về Tạ Vũ, mí mắt không hiểu sao cứ sụp xuống, chỉ có thể miễn cưỡng mở một chút, lập tức lại chìm vào bóng tối.

Bóng tối, giống đêm hôm đó trên biển, không hề có ánh trăng.

Thời điểm Hà Mạn lại tỉnh lại, phát hiện chỉ có chị ngồi bên cạnh.

Cô cảm thấy có điều gì đó không ổn, tự nói với chính mình, không thể lại ngất đi, muốn trấn định, sau đó hít sâu một hơi, đầy nhẹ chị đang ngủ.

“Em tỉnh rồi?” Hà Kỳ thật cao hứng, vừa muốn đi ấn chuông, lại bị Hà Mạn giữ chặt.

Ánh mắt Hà Mạn cầu xin làm cho chân tay Hà Kỳ có chút luống cuống.

“Hà Mạn, em đừng vội, em hãy nghe chị nói...”

“Chị nói trực tiếp với em đi, Tạ Vũ rốt cuộc làm sao vậy!” Hà Mạn cảm thấy tầm mắt mình lại mơ hồ, tất cả đều là nước mắt.

“Chị đã hỏi em lúc trước, em nói... Em bị tai nạn xe vào tuần trăng mật?”

Giọng điệu Hà Kỳ là lạ, như là nhắc tới việc xảy ra đã lâu. Nhưng mà Hà Mạn không có sức lực đi nghiên cứu lý do tại sao cô hỏi vậy, chỉ gật gật đầu, mở to mắt nhìn.

“Em... Em không phải bị tai nạn xe cộ mà là...”

“Chị đừng có dông dài, nói nhanh đi!”

Hà Kỳ cũng hít sâu một hơi, hơi hít sâu của chị khiến tâm trạng của Hà Mạn trở nên thấp thỏm.

“Nếu em nói đến vụ tai nạn xe ở tuần trăng mật, như vậy, Tạ Vũ không có việc gì.”

Trên mặt Hà Mạn từ từ nở một nụ cười, giống như một đóa hoa đang nở rộ.

“Nhưng mà...” Hà Kỳ cẩn thận nhìn Hà Mạn, “Chị cảm thấy kì lạ, em cuối cùng bị sao vậy?”

“Em làm sao vậy? Em bây giờ không phải đang tỉnh táo sao?”

“Ý của chị là...” Hà Kỳ khó xử rồi rầm nửa ngày, “Em em cùng với cậu ấy, nửa năm trước đã ly hôn mà! Em làm sao có thể không nhớ rõ như vậy?”

Tươi cười của Hà Mạn ngưng kết ở khóe miệng.

“Ly hôn? !”

Cô rất kinh ngạc , sau đó cười thành tiếng.

Người xảy ra tai nạn là mình, mà sao đầu chị ấy lại bị hỏng như vậy.

Hà Mạn vừa cười vừa sửa: “Chị, chị không sao chứ, em và Tạ Vũ nửa năm trước còn chưa có kết hôn đâu, như thế nào liên xa nhau? Tụi em vừa hưởng tuần trăng mật mà? !”

Hà Mạn nói xong, theo thói quen lấy ngón tay phải sờ vào ngón tay áp út bên trái, nhưng không thấy gì.

Cô yên lặng nhìn bàn tay của mình.

Ngón tay sạch sẽ , giống như có người nhàn lúc ban đêm lên vào, tàn nhẫn tẩy sạch màu sắc trên tay cô vì tuần trăng mật mà làm.

5.

Hà Mạn mặt không chút thay đổi ngồi khám bệnh trong phòng. Hà Kỳ lôi kéo tay cô, về mặt thân thiết nhìn hộp đèn trên tường tỏa sáng, mặt hồi hộp nhìn vào tấm hình chụp X-quang của Hà Mạn. Chủ nhân của tấm hình X-quang này lại mất hôn, thoát nhìn qua cảnh tượng này, cứ như là Hà Kỳ sinh bệnh chứ không phải cô.

Trong lúc Hà Mạn vẫn còn sững sờ, bác sĩ chỉ vào kia mấy tấm X-quang, giải thích cho hai cô hiểu. Ánh sáng của ngọn đèn trên tường chiếu thẳng vào mắt cô, thuật ngữ y học chuyên nghiệp từng chút từng chút lọt vào tai cô, cảnh tượng này qua mức bình tĩnh, đây không phải một giấc mơ.

Cô đã hy vọng đây là một giấc mơ biết bao.

“Mấy ngày nay, chúng tôi đã tiến hành kiểm tra bộ não của cô Hà Mạn. Cô Hà kết quả CT và MRI đều bình thường, chúng tôi tạm thời chưa phát hiện cô Hà có gì khác thường. Nhưng bởi vì bộ não cấu tạo phức tạp, hơn nữa cô Hà ở tai nạn xe lúc trước từng bị hôn mê một tháng, trước mắt chúng tôi chỉ có thể đoán, cô đây là vì chấn động khiến bộ não tạm thời mất trí nhớ...”

“Mất trí nhớ? Tôi làm sao có thể mất trí nhớ, chuyện này cũng quá giống tiểu thuyết, ” Hà Mạn bật cười, “Tôi còn nhớ rõ chị của tôi mà! Tôi cũng nhớ rõ... Nhớ rõ rất nhiều chuyện! Đây làm sao có thể gọi là mất trí nhớ?”

Cô đối diện với hai người mang ánh mắt tiếc nuối và bất đắc dĩ, kiên trì, từ chối chấp nhận chuyện này.

Trước khi vào phòng điều trị, Hà Mạn nằm trên giường bệnh, bỗng nhiên đầu chợt lóe. Cô hoài nghi tất cả chuyện này đều là Tạ Vũ bày ra , giống như lúc bề boi anh ấy chủ trì bày ra trò đưa micro chúc mừng kia. Anh ấy chắc hẳn muốn vui đùa khi thành công thoát khỏi tai nạn, kiểm nghiệm thử mình có thật sự yêu anh ấy không?

“Nếu em tỉnh lại, đã là năm năm sau, chúng ta muốn rời xa nhau, em có thể không ngần ngại mà đến tìm anh chứ?”

Anh ấy luôn thích làm như vậy, hỏi cô về những vấn đề kỳ quái, chắc hẳn còn dùng máy quay lên quay lại những cảnh này rồi, phòng ngừa cô xấu tính đổi ý.

Anh ấy nói, cuộc đời này không hề có sự nhầm lẫn.

Anh ấy nhất định giấu tại chỗ nào rồi, dùng máy quay lén lẽ quay lại bộ dạng kích động của cô.

Chị gái của cô thường hay than thở dùng máy tính nay đã dùng ipad, tạp chí hay các báo lá cải đầu ghi năm 2012, chỉ số thông minh của cô , khẳng định với cô rằng, lời nói mà cô mong rằng là nói dối kia là thật, Tạ Vũ sẽ không bao giờ nghĩ ra.

Chỉ có thời gian. Chỉ có thời gian mới có thể làm sáng tỏ.

Cô hoảng hốt, Hà Mạn nghe được bác sĩ bên tai nói không ngừng: “Cô Hà, trường hợp mất trí nhớ được phân thành rất nhiều loại, căn cứ theo như lời cô nói, trí nhớ của cô dừng tại lúc cô và chồng cùng đi hưởng tuần trăng mật. Cho nên cô thuộc dạng mất trí nhớ tạm thời.”

Lời nói của bác sĩ rất có sức thuyết phục, như một bác sĩ rất có trách nhiệm. Hà Mạn hoàn toàn tuyệt vọng.

Hà Kỳ luôn nắm chặt tay Hà Mạn không buông, cho đến khi lòng bàn tay hơi ẩm ướt

“Như vậy, như vậy... Em gái của tôi, khi nào mới có thể nhớ lại?”

Hà Mạn lúc này mới đưa lực chú ý chuyển hướng sang bác sĩ.

Cô trước mắt từ bỏ vấn đề về Tạ Vũ. Trong đầu của cô có nhiều câu hỏi vì sao, năm năm thời gian vỡ thành từng mảnh, chôn giấu bí mật nhiều như vậy, cũng chôn đi tình yêu của mình. Trừ khi cô tự nhớ lại, nếu không cũng chẳng có ai có thể giúp được cô.

” Trường hợp mỗi người đều không giống nhau, có người chỉ cần vài tuần lễ liền có thể nhớ lại, có người lại mất cả một năm, cũng có người không bao

giờ nhớ rõ, cho nên chúng tôi cũng không thể nói được thời gian chính xác. Chẳng qua ở trong khoảng thời gian này, tôi đề nghị em gái cô tận lực cùng người nhà, bạn bè, hoặc người quen thuộc ở chung, như vậy có thể giúp cô ấy tìm về kí ức đánh rơi năm 2007.”

“Tốt lắm !” Hà Mạn bỗng nhiên đứng lên. Cô đứng dậy quá nhanh, hơi cảm thấy choáng váng, vội vàng đỡ lấy hộp đèn.

” Em muốn đi tìm có thể giúp em nhớ lại bây giờ, em muốn đi tìm Tạ Vũ.”

Không biết như thế nào, từ lúc tỉnh lại lồng ngực tràn đầy một cảm giác mãnh liệt, Hà Mạn không có cách nào áp chế được.

Cô tỉnh lại đã gần một ngày, anh không gọi điện cho cô, không gửi tin nhắn, không hỏi han.

Bọn họ ly hôn.

Dựa vào cái gì chứ.

Những người này tùy tiện liền đã nói cô mất trí nhớ, giống như cô từ quá khứ xuyên tới tương lai, đối mặt với rất nhiều thứ chưa từng thấy, với việc sử dụng những sản phẩm công nghệ mới, nghe mọi người đàm luận cô hoàn toàn không biết giới showbiz hay xã hội đã diễn ra cái gì, không thể đoán được những từ ngữ khó hiểu trên Internet...

Cô không cần những tin tức này, cô chỉ cần người quan trọng của cô

Tựa như cảm giác vừa mới ngủ dậy, tỉnh lại, đối mặt với người từng nói dưới bầu trời đầy pháo hoa rằng anh yêu cô, giờ lại bật vô âm tín.

Tại sao cô lại phải chấp nhận.

Hà Kỳ ôm lấy cô: “Mạn Mạn, em bình tĩnh một chút, em hiện giờ chưa thể xuất viện.”

Hà Mạn giống như phát điên giãy khỏi Hà Kỳ, nghiêng ngả lao đảo chạy về phía cửa. Cô bình thường tuy là người hoạt bát, nhưng lại chán ghét những người hành động quá trốn ở những nơi công cộng, nhưng bây giờ cô không để ý điều gì nữa, trong lòng đau đớn nhớ nhung, cô ngăn không được nữa rồi.

Cô muốn anh.

Ly hôn. Hai chữ này không khác gì phim điện ảnh cô thường hay xem, cứ ngỡ sẽ không ảnh hưởng hay liên quan đến mình.

Cô đau khổ, là nhớ nhung, sự nhớ nhung ăn mòn cô.

Cô muốn ôm ôm anh, hôn anh, nói với anh rằng mình rất sợ, muốn trở về thị trấn ven biển kia, ngồi phía sau anh, đi dọc theo đường biển mà không có kết thúc.

Tạ Vũ, em rất nhớ anh.

Hà Mạn không thể đi đến phía cửa, cô thấy một màn sương mù vây quanh mình rồi ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *The Stolen Years* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Quá khứ như mây khói

Từ ngày đó cho đến khi xuất viện, ngoại trừ Hà Kỳ, không có bất kì ai đến thăm Hà Mạn.

Hà Mạn tự thừa nhận tuy rằng mình không phải là người giao tiếp giỏi, nhưng tính cách bao giờ cũng vui vẻ, bên cạnh không hề thiếu bạn bè, cũng sớm kết bạn với bạn bè của Tạ Vũ, thậm chí đồng nghiệp công ty, sếp trên đều hòa hợp ở chung. Theo lý thuyết, thì cũng nên quan tâm đến cô một chút, nhưng rõ ràng trên thực tế không phải vậy.

Cho dù ly hôn, tốt xấu cũng là vợ chồng năm năm. Một ngày vợ chồng trăm năm tình nghĩa, huống chi là năm năm. Bọn họ đã từng tốt như vậy, thân mật như vậy, anh ấy làm sao có thể lạnh lùng như thế?

Nếu nói Tạ Vũ đã biến thành “Chồng cũ” lạnh lùng, vậy Tiểu Hoàn đâu? Bạn bè từ nhỏ cùng nhau lớn lên không thể nào cũng không quan tâm đến cô?

Nhưng Hà Mạn không mở miệng hỏi. Hà Kỳ phần lớn cứ lảng tránh trước nghi vấn của cô, cho dù có nói, cũng hàm hàm hồ hồ, không chịu nói rõ ràng, cô đoán ra được ắt hẳn là không muốn cô biết.

“Em vẫn cứ cho là giống như trước kia ư, em luôn viện cớ bận hàng trăm việc, bình thường chỉ gọi điện thoại cho em, em đều lạnh lùng nói mình có việc

rồi nhanh chóng gác mấy.Chị chỉ biết quan hệ của bọn em càng ngày càng kém, nhưng chưa có cơ hội nghe em nói vì sao.”

Hà Mạn bất đắc dĩ, nhưng cũng tiếp nhận sự thật này.

Vài ngày cuối cùng ở phòng bệnh, cô học cách sử dụng IPAD từ Hà Kỳ chơi “Zombie” và “Angry Bird” ; bác sĩ cho phép cô được hoạt động mắt, bù lại mấy năm không nhớ gì tìm xem sự kiện, động đất , sóng thần ở Nhật, ngạc nhiên xem .

Lại dùng iPad xem phim điện ảnh “ 2012”.

Hà Mạn than thở liên tục, xem được một nửa liền dừng lại, nói với chị đang chuyên chú ngồi gọt táo một bên :

“Chị, nếu về sau em thật sự không nhớ được gì, chị cứ nói cho em biết, vào năm 2012 trái đất bị hủy diệt, em sẽ nghĩ là mọi người đã chết sạch trong tai nạn đó.”

“Nghĩ cái gì ?” Hà Kỳ cũng không ngẩng đầu lên, ” Em tự đừng quên chồng em và bạn em thì thôi, liền ngóng trông người ta gặp nạn? Phẩm đức của em thế này ư? !”

Hà Kỳ bỗng nhiên ý thức được chính mình nói chuyện thật sự rất công kích, chỉ sợ động chạm đến Hà Mạn, vội vàng vụng trộm giương mắt quan sát phản ứng của cô.

Hà Mạn bật cười, không để những lời đó ở trong lòng.

Khả năng chịu được con người ta có thể nhiều đến đâu. Chị cần còn sống sót, nhất định họ buộc phải chấp nhận.

Ngay từ đầu Hà Mạn còn muốn giải đáp những thắc mắc, nhưng mà khi mở miệng hỏi Hà Kỳ là khi, phát hiện được những vấn đề mà mình phải đối mặt không phải chỉ là một.

Là trống rỗng, giống như trong một đề thi trình bày và phân tích, cô cầm bút, không biết phải bắt đầu viết từ đâu.

Hà Mạn nhẹ nhàng thở dài. Cô càng ngày càng bình tĩnh .

Hà Kỳ nhìn thấy cô im lặng như vậy, ngược lại càng thêm không đành lòng.

“Em đừng có nói trước như vậy, phim điện ảnh này nói là ngày 21 tháng 12 mới xảy ra tận thế, bây giờ còn chưa tới ngày đó đâu, nói không chừng là xảy ra tận thế thật.”

“Thật không?” Hà Mạn nhìn ra ngoài cửa sổ, thản nhiên cười.

Được như vậy thì thật sự quá tốt.

Đứng ở ngoài cổng bệnh viện, Hà Mạn thấy thế giới này tràn ngập cảm giác xa lạ.

Giống như, đây không phải là hiện thực.

Là cô đã quên đi năm năm, cho nên cô cảm thấy có khoảng cách sao? Hà Mạn không rõ tâm trạng của mình hiện giờ, vui sướng tỉnh lại hay là hỗn loạn? Hay căn bản là không có dũng khí đối mặt?

Hà Kỳ nhìn về một chiếc xe vắng vẻ.

“Lên xe đi, anh rể em đã mang đồ về rồi, chúng ta cùng về nhà thôi.”

Hà Mạn lên xe nhìn anh rể gạt đầu, nhìn sườn mặt của anh ấy, nhận ra có già đi một chút.

Anh rể luôn tai gọi điện thoại. Hà Kỳ vừa lên xe, liền đem túi xách giao cho Hà Mạn.

“Túi xách của em này.Sau tai nạn cảnh sát đã đem đến bệnh viện. Di động đã rơi hỏng rồi, màn hình vỡ hết, về sau lại mua cho em một cái mới. Không biết em có lưu lại địa chỉ danh bạ dự bị trên máy tính không, nếu có thì còn có thể nhập vào điện thoại mới... Aiz, chị nói với em điều này, hiện tại em cũng nghe không hiểu, đến lúc đó chị dạy lại cho em đi.”

Hà Kỳ quan tâm nói đầu đầu , Hà Mạn vuốt ve chiếc túi xa lạ trong tay.

“Túi xách này là của em?” Hà Mạn cười, ” Hình dạng kì quái như vậy sao, sao giống gương mặt của người máy vậy.”

“Đây chính là túi xách hot nhất của Celine (một thương hiệu túi xách)năm 2011 có tên là It Bag, mọi người đều gọi nó là túi cười” Hà Kỳ nói, “Em đặc biệt thích nó, còn khoe với chị nữa mà.”

Hà Mạn nhìn túi xách hàng hiệu trên tay, không thể tin được. Vào chuyến đi tuần trăng mật cô và Tạ Vũ cùng nhau đi dạo phố, thật vất vả và quyết định chần chờ mới can đảm quyết định một cái túi , rõ ràng như mới xảy ra ngày hôm qua. Đảo mắt năm năm qua, thật sự là khác xa.

Cô mở chiếc ví, phát hiện bên trong có rất nhiều thẻ, thẻ tín dụng, thẻ VIP của cửa hàng mỹ phẩm, thẻ thành viên, hội viên Spa, hội viên Gym... Hà Mạn lấy ra từng cái để nghiên cứu. Đa số các thẻ, cô đã không thể nào nhớ được.

Hà Mạn vẫn canh cánh trong lòng quan hệ giữa mình và người khác, cho đến giờ phút này, nhìn thấy dấu vết về cuộc sống chân thật ” Hà Mạn bây giờ”, mới bắt đầu tò mò về năm năm đã quên, cuộc sống của cô như thế nào.

“Chị, xem ra năm năm này, em ít nhất không có bạc đãi chính mình. Em tiêu tiền chắc là rất nhiều? Tạ Vũ, Tạ Vũ là vì em tiêu nhiều tiền như vậy mới ly hôn sao?” Hà Mạn hỏi.

Hiện tại nói lên hai chữ “Ly hôn” này, đã không còn đau đớn nữa. Hà Mạn tự giễu cười cười.

Hà Kỳ vừa chỉ đường cho chồng, vừa trả lời Hà Mạn: “Em và chồng em người làm giám đốc kinh doanh, người thì làm giám đốc sáng tạo, kiếm được nhiều tiền cũng nhiều, điều đó rất bình thường. Tạ Vũ so với em có khi còn kiếm được nhiều hơn? Chuyện của bọn em trong lúc đó, chị cũng không biết rõ lắm... Aiz...”

Nhớ lại Hà Kỳ đã từng nói qua là “Không biết rõ lắm”.

Hà Mạn còn muốn hỏi thêm vài chuyện, xe taxi đã chạy đến trước khu chung cư.

“Đây là...”

“Nhà của em mà, em ly hôn... Dù sao đây là nhà mà em thuê.” Hà Kỳ mở cửa xe, cùng với chồng thu xếp đồ đạc sau xe vận chuyển lên tầng.

“Đây không phải là nhà của em” Trong đầu Hà Mạn tràn ngập hình ảnh “ngôi nhà chân chính” của mình, buồn bã bất đắc dĩ lắm mới bước từ trên xe xuống.

Anh rẽ tiếp nhận điện thoại, ý bảo các cô lên lầu trước. Hà Mạn đi theo Hà Kỳ vào thang máy, ở cửa thang máy, hai người hai mặt nhìn nhau.

“Làm sao vậy?” Hà Mạn không hiểu ra sao.

Hà Kỳ thở dài, nhíu mày nghĩ nghĩ, mới có chút không xác định ấn xuống lầu 19, lại nghĩ nghĩ, cũng ấn sáng lầu 18.

“Chị cũng nhớ không rõ,” Hà Kỳ nói, “Lần cuối cùng ở đây là lúc giúp em chuyển nhà, nên chị không nhớ kĩ, không phải tầng mười tám thì cũng là tầng mười chín.”

Hà Mạn nhìn chăm chăm vào bảng chỉ dẫn, im lặng.

Khi mở cửa nhà trọ, đập vào mắt là hàng loạt thùng giấy chất đống giữa phòng chưa mở, sắp xếp lung tung, một đống hỗn độn.

Hà Kỳ thở dài một hơi: “Em làm sao thế này, chuyển đến đây được mấy tháng còn chưa sửa sang lại, đây là nhà để người ta sống sao?”

Hà Kỳ miệng lưỡi sắc bén. Vừa thu dọn vừa nói liên miên không dứt, than phiền đủ điều.

Hà Mạn nhìn cô dọn dẹp, bỗng nhiên hỏi đến vấn đề:

“Em và Tạ Vũ, vì sao lại ly hôn?”

Cô chung quy chưa từ bỏ ý định, hơn nữa, cô không tin chị mình không biết tí gì về nguyên nhân ly hôn.

Không biết nhiều, tóm lại cũng biết một chút đi?

Hà Mạn nói với giọng yếu ớt, cô tùy tay kéo tấm vải trắng phủ trên ghế sofa ngồi xuống, tấm vải phủ đầy bụi khiến cô ho khan.

“Khụ khụ...Chị thật sự không biết được rõ ràng, khi đó hỏi em, em cũng không nói. Chỉ biết là em và cậu ấy ở chung được hai năm thì không còn vui nữa, thường thường cãi nhau. Chẳng qua hai người các em tuy ly hôn, nhưng Tạ Vũ vẫn rất quan tâm đến em.”

“Quan tâm cái gì,” Hà Mạn nhớ tới mùi liên cay, “Em bị tai nạn xe nghiêm trọng như vậy, anh ấy ngay cả đến thăm cũng không đến.”

Cô vẫn tránh không nhắc đến bất mãn của mình với Hà Kỳ, giờ phút này cũng có cố, nói xong chữ cuối cùng liền nức nở.

“Ai nói vậy, trong lúc em hôn mê, cậu ấy có đến thăm em vài lần.”

Nghe được Tạ Vũ vẫn quan tâm chính mình, trên mặt Hà Mạn hiện lên vui sướng, cả người lập tức có tinh thần: “Thật vậy sao?Sao chị không nói sớm!”

Hà Kỳ cúi đầu vội vàng lau bụi, không nhìn đến bộ dạng Hà Mạn, thuận miệng trả lời: “Ừ!”

“Tại sao khi em tỉnh lại, anh ấy cũng chưa đến thăm em lấy một lần?”

Trong giọng nói tràn đầy bất bình và làm nũng.

Hà Kỳ ngẩng đầu nhìn chăm chăm em gái.

“Chị, làm sao vậy?”

“Không có gì, ” Hà Kỳ bỗng nhiên nở nụ cười, “Chị lâu rồi chưa thấy em như vậy.”

“Như thế nào?”

“Bác sĩ nói em mất trí nhớ, không chỉ em không tin, chị cũng hiểu được chuyện này thật giống phim truyền hình, nhưng thật sự phải tin.Em thật sự rất khác trước kia.”

“Trước kia?”

“Không không không, ” nghĩ đến Hà Mạn “Trước kia” cũng chính là Hà Mạn , Hà Kỳ vội vàng sửa sai, “Không phải trước kia, là hiện tại.”

“Hiện tại?” Hà Mạn chớp ánh mắt, khó hiểu nhìn cô.

“Ai da” Hà Kỳ nóng nảy, “Chính là khác với người lúc xảy ra tai nạn .Chị đúng là không quen.”

Hà Kỳ đột nhiên buồn bã đứng lên, đi đến trước mặt Hà Mạn, cũng ngồi vào trên sofa, vuốt đầu cô : “Nếu tính cách em cứ như vậy thật là tốt, bọn em sẽ không có khả năng ly hôn.”

Hà Kỳ nghĩ đến chính mình đã quên bộ dạng của em gái mình năm năm trước, sống động và ngang bướng, rực rỡ như ánh mặt trời. Trong ấn tượng của cô, Hà Mạn từ một cô gái nhỏ nhắn đáng yêu biến thành một người phụ nữ trưởng thành , thành thực mọi chuyện , mọi việc lớn bé đều có thể một tay giải quyết, giọng nói lạnh băng, bước đi vội vàng.Không giống như bây giờ cần có người chăm sóc, cô đã thật lâu lắm rồi chưa nhìn thấy.

Hà Kỳ nghĩ nghĩ liền cảm thấy lòng chua xót, cô nắm tay Hà Mạn : “Mạn Mạn, em phải biết rằng, em và Tạ Vũ đều đã ly hôn.Chị biết chuyện này rất khó chấp nhận, mặc kệ nguyên nhân là cái gì, cậu ấy và em đã không còn quan hệ gì, chị cũng nói cho Tạ Vũ biết thông tin là em đã tỉnh lại, chắc cậu ấy nghĩ đến thăm sẽ rất ngượng ngùng, cho nên mới không đến.”

Nhìn vẻ mặt Hà Mạn dần âm ỉm, Hà Kỳ trong lòng thương xót.

“Chị mong muốn em bình phục thật tốt, quên chuyện mất trí nhớ đi, chị hy vọng em có thể bắt đầu lại một lần nữa. Em yên tâm, em không có Tạ Vũ, mặc kệ xảy ra chuyện gì chẳng nữa, em mãi mãi có chị bên cạnh.”

“Chị...”

Hà Mạn cắn môi, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống.

Hà Kỳ xúc động đem Hà Mạn ôm vào trong ngực. Thời gian trôi qua quá nhanh, nếp nhăn trên khóe mắt đã rõ ràng, con gái chị đã vào tiểu học. Bỗng nhiên, cô em gái yêu dấu đã quay trở lại, bị thời gian lên lút kéo về.

Chuyện này thật sự rất tốt.

Sau đó, hai chị em cùng nhau lau dọn phòng trọ, Hà Kỳ muốn đi đón con gái tan học, nhưng lại lo lắng để Hà Mạn ở lại chỗ này.

“Em xác định muốn ở đây một mình sao? Nhà của chị phòng khách tốt lắm, em thật sự không muốn đến ở với chị một thời gian sao?”

Hà Mạn nghĩ nghĩ, vẫn là lắc lắc đầu.

“Không cần, chị yên tâm đi, em có thể chăm sóc bản thân mình ... Em nghĩ một mình có thể bình tĩnh một chút, ở trong phòng, có lẽ giúp em nhớ lại một chút...”

Xem ra vẫn là chưa từ bỏ ý định mà. Hà Kỳ trong lòng than thở.

“Em có chuyện gì đều phải gọi điện thoại cho chị, tôi nay chị lại đến tìm em.”

“Không cần, chị, trong khoảng thời gian này chị mỗi ngày đều ở bệnh viện chăm em, cũng nên về nhà chăm sóc con gái thật tốt.” Hà Mạn le lưỡi làm cái mặt quỷ, “Chị xem, em rất có tinh thần, bác sĩ đều nói , em có thể ở một mình, không thành vấn đề !”

Kỳ thật, Hà Mạn nghĩ rằng không muốn ai nhìn thấy bộ dạng mình hiện tại.

Cô cảm thấy, mình giống như bị máu kinh nguyệt dính trên váy trắng bị mọi người nhìn thấy, vừa đáng thương vừa buồn cười, chính bản thân cũng chẳng biết phải làm sao.

Cô cần một chút thời gian, để trả lời mọi nghi vấn của cô về thế giới lạ lẫm này.

Căn phòng bừa bộn lúc ban đầu đã được dọn dẹp gọn gàng. Hà Mạn thức cả đêm mở từng thùng giấy, thử tìm lại trí nhớ, lại tìm không thấy chút gì có liên quan đến Tạ Vũ.

Mấy album ảnh đều trống rỗng, không thấy tấm ảnh nào cả.

Xem ra rất nhiều ảnh chụp đều bị rút ra vứt đi. Hà Mạn nghĩ vậy.

Lần chia tay này, đôi bên thật là khó coi. Bọn họ bình thường thích vui đùa âm ỉ cãi nhau, cũng từng cãi lớn, cũng tuyên bố muốn chia tay. Nhưng tất cả thân mật vẫn như cũ.

Thật sự chia tay sẽ ra sao, Hà Mạn thể tưởng tượng nổi.

Người nào có tình yêu cuồng nhiệt thường sẽ tưởng tượng đến việc chia tay?

Cô chắc hẳn là người yêu cuồng nhiệt kia.

Hà Mạn bỗng nhiên cảm thấy trái tim đau đớn, buồn sặc, ngồi vào trước bàn trang điểm, mình tắm gương phản chiếu hình ảnh của mình.

Khóe mắt có một chút nếp nhăn.

Trong lòng Hà Mạn hết lớn, nhưng trên mặt lại duy trì vẻ mặt ngốc ngốc như lúc đầu

Bác sĩ đã nói với cô hàng trăm từ về thuật ngữ y học khi cô tỉnh lại, cũng không đề cập đến vấn đề khiến cô kích động. Ngoại trừ Tạ Vũ, Hà Mạn cuối cùng cũng tìm thấy lý do thứ hai khiến cô muốn khóc.

Dựa vào cái gì mà chưa trải qua tuổi trẻ liền phải già đi? !

Hà Mạn ở trong nội tâm muốn đối với năm năm kỉ ức kia mà uất hận. Bởi vì không nhớ rõ, cho nên ngay cả bản thân mình cô cũng cho là kẻ thù xa lạ —— gương mặt già đi của kẻ thù, chia cắt người mà cô yêu.

Sau đó cô hất tất cả mọi thứ có trên bàn, gục người xuống.

Hà Mạn tức giận mở ngăn kéo, bắt đầu ném những bình mỹ phẩm, giận dữ trong lòng có chút tiêu tan.

Toàn là những mỹ phẩm đắt tiền, đây là những thứ cô từng dẫn vật mà cũng không dám mua.

Cảm xúc Hà Mạn đầy sự mâu thuẫn, vô vô mặt mình trấn định, thuận tiện đem mở ngăn kéo bàn ra, nhìn xem có thể phát hiện được gì không.

Ngăn kéo thứ nhất, là đủ loại giấy tờ văn kiện. Hà Mạn quan sát, mở ra cái ngăn kéo thứ hai.

Ngăn kéo thứ hai có đựng một ít trang sức. Hà Mạn nhìn qua định đóng lại, ở góc ngăn kéo phát hiện một cái túi nhung xanh.

“Đây là cái gì?”

Tay cô cầm lấy túi nhung xanh, một cái nhẫn kim cương từ trong túi liền rơi ra, rơi trên bàn trang điểm.

Nhẫn kim cương phản chiếu ngọn đèn, đâm thẳng vào đáy mắt Hà Mạn, khiến cho lòng cô đau đớn.

Đây là nhẫn kim cương mà Tạ Vũ cầu hôn cô.

Hà Mạn nhìn về căn phòng phía trong, quần áo vứt bừa bãi, trước kia hai người chung sống, đều nhớ Tạ Vũ chu đáo sắp xếp. Giờ phút này, nhìn nhẫn kim cương mà mình vẫn giữ gìn thật tốt, Hà Mạn trong phút chốc hiểu được, mặc kệ năm năm kia mình cùng Tạ Vũ hôn nhân có bao nhiêu chuyện không vui, sâu nội tâm cô vẫn để ý đến cuộc hôn nhân này.

“Trong năm năm kia của Hà Mạn” nhất định còn yêu Tạ Vũ.

Hà Mạn nhẹ nhàng đem chiếc nhẫn lồng vào ngón tay mình một lần nữa, lúc này đây, cô thật sự tìm được một chút cảm giác quen thuộc, còn có cảm giác an toàn, theo đầu ngón truyền vào trong lòng, ấm áp.

Hà Mạn đứng lên, nhìn bốn phía bức tường lạnh lẽo được gọi là “nhà” này.

Cô không muốn ở lại đây, Hà Mạn một lần nữa khẳng định mình không muốn ở lại nơi này.

Cô phải trở về nhà, trở lại ngôi nhà của mình và Tạ Vũ.

Bạn đang đọc truyện *The Stolen Years* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Mặt trăng đại diện cho trái tim ai

Lại là một ngày phải tăng ca. Tạ Vũ nâng cổ tay lên xem giờ, kim đồng hồ vừa chỉ qua số mười hai.

Người làm công việc quảng cáo có cuộc sống không khác gì cô bé lọ lem, đồng hồ vừa điểm qua mười hai giờ liền trở nên phấn khích. Chẳng qua đối với Tạ Vũ mà nói, thế giới này vốn không còn gì phấn khích nữa rồi, chỉ có thói quen là không thể thay đổi thôi.

Giống như khi màn hình điện thoại nhấp nháy xuất hiện gương mặt LiLy bây giờ, thật sự là không quen.

“Còn tăng ca sao?” LiLy có thói quen kéo dài giọng ở những âm cuối, ngọt ngào như tấm mật, giống như giọng của một nhân viên bán hàng người Đài Loan, gần gũi hơn, trêu mến hơn, nhưng không tránh khỏi vẫn có cảm giác lạ lẫm.

Đương nhiên, chỉ có một mình Tạ Vũ cảm thấy lạ lẫm.

“Anh nhanh dọn dẹp. Lập tức đến đây đi.”

“Wow, mới có mười hai giờ, ngay cả anh cũng cảm thấy còn sớm.”

“Em muốn chúc mừng anh, anh đã giúp công ty em quảng bá rất nhiều.”

LiLy ở điện thoại bên kia cười vui vẻ. Ít nhất khi nghe điện thoại sẽ cảm nhận được. Dù sao khi Tạ Vũ nói chuyện như vậy, Hà Mạn sẽ không cười, qua thời gian Tạ Vũ cũng hiểu được mình chẳng có tí hài hước nào. Bây giờ lại khác, mỗi ngày LiLy nghe anh nói đều cười, anh ngược lại cảm thấy rất kinh ngạc.

Yếu tố hài hước chỉ là tương đối, một tình yêu cuồng nhiệt cho dù có buồn chán đến đâu chẳng nữa cũng có thể nhìn nhau cười cả ngày không dứt. Anh và Hà Mạn hai người đã xảy ra chuyện gì, trong lòng mỗi người đều hiểu rõ ràng, từng cười vui vẻ làm sao.

“Sao còn chưa ngủ, không mệt sao?”

“Mệt nha,” LiLy âm cuối lác lác, “Nhưng em muốn giúp anh nha.”

“Em giúp anh như thế nào? Em không thể làm tăng ca giúp anh được.”

“Xem ra cả thế giới đang chìm vào trong giấc ngủ, thật yên lặng đúng không? Lúc này đó, anh chỉ cần nghĩ đến, xa xa còn có một người để đèn sáng đang đợi anh, anh có vui vẻ hay không?”

Tạ Vũ cuối cùng cũng hiểu rõ ràng nghĩa của từ sweetheart(trái tim ngọt ngào) này. Một cô gái có thể ngọt ngào quan tâm đến bạn, tuy rằng trên thực tế cô ấy không làm được gì, tuy cả hai người đều là người thành phố trưởng thành, thật ra cũng chẳng cần cô ấy làm gì cả.

Một hai câu lời ngon tiếng ngọt là đủ rồi.

Chắc bởi vì mỗi ngày hai người bọn họ không thể nào nói ra vài lời ngon ngọt. Mỗi ngày thiếu một câu, dần dần không còn nữa, sau đó tình yêu cũng dần dần lụi tắt.

Tạ Vũ nghĩ đến hai từ “Bọn họ” đương nhiên là chỉ mình và Hà Mạn.

Tình yêu mới hoàn toàn tương phản với tình yêu cũ. Nhưng những người nói lời này, chẳng ai dứt khoát được cả, có ai là không ngừng nhớ về tình yêu cũ?

“Mệt quá thì ngủ đi, không ngủ đủ giấc sẽ mau già đó.”

Tạ Vũ giảng giải trong điện thoại, giọng điệu nhẹ nhàng, thân thiết trêu mến có chút không giống với anh, anh tự ép mình phải tạo ra một cảm giác yêu thật nồng cháy, hình như là vì mình vừa nhớ đến Hà Mạn trong lòng âm thầm cảm thấy có lỗi với LiLy.

Coi như anh cố gắng vì chuyện tình cảm mới này.

Tạ Vũ ngắt điện thoại, còn ngần người, bỗng nhiên nghe thấy bên cạnh truyền đến một tiếng “Cạch “. Anh nhìn lại, “Bỏ mắt ” nện tay xuống bàn phím laptop của mình.

“Còn sống sao?”

“Bốn mắt” cũng không ngẩng đầu lên, rầu rĩ đáp: “Còn sống.”

Tạ Vũ bật cười. “Bốn mắt” này là trợ thủ đắc lực của anh tuyển dụng vào đã được hai năm. Từ sau khi tốt nghiệp đại học vẫn luôn đi theo mình. Tạ Vũ tận mắt thấy cậu đi từ chức thực tập sinh leo lên được chức quản lý, cũng thấy được nhìn đồng minh của mình, chậm rãi tiêu diệt tiến lên.

“Còn điều gì tồi tệ hơn nữa không? Viết không xong thì ngày mai làm sao đây. Ngày hôm qua vừa đọc được tin tức, có một người ở công ty quảng cáo làm việc, mệt nhọc quá độ nên chết một cách bất ngờ.”

”Đúng là không có gì hoàn hảo mà” Bốn mắt vẫn duy trì gương mặt nằm xuống bàn, giọng điệu nửa chết nửa sống.

Tạ Vũ đi đến bàn của bốn mắt, kéo qua ghế dựa ngồi vào bên cạnh, một chân bắt chéo, một tay cầm đi động cùng cậu ấy nói chuyện phiếm.

“Như thế nào, cậu đang hoang mang cái gì?”

“Sếp à, hay chúng ta để cho những người không có bằng cấp chính quy tham gia việc tuyển dụng nhân viên công ty?”

“Cái gì? Bằng cấp chính quy?” Tạ Vũ trích dẫn lời cậu.

“Đừng bận tâm điều đó.”

Tạ Vũ bật cười. Bốn mắt có áp lực công việc rất lớn, nếu nói Tạ Vũ làm giám đốc mang một áp lực lớn, gánh nặng gấp đôi, thì đối với bốn mắt ngày ngày phải xử lý công việc của một đồng khách hàng và nhân viên nhỏ trong công ty, áp lực càng nhiều, mỗi khách hàng mang mỗi tiêu chuẩn khác nhau.

“Tôi lẫn lộn đi làm được bốn năm, xem như cũng hiểu được phần nào.” Bốn mắt tiếp tục từ từ nói.

“Này, hiểu được cái gì?” Tạ Vũ nhin cười.

“Tất cả khách hàng đối với quảng cáo và các mối quan hệ xã hội đều có liên quan đến nhau, tổng kết lại thì đó chính là một câu đố.”

Bốn mắt nói tới đây, bỗng nhiên cả người từ ghế đứng lên, hai mắt xuyên thấu qua mắt kính thật dày nhìn về phương xa.

“Về trên là, liên minh mang tầm vóc quốc tế; về dưới là, con người phải có cá tính riêng.”

Tạ Vũ chêm thêm một câu: ”Wow! Thật tỏa sáng!”

Hai người cùng nhau cười rộ lên, Tạ Vũ cầm tập tài liệu trên bàn bốn mắt đập vào đầu cậu ấy.

“Chẳng qua là, chúng ta đều cảm thấy, khách hàng có biến thái đi chẳng nữa, cũng không có bằng chị Hà Mạn.”

Bốn mắt chỉ thuận miệng đề cập đến thái độ khắc nghiệt của tổng giám đốc bộ phận sáng tạo mà thôi, đảo mắt liền thấy Tạ Vũ ngừng cười.

Hai người đều im lặng một chút, rất nhanh Tạ Vũ hồi phục lại tinh thần giống như chưa có chuyện gì xảy ra, đem tài liệu ném lại trên bàn bốn mắt.

“Cậu đem tài liệu hồ sơ trên bàn thu dọn lại sạch sẽ đi. Bàn làm việc lộn xộn sẽ ảnh hưởng đến hiệu suất làm việc, tìm cái gì cũng không thấy, tâm tình cũng sẽ không tốt.”

“Sếp, anh không hiểu điều này đâu, đây là trong lộn xộn có trật tự.”

“Không thấy cậu trật tự một chút nào. Còn có, công ty cho cậu thể đi tập gym, cậu không đi sao? Mỗi ngày ngồi ở chỗ này không hoạt động, tan tầm liền ăn bữa ăn khuya, sớm muộn gì cũng đổ bệnh.”

Tạ Vũ đứng lên, đem ghế dựa đẩy, vỗ vỗ phía sau lưng bốn mắt.

Tạ Vũ lại làm việc đến một giờ mới kết thúc công việc, rời khỏi văn phòng, trả lời tin nhắn cho Lily.

Mỗi một ngày, sau khi Lily ngắt điện thoại chúc ngủ ngon, còn có nhắn một tin nhắn ân cần thăm hỏi.

Bình thường không muốn tán gẫu vài câu, Tạ Vũ sẽ thúc giục cô đi ngủ, cô sẽ trả lời “Tốt thôi * ____* ”. Ngay từ đầu Tạ Vũ nghĩ đến như thế này chắc xong rồi, nhưng chưa đến 3 phút, cô sẽ nhắn lại, lên án về hành vi nhắn tin của anh quá chậm chạp.

“Anh còn chưa về ư?”

“Em chưa đi ngủ sao?”

“Làm sao có thể ngủ được. Anh dỗ em ngủ đi.”

“Được được được, anh dỗ em. Bây giờ em có thể ngủ rồi?” Tạ Vũ bắt đầu dĩ.

“Được rồi. Lần này em ngủ ! ^ _ ^ “

Tạ Vũ nhún một tin nữa, kết thúc bằng khuôn mặt cười.

Không nghĩ tới, Lily cũng nhún trả một kí hiệu mặt cười.

Phụ nữ cuối cùng muốn gì nhỉ?

Tạ Vũ mang xe vào chỗ đậu xe, sau đó từ ghế sau lấy ra một chai bia. Âm thanh mở nắp vang vọng cả bãi đỗ xe vắng lặng yên tĩnh đến cô đơn.

Tạ Vũ uống bia rất nhanh, xuống xe đi bộ trên con đường về nhà, ngôi nhà nhỏ chẳng có sáng đèn chờ đợi anh.

Anh đã muốn giảm thiểu hết mức, mỗi ngày chỉ uống một lon bia, ngay cả cảm giác choáng váng đầu đầu không có, chỉ biết uống vào khiến cho người ta có cảm giác vui vẻ. Ai lại không muốn rơi vào giấc ngủ ngon?

Thời gian ban đầu, khi anh và Hà Mạn cùng chuyển đến thành phố này, hai người đều rất nghèo, phòng ở thuê cách trung tâm thành phố rất xa, cũng không có xe riêng. Hai người cùng ngồi trên xe điện ngầm, trên đường về nhà sẽ tạt vào quán nhỏ bên đường mua một vài lon bia, Tạ Vũ hai lon, Hà Mạn một lon, vừa uống vừa chậm rãi đi về nhà, cả đường cười nói vui vẻ.

Sau đó, Hà Mạn thăng chức còn nhanh hơn so với anh trở thành tổng giám đốc. Bọn họ thời gian tăng ca đều không giống nhau, Hà Mạn luôn luôn về trễ. Vừa mới bắt đầu Tạ Vũ còn có thể ngồi ở văn phòng đợi cô một chút, về sau cô lại nói anh không cần đợi nữa.

Vì thế, anh uống cả ba lon bia.

Càng uống càng nhiều.

Chẳng qua đây chỉ là chuyện trong quá khứ. Từ khi ly hôn, anh liền cai bia, gần đây bạn tốt nhất của anh là Danny có tặng anh một thùng, anh lại để phía sau xe, giống như lúc trước, lấy một lon mở ra vừa uống vừa đi về nhà.

Ngẩng đầu nhìn thấy đêm nay có ánh trăng, đi theo từng bước chân của anh trên con đường nhỏ, chiếu xuống tạo thành những bóng cây rậm rạp to nhỏ, từng vệt từng vệt loang lổ.

Ánh trăng. Hà Mạn có nhớ ánh trăng kia không.

Tạ Vũ ngược đầu nhìn ánh trăng, không khỏi bật cười.

Anh nhớ đến mấy ngày hôm trước chị của Hà Mạn là Hà Kỳ có gọi điện thoại cho mình.

Mất trí nhớ? Lừa ai sao!

3.

Tin tức Hà Mạn xảy ra tai nạn xe là do chị Hà Kỳ gọi điện thoại nói cho Tạ Vũ. Ngày đó Tạ Vũ cũng để ý thấy Hà Mạn không đi làm, nhưng anh cũng không quan tâm vì sao —— có lẽ là đi công tác gặp khách hàng, có lẽ là sinh bệnh, ai mà biết được.

Nhận được điện thoại là lúc tan tầm. Ngày đó Tạ Vũ có ý không tăng ca, bởi vì đồng ý dẫn Lily đi ra mắt bạn bè thân quen, cho nên sớm đã hẹn trước với bạn tốt Danny chỗ tụ tập chơi vài ván bài. Tạ Vũ thua vài ván, trên mặt đang buồn bực, lúc nhận được điện thoại không phản ứng được gì.

Tạ Vũ vài lần nghĩ mình sẽ mở miệng hỏi tình trạng cô, khẩu hình miệng đều sắp thốt ra, nhưng Hà Kỳ nói câu tiếp theo anh đã hiểu được đáp án, cho nên cũng không hỏi nhiều. Anh nhủ vậy nghe, bạn bè xung quanh đều im lặng, đồng loạt theo dõi anh lắng nghe cuộc điện thoại này.

Tắt điện thoại, Tạ Vũ nhanh chóng đứng lên, nói: “Hà Mạn xảy ra tai nạn xe, tớ phải đi xem sao.”

Danny ngượng ngùng A lên, vài người bạn khác cũng đưa mắt nhìn nhau, đều do dự mà hỏi: “Không có việc gì chứ?”

Về mặt Lily trở nên kỳ lạ, nhưng là rất nhanh được thay bằng nụ cười ngọt ngào.

“Nghiêm trọng không? Có muốn em đi cùng với anh?”

Tạ Vũ không nghĩ rằng Lily tự nhiên muốn đi theo, ngăn cản cả người, bất giác bản thân cảm thấy xấu hổ.

May mắn thay, Danny đứng lúc đứng ra giải vây: “Ai nha, Lily để cho Tạ Vũ đi một mình đi. Cậu ấy là một người đàn ông, vợ trước xảy ra tai nạn, nhanh chân đến mới có phép, khẳng định sẽ mau chóng trở lại, em ở tại chỗ này đi.”

“Dựa vào cái gì chứ?” giọng nói Lily cao lên, khó hiểu nhìn Danny, cuối cùng cũng đem bất mãn của mình đối với Tạ Vũ có cơ hội trút lên người khác.

Danny lơ đãng: “Cậu ấy đi rồi, vốn chúng tôi đến là vì do cậu ấy gọi, đều tới là vì ra mắt em, em đi rồi thì chúng tôi còn ở đây làm gì?”

Vài người khác liên tục gật đầu cho là đúng. Lily còn có mặt mũi, cũng không kiên trì đòi đi nữa, tuy vẫn tiễn Tạ Vũ lên xe.

“Hy vọng cô ấy không có việc gì.” Lily nháy nháy đôi mắt to nhìn Tạ Vũ.

“Hắn là không có việc gì.” Tạ Vũ có chút không yên lòng, trong đầu rối tung.

Lily nhạy cảm chú ý tới, không nói cái gì nữa, ôm chăm lấy anh.

“Đừng sợ, cô ấy nhất định rất tốt” cô cúi đầu vào ngực anh, dùng thanh âm rất nhẹ nói, “Em đợi anh ở đây.”

Tạ Vũ nhẹ nhàng nâng mặt hôn lên má cô một cái: “Ngoan, anh sẽ mau trở về.”

Nhưng mà, đêm đó anh đã chờ ở bệnh viện cả đêm.

Tai nạn xe thật bất ngờ. Xe taxi Hà Mạn ngồi bị lật, lái xe trọng thương, Hà Mạn hôn mê. Bác sĩ cho biết, Hà Mạn không có trở ngại gì, theo lý thuyết mà nói sẽ nhanh chóng trở lại. Hà Kỳ buổi tối còn phải trở về chăm con gái, Tạ Vũ vì như vậy nên tự nhiên bị giữ lại.

“Tạ Vũ, chị cũng rất ngại, vốn không nên gọi điện thoại cho em, nhưng mà chồng chị đi công tác, trong nhà chỉ có một người. Ba mẹ qua đời sớm, đều là chị chăm em ấy, lần này thật sự không có biện pháp phân thân thành hai, cho nên cũng chỉ có thể phiền đến em một lần...”

Tạ Vũ lắc lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Chị, chị trở về đi, sáng mai đến đến lượt chị là được.”

Lily nhấn thật nhiều tin nhắn hỏi tình trạng Hà Mạn, kỳ thật dù có ngốc đến mấy cũng đều nhìn ra được, cô hy vọng anh mau trở về. Máy di động Tạ Vũ hết pin, anh cũng không vội sạc điện, chỉ đơn giản ngồi ở bên giường nhìn cô, đầu óc trở nên trống rỗng, không nhớ rõ mình đã suy nghĩ cái gì.

Có thể là nhớ tới thời điểm tuần trăng mật, hai người bọn họ đi xe máy xuống đường, trực tiếp đâm vào thân cây. Cánh tay và chân Tạ Vũ bị trầy một miếng lớn, Hà Mạn hôn mê bất tỉnh. Tối hôm đó, trong bệnh viện, Hà Mạn cũng là giống bây giờ người quán chần như gói bánh chưng, trên đầu quấn một lớp băng gạc, che hết mái tóc, giống một tiểu hòa thượng.

Anh lúc ấy cũng ngồi ở bên giường, nghe y tá chạy lui chạy tới nói ngôn ngữ mà anh không hiểu, vừa lo âu chờ cô tỉnh lại, vừa nhớ lại hành động đã khiến hai người đâm vào cây, cảm thấy rất buồn cười. Anh miễn cưỡng cầm lấy máy quay, quay bộ dạng Hà Mạn đang nằm ở bên giường.

Bọn họ sau này lại còn đem đoạn phim ngắn này biên tập thành một bộ phim, năm đó trong giờ họp công ty còn truyền phát tin, bị đồng nghiệp trêu là “Thể hiện tình cảm, cái chết nhanh chóng”.

Tạ Vũ nhớ lại, không nhịn được muốn cười. Nhìn lại giây phút này Hà Mạn đang nằm lẳng lẳng, anh không khỏi muốn tách hai hình ảnh trước mắt ra làm hai, một bên là hình ảnh ngọt ngào với Hà Mạn tại chuyến đi hưởng tuần trăng mật, một bên là Hà Mạn bây giờ, sau đó muốn hỏi chính mình một câu, cuối cùng chuyện gì đã xảy ra giữa họ.

Quá khứ và hiện tại, đã chia cắt hai người.

Ánh trăng theo cửa sổ len lỏi vào, chiếu trên mặt cô. Ánh trăng đó giống hệt năm năm trước.

Sau đó Tạ Vũ cũng có mấy lần đến thăm Hà Mạn, thời gian ở lại rất ngắn, không còn ở lại qua đêm. Hà Mạn khí sắc càng ngày càng tốt, Hà Kỳ nói bác sĩ đoán trước cô sẽ sớm tỉnh lại.

Hà Mạn ngoại trừ não bị chấn động bên ngoài, không có vết thương nào nghiêm trọng, sau đó cũng tỉnh lại. Từ lúc Hà Kỳ gửi tin nhắn nói Hà Mạn tỉnh lại, anh không còn đến thăm cô nữa.

Anh sợ rằng sẽ gặp mặt.

Anh không hy vọng mình sẽ làm cô ấy nghĩ rằng anh còn quan tâm đến cô ấy. Cũng không phải đổ lỗi cho ngại ngùng gì, anh trước giờ đều là người như vậy, chẳng qua là người mặt nóng trong lạnh.

Thời điểm ly hôn, bọn họ một câu cũng không thề nói với nhau, huống chi là hiện tại, và lại bốn bức tường trắng của bệnh viện, càng khiến người ta trở nên khẫn trương.

Tuy nhiên, có một lần anh gặp Lily.

Sau buổi tối hôm đó anh ở lại, Lily và anh cãi nhau không được tự nhiên. Buổi sáng anh về nhà sạc điện thoại, chuông báo tin nhắn liên tục vang lên, sau khi gục đầu ngủ trưa. Tỉnh lại thấy được có mười mấy cuộc gọi nhờ, ngoại trừ một cuộc của Danny, những cuộc khác tất cả đều là Lily.

Anh cũng biết mình làm vậy là không đúng, có chút chột dạ, nhưng khi gọi lại, Lily cũng không tiếp máy.

Cũng nhấn vài tin nhắn, toàn bộ đã chìm đáy biển.

Anh hỏi Danny, biểu hiện Danny chỉ tiếc rên rỉ không thành thép nói với hắn: “Cậu đó, có phúc không biết hưởng, đáng đời.”

Cứ như vậy trôi qua vài ngày, một lần Tạ Vũ đến thăm Hà Mạn, còn chưa đi đến cửa phòng bệnh, liền nhìn thấy Lily đẩy cửa đi vào mang theo giỏ hoa quả, giống như con thỏ lút nhìn xuyên qua cửa kính.

Anh nhìn thấy cô đẩy cửa đi vào, còn bản thân thì đứng ở ngoài cửa nhìn.

Hà Kỳ đã đi toilet , cũng không có ở đây. Lily mang giày cao gót rất cao , cố gắng nhắc chân, nhẹ tay nhẹ chân đi vào , như thể sợ tiếng bước chân sẽ đánh thức Hà Mạn.

Cô đem giỏ trái cây đặt lên cái bàn nhỏ cạnh giường, sau đó nghiêng người nhìn căn phòng bệnh của Hà Mạn, cũng không biết có cái gì thú vị để nhìn.

Tạ Vũ chờ cô ngay tại cửa. Lily đi tới cửa vẫn lưu luyến quay đầu nhìn chăm chăm trên giường bệnh Hà Mạn, vừa đi ra khỏi phòng bệnh, quay đầu nhìn thấy Tạ Vũ, cả người đều dọa cho giật mình.

Tạ Vũ không khỏi bật cười.

Lily cũng đã quên mình đang giận dữ với Tạ Vũ, hai người hai mặt nhìn nhau một hồi lâu, Tạ Vũ nắm tay Lily, kéo cô rời đi.

“Anh không tức giận sao?” Lily thật cẩn thận nhìn anh.

“Tức giận cái gì? Em không tức giận thì tốt rồi. Tình nguyện đến thăm bệnh, là em tốt bụng đó.” Tạ Vũ không chút để ý nói.

“Kỳ thật cũng không toàn là vì tốt bụng.”

“Vậy thì vì sao?”

“Bệnh nhân cũng chẳng có đẹp gì, càng không phải là gấu trúc quý hiếm” Lily bĩu môi oán giận “Còn không phải bởi vì cô ấy , bởi vì cô ấy anh mới...”

Tạ Vũ lập tức ngắt ngang lời cô: “Cho nên em đem trái cây hạ độc?”

“Anh nói bậy cái gì !” Lily bị một câu làm cho chuyển hướng, tức giận phì cười, đuổi đánh Tạ Vũ, “Em chỉ tò mò mà thôi.”

“Tò mò đến nỗi muốn chọc da mặt của cô ấy?” Tạ Vũ nhún mày.

Lily ngượng ngùng cúi đầu: “Em muốn sờ xem làn da cô ấy có mượt không thôi.”

Trong đầu phụ nữ cuối cùng suy nghĩ cái gì, Tạ Vũ miễn cưỡng che mắt.

Nhưng mà, lúc này Lily thật giống Hà Mạn.

Thời điểm nổi giận không giống, làm nũng cũng không giống, nhắn tin liên tục cho đến khi có người nhắn lại cũng không giống.

Nhưng hành động ngẫu nhiên kì lạ này, cô gái luôn suy nghĩ những điều kì lạ này,... Thật sự rất giống.

Giống cô năm đó.

Tạ Vũ xoa tóc Lily , nắm tay cô đi ra cổng bệnh viện. Lily còn quay đầu nhìn , Tạ Vũ phiền lòng, buột miệng: “Em muốn nhìn gì nữa sao?”

Lily bĩu môi: “Anh nói xem?”

Tạ Vũ thuận miệng an ủi nói: “Tất cả đều là quá khứ rồi.”

Anh lấy chìa khóa xe mở khóa,giúp Lily mở cửa thắt dây an toàn, sau đó vòng qua cửa xe ngồi vào chỗ điều khiển.

Mơ hồ nghe thấy một câu than thầm

“Chính là quá khứ mới rắc rối.”

Tạ Vũ ném lon bia rỗng vào thùng rác bên đường.

Cách đó không xa còn có ngọn đèn đường màu cam, khiến cho lòng anh cảm thấy đôi chút ấm áp. Anh vừa đi vừa ngáp, bỗng nhiên bị hình ảnh xuất hiện của người bên cạnh làm hoảng sợ.

Trong bóng đêm hình ảnh người đó giống như bước ra từ trong quá khứ, bước hai bước, đứng dưới ngọn đèn đường.

Là Hà Mạn.

Nhưng cũng không phải là Hà Mạn.

Không phải Hà Mạn luôn mặc bộ vest đen sạch bụi sang trọng, đã lâu lắm rồi chưa mặc qua bộ quần áo giản dị, rộng thùng thình, Tạ Vũ nhìn thật quen mắt.

Giống như đang còn ở khu nghỉ mát lúc đi hưởng tuần trăng mật.

Lại là mùa hè . Tạ Vũ không khỏi phân tâm

Tóc Hà Mạn đẹp không chê vào đâu được, giờ phút này buông thả, rớt ở bên tai, ở dưới ngọn đèn da cam, nhìn qua thật im lặng lại dịu dàng .

Cô cứ như vậy ngược mắt nhìn anh, tìm anh bỗng nhiên nảy lên đập thành thịch

Cô đã trở lại?

Gần như thốt ra sau đó, Tạ Vũ ngây ngô như một đứa trẻ.

“Em... Em xuất viện?”

Đã lâu lắm rồi chưa nói chuyện cùng cô, Tạ Vũ thật sự mất tự nhiên, không bình tĩnh chút nào.

Nhưng nếu không bình tĩnh, cảnh tiếp theo cũng không thể bình tĩnh được.

Hà Mạn bước vài bước xông lên phía trước, hai tay ôm quanh thắt lưng anh, cả người vùi vào trong lòng anh. Trái tim Tạ Vũ như bị dẫm lên, máu không lên não, trước mắt một màu trắng.

Dần dần ngực có cảm giác ấm áp. Trong lòng có cô gái như bị tổn thương, nghẹn khóc thút thít, run lên run lên, nấc từng tiếng.

Thân hình Tạ Vũ cứng ngắc nhưng cũng dần dần buông lỏng, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

“Tạ Vũ, em mất trí nhớ.”

Trước ngực truyền đến giọng nói nghèn nghẹn, thút thít.

Đầu óc Tạ Vũ trống rỗng vì những âm thanh ngọt ngào này.

Em xem anh là trò đùa sao?

Anh nhẹ nhàng nhưng không phản kháng, đẩy Hà Mạn ra.

Bạn đang đọc truyện *The Stolen Years* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Em giả vờ cho ai xem

Hà Kỳ từng giấu Hà Mạn gọi một cuộc điện thoại cho Tạ Vũ, anh nghe cô nói từng câu từng câu, thật chẳng khác gì một câu chuyện cười.

“Tạ Vũ, Hà Mạn bây giờ đã xuất viện, tất cả đều tốt lắm... Chỉ là, em ấy tạm thời quên đi năm năm trước đã xảy ra chuyện gì, lúc em ấy vừa mới tỉnh lại còn tưởng là bị tai nạn với em trên xe máy khi đi nghỉ tuần trăng mật, mọi chuyện về sau đều hoàn toàn không nhớ gì... Nếu, chị nói nếu, lỡ như em ấy có đến tìm em, em phải giúp chị xem chừng em ấy, đừng làm cảm xúc em ấy bị kích thích. Chị biết chị không nên nói những câu ép buộc như vậy, nhưng xin em hãy giúp chị.”

Mất trí nhớ, không khác gì phim võ hiệp cô con gái và người mẹ giống nhau như đúc, nhưng hoàn toàn không nhận ra được cha mẹ mình, trong lòng Tạ Vũ trở nên rối rắm.

Tạ Vũ đối với Hà Kỳ vẫn rất tốt, nhẹ nhàng và rộng rãi, công việc xử lý rất khéo, khiến cho chị cô tôn trọng anh rất nhiều. Vợ chồng của chị bình thường vẫn giúp đỡ Hà Mạn và Tạ Vũ rất nhiều, cho nên khi Hà Kỳ nói ra những lời này, Tạ Vũ tuy rằng trong lòng phiền muộn đến dờ khóc dờ cười, nhưng vẫn là lễ phép khách sáo vài câu, không có biểu lộ.

Mất trí nhớ? Sao lại thế? Cô coi mình là tập tin bị mất thẻ nhớ ư? Giữ một tập tin trong thùng rác năm năm, sau đó phát lại tập tin tuần trăng mật năm đó?

Không khác gì phim thần tượng mà? Cô không phải rất ghét phim thần tượng sao? Cô không phải cảm thấy phim thần tượng đều là nói bừa sao? Mất trí nhớ, mất mất con quỷ mà!

Nói đến mất trí nhớ, Danny cũng thường mất trí nhớ mà, cậu ta còn quên mình đã mượn tiền nữa kia!

Tạ Vũ khách khí lễ phép ngắt điện thoại, trong lòng có hàng vạn con ngựa giẫm đạp chạy qua.

Nhưng mà hiện tại Hà Mạn đứng ở trước mặt anh, ôm anh, nói, em mất trí nhớ .

Cô ấy không biết xấu hổ khi nói ra những lời này ư?

Tạ Vũ cảnh giác nhìn nhìn bốn phía, có người khác hay không? Có hay không cô đang chơi trò chơi “ Nói thật “ mà bị thua, bị buộc phải nói những lời này?

Có phải đùa giỡn không?

Trái tim Tạ Vũ đập mạnh liệt.

Không thể trách Tạ Vũ đa nghi như vậy.

Sau khi ly hôn, có một lần Tạ Vũ cùng một đám bạn bè đánh bài, mọi người không theo quy định lúc đầu, không chơi tiền, người thua phải làm một hành động mạo hiểm

Danny tìm được trên mạng một câu thịnh hành, nói với người yêu cũ ba chữ “Anh yêu em”.

Quy tắc rất đơn giản. Lấy điện thoại gửi tin nhắn cho bạn trai/ gái cũ, cách mỗi 1 phút nhấn một cái, mặc kệ đối phương nhấn lại hay không, trả lời cái gì, đều phải dựa theo đúng khoảng cách thời gian mà nhấn.

Vì thế hôm đó có rất nhiều biến động. Bạn gái cũ của Danny nhấn lại ba câu” Mặc cười” “Tôi không tin” và “Đi chết đi” ; bạn gái cũ của K thì nhấn về “ em cũng vậy”, khiến cho cậu ta đâm lao phải theo lao; bạn gái lão Trương cũng nhấn lại “ha ha ha”...

Ngày đó Tạ Vũ đánh bài hết sức mình, bởi vì sợ mình thua. Mọi người đều phát hiện đặc điểm này, vì thế kết phùng vây đồ anh, cuối cùng anh vẫn thua một lần.

Tạ Vũ thờ dài, nghĩ rằng, trò chơi mà thôi, về sau giải thích rõ ràng thì tốt rồi.

Anh nhấn câu đầu, “Anh yêu em” .

Tin nhắn đầu tiên Hà Mạn không nhấn lại.

Mọi người yên lặng đợi 1 phút, anh lại nhấn, “Anh yêu em” .

Hà Mạn trả lời một câu, “Em bận rất nhiều việc, xin đừng quấy rầy em” .

Không khí tràn ngập xấu hổ. Mọi người cũng không phải chưa từng có bạn gái, cũng không phải chưa từng có tình cảm khúc mắc.

Nhưng mọi người đều biết, cuộc hôn nhân của Hà Mạn và Tạ Vũ, không giống với họ.

Danny đứng ra hoà giải, nói “Được rồi được rồi trò chơi này chán quá, không chơi nữa không chơi nữa ” .

Những người khác đều phụ họa theo.

Tạ Vũ lắc đầu, không nói gì. Anh còn cố chấp muốn chơi tiếp.

Tạ Vũ nhấn một tin cuối cùng, “Anh yêu em” .

Hà Mạn lần này trả lời rất nhanh.

“Em không yêu anh.”

Tạ Vũ không nghĩ mình lại sắm một vai người yêu cũ, trước kia bị tổn thương đủ rồi, bây giờ vẫn còn muốn giữ thể diện.

“Em muốn cái gì chứ?” Anh nhẹ nhàng đẩy Hà Mạn đang nức nở ra, “Không ai tin đâu,em muốn làm diễn viên điện ảnh à?”

Bên cạnh tuyệt đối có người nhìn , đây tuyệt đối là một âm mưu, không được hồ đồ tin mà bị đẩy vào phiền phức, khẳng định đây là trò lừa.

“Tạ Vũ...” Hà Mạn tội nghiệp nhìn anh, nước mắt rơi xuống dưới ngọn đèn mờ hồ lấp lánh, Tạ Vũ cảm thấy trái tim mình như bị nhấn chìm.

Anh xoay mặt lại

“Mất trí nhớ thật?”

Hà Mạn dùng sức gặt đầu.

“Từ tuần trắng mặt về sau thì không nhớ rõ?”

Hà Mạn tiếp tục gặt đầu.

“Vậy bây giờ em còn yêu anh?”

Hỏi xong những lời này, Tạ Vũ thấy mình thật quá xúc động. Anh không biết hỏi câu này thật sự hay chỉ trêu chọc cô.

Nhưng mà, Hà Mạn không một giây do dự.

Cô tiếp tục dùng sức , mạnh mẽ, gặt gặt đầu.

3.

Xấu hổ.

Tạ Vũ đang rửa rau bên phòng bếp, thường thường ngẩng đầu nhìn cô ngốc Hà Mạn đang cuộn tròn người xem TV.

Giả vờ rất giống. Trong đầu cô ấy nghĩ cái gì?

Sau khi anh hỏi Hà Mạn ba câu, có được ba cái gặt đầu kiên định, bỗng nhiên không biết phải làm sao.

Cô yêu anh, sau đó ? Sau đó anh phải làm sao bây giờ?

Bất luận là thật hay giả, Hà Mạn đã trở về như năm năm trước, nhưng anh thì không. Không thể chỉ trong thời gian ngắn ngủi mà nghĩ ra biện pháp, bởi vì ngay cả chính Hà Mạn cũng không biết vì sao mình tìm đến anh, cho nên Tạ Vũ chỉ có thể mời cô vào nhà.

Tạ Vũ cảm nhận được không khí nặng nề, lấy điều khiển mở TV. Vừa hay mở đúng CD mà cả hai cùng yêu thích, khi âm nhạc vang lên , Tạ Vũ cảm thấy mình bị hút hơi.

Hà Mạn cũng quay đầu, hiểu ý nhìn Tạ Vũ cười: “Dàn âm thanh của anh thật tốt.”

Tạ Vũ ngẩn người, nhìn TV, nhẹ giọng hỏi: “Dàn âm thanh này là khi em thắng chức mua cho anh, có nhớ không? Âm thanh rất tuyệt vời.” Anh đề cao giọng nói mang theo chút ý tứ, làm không khí trở nên sinh động hơn một chút

Không nghĩ đến, khuôn mặt Hà Mạn trở nên mờ mịt.

Tạ Vũ bất đắc dĩ cười: “Đó...Anh đi tắm trước, em ngồi xuống đi. Đã trễ thế này, cũng không có phương tiện đưa em về, nếu không em ở đây một đêm trước ...”

“Đương nhiên, đây chính là nhà của em nha!”

Tạ Vũ nói còn chưa dứt lời, Hà Mạn tiếp một câu, khiến anh giật mình sém tí nữa cán ngay đầu lưỡi.

Đây không phải nhà của em. Chúng ta đã ly hôn . Em dựa vào cái gì mà nói hai chữ đương nhiên như vậy. Còn có bình thường em không nói chuyện như vậy, tuy rằng thì có, nhưng sau này thì không, em đừng khiến... .

Trong lòng Tạ Vũ thầm than thở cả ngàn câu, nhìn thấy Hà Mạn mặc quần áo cũ trước kia, đã lâu , không thân thiết và hiền dịu như bây giờ đứng trong nhà, một câu anh đầu nói không nên lời.

Đơn giản xoay người né đi tắm.

Khi anh trở lại phòng khách sấy tóc, nhìn thấy Hà Mạn lục tung tìm này nọ.

“Em tìm cái gì?”

“Cái chén đâu? Không phải đều đặt ở ngăn kéo này sao? Em như thế nào tìm không ra ?

Hà Mạn cúi đầu kéo ngăn kéo ra, giọng điệu rất quen, tùy ý lại thân thiết, như chưa từng rời khỏi đây.

“Cái chén đặt trong tủ phía sau em, bên phải, mặt trên.”

Hà Mạn sững sốt một chút, đứng thẳng dậy, quay đầu mở cửa tủ, thấy được cái chén được sắp xếp trong đó.

“Anh lại đặt lung tung thế này? Thật bất tiện. Trước kia chúng ta không sắp xếp như vậy...”

Hà Mạn còn lải nhải, dường như rất chú tâm, Tạ Vũ nhin không được nữa.

“Em không phát hiện nhà này đã sắp xếp không còn giống lúc trước sao? Tất cả mọi thứ đã sớm được thay đổi.”

Những lời này giống như tiếng chuông điểm mười hai giờ, khiến cô bé lợ lem đang ở vũ hội giật mình bừng tỉnh.

“Đây, bình hoa này, nhớ không? Chúng ta kỉ niệm ngày cưới đã đến Madrid để mua. Anh nói với em là không nên mua, làm hại anh bùng một cái bình lớn về nước, đi đến chỗ nào cũng sợ người ta chạm vào làm vỡ, lén lút cứ như tang trữ ma túy, kém chút nữa đã bị hải quan giết chết...”

“Đây, còn có tấm thảm này, em nói bàn trà sẽ phá hư sàn gỗ, một mét vuông rất nhiều tiền, nói anh phải đi mua thảm Angola, để bảo vệ sàn. Anh làm sao biết mua thảm Angola ở đâu, liền trực tiếp mua trên mạng, đánh lừa em nói đã mua ở mua ở nước ngoài, em thật sự đã tin, xem ra em cũng không hiểu gì cả...”

“Còn có sofa này...”

”Bồn rửa tay này, mỗi lần rửa sẽ văng tung tóe, sau lại tìm bạn bè của Danny giúp chúng ta sửa lại...”

Tạ Vũ một bên giới thiệu, một bên bắt đầu hoài nghi Hà Mạn không phải giả vờ.

Làm sao có thể nghĩ không ra, người bình thường sẽ không tin cô ấy đâu? Anh chú ý đến, Hà Mạn ngây thơ nhìn theo đầu ngón tay chỉ trỏ của anh, từ đầu đến cuối đều là vẻ mặt hoang mang.

Tạ Vũ buồn bã nhìn thấy, anh tạm dừng một chút, không biết tiếp theo phải nói cái gì. Hà Mạn chủ động chỉ vào một đôi hoa tai đặt ở trong tủ rượu: “Kia... là đôi bông tai của em sao?”

Đôi bông tay nạm kim cương giả màu xanh phi thủy, sáng bóng, làm thành hình chim khổng tước.

Làm sao có thể là của em, nếu muốn nói là năm năm trước đây thì sở thích không thay đổi lắm, nhưng bây giờ không giống lúc trước nữa.

Tạ Vũ oán thăm, không nhớ đôi bông tai này lại vì sao ở đây, chỉ có thể lấp bắp trả lời: “Không... Đây là của bạn gái hiện tại.”

Không biết rằng anh đã có bạn gái, Hà Kỳ không muốn nói cho Hà Mạn. Anh nói xong, liền đem đôi bông tai của Lily bỏ vào ngăn kéo.

Tạ Vũ khép lại ngăn kéo, lại chưa từ bỏ ý định hỏi: “Em thật không nhớ rõ?”

Hà Mạn nghe vậy sững sốt một chút, trái tim Tạ Vũ như đóng băng.

Giả vờ, tiếp theo lại giả vờ, anh xem em giả vờ đến khi nào.

Hà Mạn bỗng nhiên cúi đầu nở nụ cười, lấy từ trong túi áo ra một cây kẹo que, cầm trên tay đưa cho Tạ Vũ.

Tạ Vũ cầm kẹo que trên tay, có thể mua được quầy bán hàng rong bên đường với giá 2 đồng, kẹo được bao bọc bởi một lớp plastic trong suốt, không có gì đặc biệt.

“Em cho anh cái này làm gì?”

“Đây là quà trước kia anh tặng em nha. Em rất quý trọng.” Hà Mạn cúi đầu hiền lành nở nụ cười, Tạ Vũ thấy thế trong lòng có chút khác thường.

“Anh tặng cho em món quà này bao giờ?”

“Anh không nhớ rõ sao?” Hà Mạn kinh ngạc tròn to mắt, ”Em tìm được trong thùng giấy ở nhà trọ, khi dọn dẹp sạch sẽ mà tìm thấy. Em còn nhớ rõ chúng ta trước khi kết hôn, có một hôm tăng ca đến nửa đêm, bị cấp trên _____ chính là cái bà cô dữ tợn kia, bị bà ấy mắng thật thảm, em trên đường về nhà vừa đi vừa khóc. Anh chạy đến bên đường mua, nhớ tới em thích ăn ngọt, liền chạy tới mua cho em, nói một ngày nào đó sẽ khiến em có cuộc sống tốt hơn, ngọt ngào như mật.” Hà Mạn nói xong, đắm chìm trong chuyện cũ, vẻ mặt thương cảm, “Nhưng mà, chúng ta về sau lại vì sao...”

Cô nói xong lời cuối thì không nói gì nữa. Tạ Vũ hoảng hốt trong chuyện cũ, nhớ lại mình đã từng mua cây kẹo đó khi nào.

Từng có hứa hẹn như vậy sao. Trái tim chợt trở nên hoang loạn.

“Anh không nhớ ra ư?” Hà Mạn ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt đã có nước. Tạ Vũ hoảng hốt, không khỏi bắt đầu chột dạ.

Hai người đối diện, thật lâu, Tạ Vũ cuối cùng chịu thua, áy náy mở miệng: “Anh anh anh anh...” Anh cả nửa ngày cũng không nói được từ tiếp theo.

Hà Mạn lại xì cười ra tiếng.

Tạ Vũ ngây ngốc nhìn, trong mắt Hà Mạn còn vուն một chút nước mắt, cô dựa sofa vịn thất lưng cúi người cười, âm thanh vui cười này khiến cho Tạ Vũ cảm thấy thật thân thiết.

Giống như căn nhà bỏ hoang đã lâu nay lại tràn đầy sức sống.

“Em lại có ý gì?” Anh không dễ dàng dao động, cho nên giọng điệu trở nên mạnh mẽ.

“Anh cảm thấy sao?” Hà Mạn ngẩng đầu cười, chậm rãi kéo khoe miệng xuống, “Bỗng nhiên nghe đến một chuyện mình từng trải qua, chính mình lại như thể nào không nhớ được, cũng giống như đã từng xảy ra, loại cảm giác này dễ chịu sao?”

Tạ Vũ im lặng.

“Vừa rồi đi trên đường có một quán ăn khai trương, kẹo que là chủ quán tặng người qua đường. Chuyện xưa đó, cũng là em thuận miệng nói ra để lừa anh thôi.”

Hà Mạn nhẹ nhàng lấy kẹo que trong tay Tạ Vũ, tùy tay ném vào thùng rác.

“Con người luôn dựa vào trí nhớ để mà sống” ánh mắt của cô đảo qua bình hoa, thềm, xô pha mà Tạ Vũ vừa mới nhắc tới. . . Sau một lúc lâu, một lần nữa dừng lại trên mặt Tạ Vũ, “Cho nên không nhớ rõ chuyện gì chẳng khác nào chưa từng xảy ra. Anh nói cho em tất cả đi, cái gì cũng tốt, ly hôn cũng thế, trong lòng em có cảm giác, giống như cảm giác anh cầm cây kẹo mút lúc nãy. Cho nên em hỏi em, loại cảm giác này dễ chịu sao? Rõ ràng như là không xảy ra, lại phải buộc thừa nhận, phải nhận lấy hậu quả. Em biết anh không hiểu, chuyện mất trí nhớ này cũng thật vớ vẩn, cho nên em cũng tiện miệng chế ra một chuyện, hy vọng anh có thể hiểu được, cảm giác của chúng ta là vớ vẩn như nhau.”

Tạ Vũ im lặng.

Cẩn thận ngắm nghĩ, Hà Mạn không có thời gian cũng không có tâm tư dừng đến trò mất trí nhớ để trêu anh. Nhớ lúc trước cô ra đi quyết tuyệt như vậy, làm sao có thể quay trở về mà đùa giỡn như thế.

Kỳ thật chính anh đã hy vọng, Hà Mạn, Hà mạn của nửa năm trước khi đang kéo vali dứt khoát kia, hồi tâm chuyển ý, gây chiến, bị mất trí nhớ nói câu “Em yêu anh”.

Cũng không phải vì cái gì, không phải quay lại, lại càng không là không bỏ xuống được. Tạ Vũ nói với chính mình, thở ra một hơi, còi bỏ một khúc mắc.

Không hơn không kém

Anh đang muốn dùng vài lời an ủi cô, không nghĩ tới, Hà Mạn lui ra phía sau từng bước, ngượng ngập tiếp tục nói:

“Nhưng hiện tại em đã hoàn toàn tiếp nhận rồi,” cô giương mắt xấu hổ cười, “Anh...Giây phút anh đẩy em ra, em đã phát hiện quan hệ của chúng ta không giống như xưa nữa.”

Nước mắt Hà Mạn lần này thật sự đã rơi.

Cô nâng tay lên, một tay gạt nước mắt cố gắng cười nói, “Đều do em, em còn cảm thấy hai chúng mình là vừa trở về từ bờ biển hưởng tuần trăng mật, có chút đường đột. Em... Em sẽ chú ý.”

Nước mắt rơi càng nhiều. Hà Mạn cuối cùng ngồi xồm xuống, khóc nức lên.

Tạ Vũ sắp sửa đi ngủ liền nhớ tới, bộ sặc đi động của mình còn để trong phòng ngủ.

Anh xúc chán lên, đứng dậy từ sofa, bước chân nhẹ nhàng đi lên lầu, nhẹ nhàng mở cửa phòng ngủ.

Hà Mạn không kéo rèm cửa sổ, ánh trăng xuyên qua cửa sổ len lỏi vào, sáng rọi nhưng lạnh lẽo.

Tạ Vũ rút phích cắm sạc Iphone bên cạnh tủ đầu giường, “Cạch” một tiếng. Hà Mạn không biết có bị đánh thức hay không, quay mặt lại đối diện với Tạ Vũ, hé ra khuôn mặt đắm chìm trong ánh trăng, kèm theo tiếng ngáy khe khẽ.

Tiếng ngáy. Hồn phách của Tạ Vũ trong chốc lát dường như bị rút đi, rời khỏi nơi này.

Ngày trước, anh rất thích kết cục một bộ phim của Mỹ. Bà lão ra đi thanh thản trong giấc ngủ yên bình của mình, người đàn ông già phải đối mặt với sự cô độc đến cuối đời nhưng may thay ông còn nhận được sự quan tâm của hàng xóm tốt bụng, nở nụ cười can đảm và mạnh mẽ.

“Tôi tốt lắm, mọi người đừng lo lắng. Chỉ là không quen khi không có tiếng ngáy bà ấy ở bên, ngủ không được, tôi không thể không ra nông trường mang về một con lợn để trong phòng ngủ được.”

Mọi người xung quanh đều cười, trong tiếng cười đó hốc mắt Tạ Vũ trở nên ẩm ướt.

Yêu nhau nhiều năm, kết hôn được năm năm, một khi chia lìa, không chỉ đơn giản là vụn phôi xoắn tím —— mà tình cảm đó đã không cách nào cứu vãn, vỡ tan, nếu không cũng không đi đến bước này.

Điều khó nhất là thói quen, có khi giúp Lily rót một cốc nước cũng vô ý lỡ lời một tiếng “Mạn”; không có tiếng ngáy, ban đêm trở nên quá mức yên lặng; là bồn rửa tay rơi rớt những hộp mỹ phẩm mà cô lười phải sắp xếp lại. .

Lúc ly hôn, Hà Mạn chuyển nhà nhanh chóng, cũng không nói cho Tạ Vũ cô chuyển đến nơi nào.

Anh tựa vào cửa, khuôn mặt không biểu hiện gì nhìn Hà Mạn lưu loát chỉ huy người vận chuyển: “Cái này, cái này, tất cả đều đóng gói lại, những cái khác thì không cần.”

Về mặt Hà Mạn không khác gì bình thường trên công ty là mấy, nghiêm túc, lý trí, thậm chí là một chút khắc nghiệt, nhìn không ra biểu hiện gì của việc cô mới vừa ly hôn.

Anh từng nghĩ đến tuy rằng làm thủ tục rất nhanh, nhưng để chuyển nhà không phải là trong một sớm một chiều. Bọn họ dù sao cũng sống với nhau lâu lắm rồi, không có kinh nghiệm gì cứ nghĩ chuyển nhà rất đơn giản, chắc hẳn cũng giống trên TV, đóng vài cái thùng giấy thì có thể mang đi rồi —— nhưng dấu vết của cuộc sống không phải là điều dễ dàng được xóa đi. Quần áo của cô, đồ trang điểm của cô, giấy tờ của cô, thư, hộp cà phê của cô, và mấy chục đôi giày chết tiệt của cô nữa...

Những thứ vụn vặt hằng ngày dần dần biến mất. Tạ Vũ vẫn giữ nguyên về mặt, ép buộc chính mình không được chú ý đến tiến độ của bọn họ, đôi mắt lại trái lời không ngừng nhìn vào những thùng to thùng nhỏ chất đống, trong lòng trở nên khó chịu vô cùng.

Vài thứ trong phòng khách kia, to to nhỏ nhỏ, đều mang đến cảm giác Hà Mạn vẫn hiện hữu ở đây.

Nhưng mang đi rồi, cô cũng chẳng quay về nữa.

“Em có nhớ thời gian lúc trước chúng ta cùng nhau chuyển nhà?” Ma xui quỷ khiến anh mở miệng nói chuyện cùng cô.

Hà Mạn không trả lời. Cô lười trả lời mọi vấn đề của anh, chỉ là quay sang, dùng ánh mắt khinh khinh đánh giá lời nói không đầu không đuôi của anh.

Tạ Vũ không giải thích. Hà Mạn tiếp tục cúi thấp lưng kiểm tra mọi thứ.

Thời gian đó chính là hai năm trước khi họ kết hôn, bọn họ quyết định thuê một căn phòng ngoài trung tâm thành phố. Ngoại ô dù sao cũng quá xa, mỗi lần tăng ca đến tận khuya, xe điện ngâm đều ngừng chạy, thế là không có phương tiện nào về nhà. Khi đó tình cảm hai người rất tốt, so với bây giờ thì không giống nhau. Mới đầu chuyển nhà, bọn họ rảnh rỗi liền tự tay đóng gói đồ đạc, cho đến khi hợp đồng thuê nhà hết hạn thì sẽ chuyển đi; Hà Mạn lục lọi trên Internet so sánh tìm được công ty vận chuyển nhà giá rẻ, cuối cùng cẩn thận chọn công ty rẻ nhất, điều kiện là họ phải tự mình chuyển đồ đạc xuống dưới lầu, người ta chỉ phụ trách mang hàng hóa lên xe, chờ đến chỗ mới, bọn họ còn phải tự chuyển đồ vào nhà mới.

Vì tiết kiệm tiền, không còn biện pháp nào khác. Mùa hè nóng bức, hai người đổ mồ hôi nhiều như mưa, lên một lầu nghỉ một tầng, liếc mắt nhìn nhau, cười một cái, lại tiếp tục chuyển.

“Về sau không bao giờ chuyển nhà nữa, mất tiền còn hơn mất nửa cái mạng.”

Lời nói Hà Mạn khi đó, còn vang vọng bên tai.

Hiện tại không giống lúc trước, cô có rất nhiều tiền, chỉ cần phân phó thư ký của mình giúp tìm một công ty chuyển nhà chất lượng tốt, không cần lo lắng giá cả, giúp cô đóng đồ thật tốt, thậm chí không rút lại một sợ tóc.

Đóng gói xong tất cả, Hà Mạn chỉ huy người vận chuyển rời khỏi nhà.

Tạ Vũ không tiễn cô, anh đứng ở nơi đó, chỉ một cái liếc mắt thôi nhưng Hà Mạn chẳng hề nhìn anh.

“Em đem chìa khóa để trên bàn.”

Đây là câu nói cuối cùng mà cô nói ở nhà.

Tạ Vũ không nhớ nổi mình có trả lời không, có thể là nói một chữ “Tốt”, cũng có thể chỉ gật đầu.

Hà Mạn ngủ ngon lành. Tay Tạ Vũ phát qua khuôn mặt cô, nhưng ngón tay không chạm vào.

Cô chỉ nhớ rõ tuần trăng mật ngọt ngào thương yêu của bọn họ, nhớ rõ cộng khổ, nhớ rõ đồng cam, lại không nhớ rõ về sau lại đối đầu, tranh chấp, mâu thuẫn và tình cảm ngày càng rời ra.

Tạ Vũ còn nhớ rõ có một hôm vào ban đêm giống như hôm nay cùng nhau thẳng thắn nói chuyện một lần, trước khi tai nạn xe cộ xảy ra, trong phòng họp ở công ty.

Tuy rằng hai người đã muốn ly hôn, nhưng đều cùng làm việc ở một công ty, Tạ Vũ là giám đốc kinh doanh, Hà Mạn là giám đốc sáng tạo, cuộc họp ở công ty nhiều như vậy, cúi đầu không thấy ngẩng đầu cũng thấy. Chẳng qua, bọn họ đi làm thường thường cố ý không đi cùng thang máy, giờ tan tầm thì chia nhau hai hướng mà đi, chính vì hết sức tránh mặt mà không đụng chạm đến nhau.

Chủ đề cuộc họp hôm đó, là muốn giúp một thương hiệu máy ảnh đã lỗi thời làm một “thương hiệu tái sinh”, sếp tổng cùng nhân viên cấp dưới ngày nghiêm túc trong phòng họp. Hai người bọn họ trước mặt cấp dưới đối chọi gay gắt, như nước với lửa.

Tạ Vũ một tay lấy phương án đẩy đến đầu bàn, trầm giọng nói: “Điều này tuyệt đối không phải là điều khách hàng muốn.”

Hà Mạn “Thích” một tiếng nở nụ cười, nhẹ giọng nói: “Anh làm sao mà biết không phải? Anh cầm phương án hỏi qua khách hàng rồi? Hay là về sau chúng ta không cần phải lên phương án mà cứ trực tiếp bàn bạc với khách hàng?”

Như thế này, “Thích” một tiếng, sau đó cười, ánh mắt nhìn đi nơi khác, giọng điệu mềm mại nhưng từng từ như khắc vào tim. Thuận miệng hỏi lại một câu, có thể khiến người ta tức giận đến á khẩu không nói gì được.

Trong những năm tháng họ bên nhau ngọt ngào, Hà Mạn là cô gái đầy sức sống và vui vẻ, chỉ có thái độ khinh miệt đối với người mà cô rất ghét. Tạ Vũ đều biết, mỗi lần cô dùng vẻ mặt và khiến người ta tức giận đến không nói được gì, Tạ Vũ luôn cười và tình nghịch trêu cô.

Nhưng bây giờ, cô một lần rồi lại một lần khinh miệt anh.

Tức giận xông lên, cố gắng khiến bản thân trở nên thật bình tĩnh: “Cơ bản không cần thương lượng.”

Hà Mạn đề cao âm lượng: “Vậy anh có tư cách gì mà phê bình phươg án của chúng tôi? Nói cái gì cơ bản không cần thương lượng? Công ty mời anh làm việc là để trao đổi với khách hàng, đem mục tiêu của chúng ta giúp khách hàng đẩy mạnh tiêu thụ sản phẩm, từ khi nào bắt đầu, ý tưởng sáng tạo của phòng tôi lại phải thông qua sự kiểm duyệt của phòng kinh doanh anh?”

“Chức trách của tôi là từng thương lượng đàm phán với khách hàng nên hiểu được những yêu cầu của họ, nếu tôi lấy phươg án này đi giao cho họ, không khác gì hành vi tự sát, bọn họ cơ bản sẽ không chịu nhận.” Tạ Vũ cảm thấy Hà Mạn hoàn toàn không có lý lẽ.

Hà Mạn lại cười lạnh: “Anh không thương lượng thì năng lực của anh có vấn đề có liên quan gì đến năng lực của tôi? Như vậy đi, anh không thương lượng, tôi tự mình thương lượng vậy, OK? Chỉ sợ sau khi thương lượng, phòng kinh doanh lại chẳng biết tồn tại có giá trị gì.”

Nói đến mức này, tương đương xé rách tự trọng người ta, phòng họp nhảy mắt im lặng không một tiếng động.

Hà Mạn nhìn thẳng Tạ Vũ, không hề nhân nhượng .

Tạ Vũ chậm rãi từ chỗ ngồi đứng lên, đi đến trước mặt Hà Mạn, từ trong túi áo rút ra danh thiếp khách hàng, dùng giọng điệu trào phúng nói: “Cố lên”

Nói xong câu kia , Tạ Vũ xoay người rời khỏi phòng họp, đó là lần cuối cùng anh nhìn thấy Hà Mạn ở công ty.

Hà Mạn “hiện tại”.

Lúc này, nằm trên giường trước mắt anh, giống hệt Hà Mạn năm năm trước chìm trong ánh trăng, bình yên như trẻ con.

Bạn đang đọc truyện *The Stolen Years* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Tự vệ phản kích

Lúc Hà Mạn tỉnh lại , bên ngoài cửa sổ mặt trời đã tỏa ánh nắng rực rỡ

Đồng hồ báo thức đầu giường báo hiệu bây giờ là 9:30 phút. Cô không biết Tạ Vũ còn ở đây hay đã đi làm, nhưng cũng không dám xuống lầu tùy tiện tìm hiểu lung tung, mà chạy thật nhanh đến toilet, quyết định tắm rửa trước.

Không thể để cho anh thấy bộ dạng ngái ngủ tóc rối bù, hơi thở và gỉ mắt, tất cả đều không thể.

Nhiều năm trước, lúc hai người vừa mới bắt đầu ở chung, Hà Mạn mỗi ngày vào buổi sáng sớm đều phải vụng trộm lén lút, đến toilet rửa mặt đánh răng sau lại nằm trở về, đối mặt Tạ Vũ làm ra bộ dạng “Tuy còn buồn ngủ, nhưng gương mặt sạch sẽ” ——cho đến một ngày cuối cùng cũng lười nhác, trình luôn khuôn mặt sẵn có.

Lúc đó anh đã nói, làm gì có người nào mới sáng sớm gương mặt lại đẹp và sạch sẽ như vậy chứ—— Tạ Vũ bỗng nhận ra khi biết được chân tướng sau đó.

Khi yêu một ai đó thì người nào cũng vậy, ngay từ đầu đã trang bị vũ khí đầy đủ, chỉ bày ra mặt tốt đẹp nhất, về sau đến khi đánh rắm chẳng còn kiêng kị gì nữa, quen thuộc đến nỗi chẳng khác gì lòng bàn tay mình, tình cảm đó dần dần thấm vào da, vào máu.

Bây giờ tất cả đều mất đi.

Hà Mạn nhìn vào gương một chút.

Quả nhiên vẫn già đi, cô nhẹ vồ về mặt mình. Tuy rằng không thấy được rõ ràng, nhưng khuôn mặt kia và ánh mắt, mang theo hơi thở của già nua.

Mọi người ai lại chẳng phải chiến đấu với thời gian, mới một hai ngày, cô đã chấp nhận được hiện thực này.

Hà Mạn không muốn nghĩ nhiều, quay đầu vội vàng tiến vào tắm ở vòi sen, mở vòi sen nước nóng liền ập xuống khiến cô giật mình hô lên một tiếng.

Nguyên lúc đầu vòi sen nhà cô là vặn nút, nhà bình thường khác bên trái là nước lạnh, bên phải là nước nóng. Nhà bọn họ lại tương phản, Hà Mạn cũng phản ứng theo thói quen, điều này hóa ra là sai rồi.

Hà Mạn bật cười. Tạ Vũ nói phòng bếp và những nơi khác đều sửa chữa một chút. Cô ghi nhớ ở trong lòng, sau vài lần vặn mở, đều không ngờ mình lại làm sai.

Cô cảm thấy từ trước đến giờ mình đều có một ưu điểm, đó là rất biết nghe lời.

Tắm rửa xong đi ra, khăn tắm bao quanh thân cô, nhìn gương chăm chú quan sát mặt mình, sau đó lại theo tính cách thói quen, cũng không thèm nhìn tới liền đi đến bồn rửa tay.

Tìm bình dưỡng da nhưng không có.

Hà Mạn cẩn thận đem các loại bình nhìn thành phần phía sau, lẩm bẩm: “Đây không thích hợp với tuổi của mình.”

Tuổi của cô. Nói xong trong lòng cảm thấy đau đớn.

Hẳn là của “bạn gái” Tạ Vũ. Hà Mạn phát hiện bản thân khi đối mặt với các kích thích, biểu hiện càng ngày bình tĩnh. Không bình tĩnh sao được, cô trên danh nghĩa là người đi xuyên qua thời gian, xuyên đến tương lai với những sản phẩm công nghệ cao, mỗi ngày đều có chuyện mới mẻ, một người bạn gái mà thôi, sẽ không làm cho cô chịu nhiều dả kích.

Thật lạ.

Hà Mạn nắm lấy bình nhỏ, gắt gao nắm lấy, hận không thể giống như phim võ hiệp, dùng nội lực bóp nó vỡ nát.

Khi Hà Mạn xuống lầu, phát hiện Tạ Vũ quả nhiên đã đi làm từ sớm.

Cô vào phòng bếp thấy bên bệ rửa có tờ giấy Tạ Vũ để lại ghi vài dòng chữ và chìa khóa để phía trên:

“Anh đi trước, em ngủ nhiều một chút. Tủ trái ở phòng bếp bên trong có để yến mạch, trong tủ lạnh có sữa và rau xanh, tủ đông lạnh có kem và hoành thánh. Điện thoại của anh là 186XXXXXXXX, hoặc là em có thể gọi đến điện thoại công ty, nói họ chuyển máy cho anh. Bàn trà phòng khách ở phía dưới có ví cũ, bên trong có tiền mặt, nếu em đem không đủ tiền thì tự mình lấy đi. Hôm nay anh sẽ gọi điện thoại cho chị Hà Kỳ, nói chị ấy đến đón em Yên tâm.”

Đuổi em đi?

Tìm Hà Mạn như chìm xuống đáy biển.

Cô đang nghĩ sẽ lấy điện thoại nhắn cho anh nhắc anh là đồ rùa rút cổ, mới nhớ đến mình không có di động, chỉ có thể dùng điện thoại cố định gọi cho anh.

Không thể nói chuyện với anh được, thật mất mặt.

Hà Mạn ở trong phòng khách buồn phiền chán nản đi tới đi lui, cuối cùng quyết định ăn một chút, tay nhanh chóng mở ngăn kéo dưới bồn rửa tay, thấy được đôi bông tai không xước của “bạn gái” anh mà ngày hôm qua Tạ Vũ cuống quýt giấu ở bên trong.

Hà Mạn “Phanh” một tiếng khé lại ngăn kéo.

Con mẹ nó, quả thực tức chết mình!

Hà Mạn ăn yến mạch và uống chút sữa lạnh lung tung, ăn không ngon, giữa trưa ăn xong ngã vào sofa ngủ người.

Ánh mặt trời giữa trưa khiến cho cảm xúc cô ngày càng lộ rõ. Hà Mạn chậm rãi nhắm mắt lại, tối hôm qua sau khi tỉnh lại từ giấc mơ thần chết, mọi bất bình của cô dường như đã gần tiêu tan, cô bắt đầu suy tư tình cảnh trước mắt của mình.

Tạ Vũ xem như tin cô đã mất trí nhớ đi? Hà Mạn cố gắng không để ý những hành động la xà của anh, không để cảm xúc đó chi phối lí trí của mình.

Ly hôn thôi, đối với mình cũng bình thường, có bạn gái mới... Cũng là bình thường.

Bạn gái mới. Hà Mạn nhếch nhếch khóe miệng. Khi yêu, cô đã vô số lần hỏi qua anh về vấn đề nhảm chán này, ví dụ như có một ngày cô sinh bệnh / tai nạn xe cộ / máy bay rui rở rồi mà chết, Tạ Vũ có yêu người khác hay không, đối phương sẽ là một người hoàn toàn khác cô... Khi tình yêu hai người còn cuồng nhiệt, làm sao sẽ thật sự nghĩ đến vấn đề này. Mỗi lần cô nhắc đến từ “chết” này, Tạ Vũ sẽ “Phi phi phi” hướng về phía thần linh mà cầu

nguyện, xin tha thứ cho những lời nói vô ý của họ.

Tạ Vũ từng nói qua, nếu em chết, anh sẽ chết cùng em, còn tìm ai yêu ư, không ai có thể hơn em hết.

Không ai có thể tốt hơn em? Hà Mạn cảm giác được nước mắt chậm rãi chảy ra khỏi khóe mắt.

Cô hy vọng vừa mở mắt tỉnh lại tất cả đều là một giấc mơ, cô còn ngồi trên máy bay đi hưởng tuần trăng mật, Tạ Vũ tựa vào bên người lay cô dậy. Cô sẽ nói tất cả với anh, rằng, em mơ thấy năm năm sau anh đã yêu người khác—— sau đó hung hăng cầu tay anh.

Nhưng mà, cô không thể quay về. Cô bây giờ phải đối mặt với bộ dạng khách khí xa lạ của Tạ Vũ, hơn nữa ép buộc mình phải kiềm chế, muốn mình lý trí, và chấp nhận rằng điều đó là hợp lý.

Ở trước mặt anh, cô dường như đã mất đi tư cách giải thích.

Hà Mạn làm sao từng gặp qua Tạ Vũ lạnh lùng như vậy. Lúc trước anh và cô gặp nhau lần đầu tiên ở thành phố này, bỗng nhiên tôn trọng nhau, bỗng nhiên thích nhau, yêu nhau, cãi nhau, bỗng nhiên vượt qua rất nhiều năm, rồi kết hôn.

Còn bây giờ cái gì cũng đều không có.

Bọn họ không có trải qua quá trình theo đuổi lẫn nhau, tất cả giống như là nước chảy hoài cũng thành sông, như trời sinh một đôi. Hà Mạn và chị cô trước giờ đều dựa dẫm vào nhau, sau này cảm giác ỷ lại thân mật dần dần chuyển sang cho Tạ Vũ, không xa không rời.

Khó trách cô bây giờ khi nhìn thấy Tạ Vũ, chân tay trở nên luống cuống.

Cho dù cô có mất trí nhớ thế nào, ở trong mắt anh, cô chẳng qua chỉ là Hà Mạn đã ly hôn với mình.

Hà Mạn giật mình đứng lên từ sofa.

Cô muốn phản kích.

Cô cứ như vậy lên kế hoạch làm sao có thể trở thành cô vợ 2012 thân thiết yêu thương như lúc trước, tự nhiên cũng vui vẻ thả lỏng bản thân. Cho dù trong mắt toàn thể Hà Mạn phiên bản 2012 có như thế nào chăng nữa, rồi sẽ có một ngày cô sẽ làm tất cả mọi người thừa nhận, Hà Mạn phiên bản 2007, ngọt ngào, đáng yêu.

Huống chi kẻ ngốc đều có thể nhìn ra được, Hà Mạn phiên bản năm 2012, tí xú cũng không khiến người ta thích.

Hà Mạn vào phòng Tạ Vũ lôi một cái vali lớn từ trên đầu tủ quần áo xuống, kéo nó ra khỏi cửa bắt một chiếc xe taxi, trở về phòng trọ mà cô thuê một chuyến.

Lúc Hà Mạn dung sức đem quần áo của mình nhét vào trong vali, có chút chật dẹt. Tối hôm qua Tạ Vũ cũng không nhắc tới vấn đề cô có thể ở bao lâu—— chẳng qua lâu rồi mới gặp cô, có lẽ chỉ là cảm thấy ngày hôm qua quá muộn, nên cho cô nghỉ nhờ một đêm.

Cô cứ thấy mình chẳng khác gì người đến sau vậy.

Hà Mạn ngoại trừ biết nghe lời còn có một ưu điểm, mặt của cô rất dày, có thể bỏ mặc hầu hết phản ứng của mọi người.

Hà Mạn chất đầy vali quần áo và giày dép của mùa hè, lại chọn vài hộp mỹ phẩm và dụng cụ trang điểm trên bàn bỏ vào túi xách, sau đó tất tả kéo vali nặng trĩu về nhà Tạ Vũ.

Hiện tại đây là nhà của cô. Đương nhiên trước kia cũng là vậy, về sau cũng sẽ là vậy.

Hà Mạn đem tất cả quần áo vừa mới đưa đến bỏ vào tủ quần áo, sửa sang lại cho tốt đã đến bốn giờ chiều. Cô xuống lầu đi đến phòng bếp, nhìn nhìn khắp nơi. Dựa vào tình huống trước mắt mà suy đoán, cái bếp này rất ít khi nấu nướng, trong tủ lạnh thức ăn nhanh chiếm đa số.

Nhớ rõ tối hôm qua trước khi đi ngủ Tạ Vũ có rót cho cô một ly sữa nóng, Hà Mạn nhân cơ hội hỏi anh bạn gái mới của anh có biết nấu cơm không. Tạ Vũ dường như không nghĩ sẽ trò chuyện về bạn gái mình trước mặt cô, chỉ nói một câu cho có lệ: “Cô ấy không nấu cơm.”

Hà Mạn cũng không biết nghĩ cái gì, nhìn phòng bếp trống trải, cô thật sự rất nhớ những bữa cơm mình nấu. Năm 2012 làm sao vậy, khoa học kỹ thuật còn không có tiến bộ đến nỗi người máy có thể làm việc nhà nấu cơm chứ? Không nấu ăn thì còn gì giống gia đình của mình chứ, làm sao có thể cảm nhận được tình cảm ấm áp của gia đình.

Nghĩ vậy cô liền cầm lấy chìa khóa, đi ra cửa.

Mất trí nhớ thật sự gây ra sự bất tiện trong cuộc sống. Bản thân vừa bước khỏi khu nhà, Hà Mạn rõ ràng phát hiện xung quanh đều có sự thay đổi lớn, siêu thị nhỏ trước kia mà cô hay mua đồ lật vật không thấy nữa, cô hỏi người qua đường gần đây có siêu thị nào không, người qua đường chỉ nửa ngày, thấy cô không hiểu tỏ ra rất khó chịu, đơn giản nói một câu: “Cô tra bản đồ trên mạng, hoặc là sử dụng Baidu map (giống Google map của mình) không phải dễ dàng hơn sao?”

Người anh em, nói tiếng người được không? ! Hà Mạn đứng tại chỗ, mồ hôi ban ngày tích góp được vì nhiệt độ quá nóng dần thấm ra. Hà Mạn lau trán, quyết định hỏi thêm một chút nữa.

Cuối cùng ngẩng đầu nhìn thấy logo Wal-Mart , Hà Mạn kích động đến nỗi sắp rơi nước mắt, bước vài bước vào cửa chính có trang bị điều hòa, bản thân cảm giác không khác gì được tái sinh lần nữa.

May mắn thay năm năm đã trôi qua, quy tắc bán hàng của siêu thị cũng không có gì thay đổi lắm, Hà Mạn đẩy xe tới lui, nội tâm trở nên yên ổn hơn.

Một số thương hiệu cô yêu thích hay mua trước đây đã biến mất, có một số thay đổi bên ngoài, suýt chút nữa nhận không ra . Còn có thật nhiều sản phẩm mới làm cho cô cảm thấy mới mẻ thích thú, đi dạo một vòng từ trên xuống dưới, mua chất đông cả xe.

Khi tính tiền , xếp hàng phía trước cô một đôi tình nhân trẻ đang xảy ra tranh chấp. Cô gái xoay người lấy ra vài hộp nhỏ trong xe đẩy, nghi hoặc nhìn chàng trai nói: “Anh mua nhiều kẹo cao su như vậy để làm gì chứ?”

Chàng trai huyệt sáo, cười xấu xa, tập trung nhìn vào tay của cô gái, tỏ vẻ quá sợ hãi: “Ồi chà, thật sự là kẹo cao su sao, anh vốn định lấy là BCS(mọi người biết rồi chứ nhì :>) mà!Đóng gói kiểu này thì người ta làm sao phân biệt được!”

Trong nháy mắt khuôn mặt cô gái trở nên đỏ bừng, hung hăng đập chàng trai một cái, xoay người đem hộp kẹo cao su trả lại.

Chàng trai đi lướt qua người Hà Mạn, vừa chạy vừa quay đầu nói với cô gái: “Đợi chút, anh lại đi lấy hai hộp.”

Cô gái tức giận thờ phỉ phỉ, không cẩn thận chạm phải ánh mắt của Hà Mạn. Hà Mạn thiện ý nở nụ cười, vẻ mặt cô gái vừa trở nên bình thường lập tức đỏ bừng.

Hà Mạn hé miệng nhin cười, trong đầu hiện lên hình ảnh trước chuyến đi tuần trăng mật, cô cùng Tạ Vũ cùng đi siêu thị mua đồ dùng cá nhân. Tạ Vũ đi qua một gian hàng bỗng nhiên giữ chặt xe đẩy Hà Mạn, thần thần bí bí nói: “Chờ anh một chút, anh muốn đi mua một thứ quan trọng.”

Hà Mạn tỉnh tỉnh mê mê nhìn về phía hàng hóa trước mặt Tạ Vũ, đầu óc lập tức được khai sáng.

“Luuu mạnh!” Cô xấu hổ đỏ mặt, cắn môi mắng.

“Làm sao lưu mạnh ah, em hiểu hay không, thứ này là đồ dùng cần thiết, vì sự phát triển quốc gia!”

“Phát triển anh thì có!” Hà Mạn đẩy xe quay người bước đi, sợ mọi người xung quanh tưởng rằng bọn họ có quan hệ mờ ám. Một vài bước chân Tạ Vũ liền bắt kịp, đem vài hộp nhỏ vút lên xe của cô: “Em sợ gì chứ, chúng ta quang minh chính đại, giống như thứ này có thể sử dụng...”

Kỉ ức ngày xưa thân mật như vậy, đối với cô mà nói, chẳng qua là sự việc mới xảy ra một tháng trước thôi, nhưng còn đối với Tạ Vũ mà nói, chỉ sợ đây là sự việc của kiếp trước.

Cái tên vô lại đáng ghét hay ôm lưng nắm tay cô khi cùng đi siêu thị, hiện tại chỉ biết nhìn cô cười khách sáo, giống như cô có thể cắn người vậy, đề phòng và xa cách. Hà Mạn lại cảm thấy trái tim đau đến nỗi không thốt nên lời.

Hà Mạn gạt mình tỉnh lại từ trong kỉ ức, vị trí tính tiền đã sắp đến lượt của cô.

Cô nhanh chóng chấm dứt những suy nghĩ miên man trong đầu, xoay người đem hàng hóa trong xe chuyển lên trên mặt bàn thu ngân, tính ra giá một chút, lại vừa lấy ví tiền, mới phát hiện tiền mặt của mình không đủ.

Vậy quẹt thẻ đi.

Nhìn ví đầy các loại thẻ ngân hàng, Hà Mạn hoàn toàn thất thần.

Cô không biết khi nào mà mình có nhiều thẻ tín dụng như vậy? Còn có thẻ VIP, còn lại đều là thẻ vàng đó... Đáng tiếc, không có ai biết mật khẩu.

Nhân viên Thu ngân nhận lấy tấm thẻ trong tay Hà Mạn xem xét mã số, tay kia loay hoay nhấn ra tiếng “Tí tách tí tách” không khác gì đòi mạng người ta.

Hiện tại chỉ có thể thử đại vài mật mã . Hà Mạn gõ vài lần, vài lần đều không đúng, ánh mắt nhân viên thu ngân dần trở nên kì lạ.

Người xếp hàng phía sau đều chờ đến sốt ruột, nhưng thân người lên phía trước nhìn xem, ý đồ muốn xem thử đã xảy ra chuyện gì. Hà Mạn nhìn trên bàn thu ngân hàng hóa xếp thành núi nhỏ, gấp đến độ mồ hôi không ngừng rơi xuống. Cô định gọi điện thoại cho Tạ Vũ, nhưng mà di động còn chưa có mua.

“Cho tôi thử thêm một lần cuối cùng, nếu không được , thì thôi không mua vậy.”

Ánh mắt nhân viên thu ngân lạ lùng nhìn Hà Mạn nói ra những lời này, cảm thấy sâu sắc, lời nói xấu hổ như vậy ở trước mặt mọi người còn có thể nói ra được, cô còn có ngượng ngùng cái gì mở miệng ? Đêm nay cô và Tạ Vũ sẽ nói rõ ràng, cô muốn chuyển trở lại , ở lại đó một thời gian để nhớ lại, điều đó là hiển nhiên và thích hợp nhất.

Hà Mạn ấn phím lần cuối cùng ở trên máy POS, ngón tay đều đang run rẩy.

Liên thử xem. . . Liên thử xem này con số tổ hợp này tốt lắm.

070707

Cho đến khi nghe được tiếng máy POS thanh âm “Ca ca” ra giấy, tâm trạng Hà Mạn mới rơi xuống đất. Nhìn tờ hóa đơn đang được đóng dấu, cô cảm thấy không khác gì nhận được giấy báo trúng tuyển vào đại học như năm đó.

Lúc Hà Mạn rời khỏi siêu thị, mặt trời đã lặn xuống núi. Cô ngửa đầu nhìn chăm chăm sắc trời hoàng hôn, bỗng nhiên cảm thấy trước nay chưa có kiên định.

Thời khắc bắt đầu tỉnh lại khi ở bệnh viện, cô như chìm trong giấc mơ, bác sĩ điều trị, Hà Kỳ, Tạ Vũ. . . Mỗi người đều báo cho cô biết rằng cô phải chấp nhận những sự thật này, giống một cái kịch bản sứt sẹo, cô không thể nhớ nổi lời thoại tiếp theo phải nói gì.

Nhưng mà giờ phút này, đã trải qua “Phút giây sinh tử” trước bàn thu ngân, cô , mặc kệ là Hà Mạn đã qua hay bây giờ, sẽ bắt đầu lại một cuộc sống chân chính, phải vì bản thân mà giải quyết tất cả những mâu thuẫn trước mắt.

Một lần nữa đứng trên con đường thực tế.

Bạn đang đọc truyện *The Stolen Years* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Vụn bánh mì và chim nhỏ

Tạ Vũ khó khăn lắm mới được tan tầm sớm, nhưng anh không gọi điện thông báo cho Lily. Sau bữa cơm chiều, đoán được bây giờ cũng đã qua thời gian cao điểm ăn uống, anh lái xe đến nhà hàng của Danny.

Anh ngồi dưới chiếc ô to bên ngoài trong chốc lát, Danny cầm hai chai bia xuất hiện, nâng cốc đặt ở trước mặt Tạ Vũ.

Tạ Vũ nói: “Không làm chậm trễ việc buôn bán của cậu chứ?”

Danny mở cả hai chai bia, mang cho Tạ Vũ và mình mỗi người một cái ly, mạnh mẽ nói: “Việc gì phải cẩn thận, nhà hàng cao cấp của chúng tớ, khách hàng phải có danh thiếp mới đến được, muốn có đồ ăn hảo hạng, còn phải xem xét tâm tình ông chủ như thế nào.”

Tạ Vũ bật cười: “Tớ không uống, tớ còn muốn lái xe đó.”

Danny khinh thường: “Xe có thể để lại đây, cậu trực tiếp ở lại đây cũng tốt mà? Người phụ nữ kia à, khiến cho cô ở nhà chờ cũng tốt lắm, như vậy cho cô ta biết mùi một chút.”

Cậu ta vừa nói vừa lấy ly cho mình, huých vào ly Tạ Vũ để trước mặt, mặc kệ Tạ Vũ uống hay không uống, tự mình ngửa đầu uống cạn gần nửa ly, vui sướng chép chép miệng, hí hửng nói: “Tớ thấy cậu nha, đêm nay cứ ngủ ở chỗ này, ngày mai cũng đừng đi làm làm gì, trực tiếp theo tớ đi cúi đầu cúng bái, tìm thầy tướng số tính toán xem sao, nhìn xem cậu và Hà Mạn vợ chồng kiểu gì, chẳng phải đều đã ly hôn rồi sao, tại sao cô ta lại mất trí nhớ lại tìm về quán quít lấy cậu!”

Tạ Vũ không nói tiếp, chỉ là cảm thấy lon bĩa cùng Danny huých một chút: “Đừng nói như vậy, cô ấy đã đủ đáng thương rồi.”

Danny biết Tạ Vũ cho tới bây giờ vẫn không thích nghe mình nói về Hà Mạn như vậy, vì thế thức thời ngậm miệng.

Hai người ngồi trên ban công nhìn xe cộ đông đúc, uống bia, im lặng.

Sau một lúc lâu, Danny cẩn thận hỏi đến: ”Mất trí nhớ thật sao?”

Tạ Vũ gật gù đầu: “Ngay từ đầu tớ mới biết được cảm thấy thật kì lạ, nhưng mà bây giờ thì tớ tin.”

“Làm thế nào khiến cậu tin?” Danny nhếch miệng, trong lòng rõ ràng không đồng ý.

“Bởi vì cô ấy không giống với Hà Mạn khi ly hôn, giống hết bộ dạng năm sáu năm trước khi bọn tớ kết hôn, giống như. . . Giống như một cô bé.”

“Ghê chết đi được.” Danny lớn miệng nốc một ngụm bia.

“OK, OK, ” cậu ta quyết định không nên dây dưa nói về vấn đề thật thật giả giả này , dù sao mất trí nhớ hay không mất trí nhớ thì hai người bọn họ trước đây cũng có quan hệ vợ chồng, “Vậy bây giờ cậu tính làm sao? Hợp lại?”

Tạ Vũ híp mắt nhìn trên đường trải dài những ánh đèn neon lấp lánh, không nói gì.

”Sẽ không như vậy...” Danny đổ mồ hôi lạnh.

“Làm sao có thể?” Tạ Vũ cắt ngang lời nói Danny, trên mặt không biểu hiện điều gì.

Danny thờ dãi một hồi, nghĩ đến cái gì, lại nhủu mày tức giận bất bình nói: “Thật may mắn. Cô ta không biết những chuyện xấu hổ mà cô ta đã làm với cậu...”

“Chuyện quá khứ đừng nhắc đến nữa. Dù sao đều đã ly hôn.” Tạ Vũ lại ngắt ngang lời anh.

“Vậy bây giờ cậu tính làm gì...”

“Xem như bạn bè giúp cô ấy vài việc đi.”

Danny tức giận đặt mạnh cái ly xuống bàn: “Ai, tớ nói đại ca cậu, ngắt ngang lời người khác có phải thú vị lắm hay không? Trong lòng cậu đều hiểu rõ tớ hỏi cái gì, có thể để tớ nói cho xong một hồi không. Quá tam ba lần, cậu cảm thấy mình rất bản lĩnh à?”

Tạ Vũ vội vàng tự phạt một ly, sắc mặt Danny mới tốt lên một chút.

“Hà Mạn hiện nay lại như thế này, việc làm và cuộc sống đối với cô ấy gặp rất nhiều trở ngại. Bố mẹ Hà Mạn qua đời sớm, chỉ có chị cô ấy ở bên cạnh, nhưng đã lập gia đình, con chị và cha mẹ chồng đều cần chị ấy chăm lo, khẳng định không thể lúc nào cũng ở bên giúp cho Hà Mạn. Hà Mạn cũng không có bạn bè,” Tạ Vũ bỗng nhiên nhớ tới cái gì, dừng một chút, lại cười khổ nói, “Cho dù có, cũng đều bị cô ấy ép thành không có. Cho nên tớ muốn giúp cô ấy khôi phục lại quãng thời gian ấy. Cô ấy bây giờ không khác gì người nguyên thủy, ngay cả smartphone cũng không biết dùng, dù sao cũng phải chậm rãi thích ứng cuộc sống mà.”

“Không phải chứ, thật sự ngay cả iPhone cũng không biết dùng?”

Tạ Vũ thờ dãi: ” năm 2007, khi chúng tớ vừa mới kết hôn, làm gì có người dùng iphone. Khi đó iPhone mới ra phải không? Tớ cũng không có ấn tượng.”

Danny “Chặc chặc” hai tiếng, dường như cũng kinh ngạc không kém.

“Tình cảm dù tốt dù xấu cũng đã trải qua nhiều năm như vậy, tớ không chắc sẽ làm được rất tốt. Dù sao... Dù sao giúp cô ấy vượt qua giai đoạn này thì được rồi.”

“Cậu có suy nghĩ rõ ràng, đừng giúp đỡ đến nỗi bản thân cũng chịu ảnh hưởng”

“Nói bậy bạ gì đó” Tạ Vũ nở nụ cười, “Tớ không phải là người có trí nhớ tốt.”

“Cậu mà còn thiếu trí nhớ ư? Nếu cậu không có trí nhớ tốt như vậy, cũng không đến mức cùng cô ta kéo dài lâu như vậy, đến không thể quay trở lại mới ly hôn.”

“Cậu không tin tớ, tóm lại tin cô ấy?” Tạ Vũ chưa xót cười, “Chị cô ấy cũng đã nói với tớ rồi, bác sĩ nói, Hà Mạn mất trí nhớ là do từ não chấn động, mọi sinh hoạt trong hoàn cảnh quen thuộc rất có lợi cho cô ấy khôi phục trí nhớ. Chờ cô ấy nhớ lại toàn bộ, sẽ đối với tớ như thế nào? Cậu cho rằng trong lòng tớ không rõ hay sao?”

Danny nhún nhún vai, nhớ tới bộ dạng Hà Mạn trước khi gặp chuyện không may, cảm thấy thật có lý.

“Hy vọng là như thế đi,” Danny không nói gì, nghĩ nghĩ, bỗng nhiên mắt sáng lên, vội vàng lôi kéo Tạ Vũ thần thần bí bí cười rộ lên, “Nhưng trên thực tế, mất trí nhớ cũng không hoàn toàn là điều xấu.”

Cách nói Danny như vậy, khiến cho Tạ Vũ trở nên hứng thú.

“Ồ?”

Danny cười hừ hòng nói: “Nếu cô ta đã quên năm năm qua cô ta làm vợ như thế nào, cậu giúp cô ta nhớ lại, vậy cậu sao không tận tình cải tạo cô ta? Dù sao chính cô ta cũng không biết thật giả, không bằng liền nói cho cô ta, cho tới bây giờ cậu bảo cô ta đứng cô ta cũng không dám ngồi, bảo cô ta ngồi cũng không dám đứng, niềm vui lớn nhất chính là ở nhà giúp chồng dạy con, cộng thêm việc lau dọn bếp núc, lau sàn sáng bóng, sáng đến mức có thể làm gương chiếu!”

Một phen quý xả nhưng thật ra làm cho Tạ Vũ thư giãn lại: “Cậu đừng náo loạn, tớ và cô ấy bây giờ là bạn bè. Nói qua nói lại, có thể khôi phục trí nhớ là tốt nhất, nếu không được, tớ cũng chỉ là phải giúp cô ấy tìm được năng lực gánh vác. Cậu đừng quên, tớ còn có Lily.”

Nói đến Lily, vẻ mặt Danny trở nên xấu hổ.

“Là ồ, cậu... Cậu thăm rồi.”

Tạ Vũ lơ đãng, chỉ cười cười, không nói thêm gì nữa.

Tạ Vũ từ xe taxi bước xuống, ngẩng đầu liền nhìn thấy nhà mình vẫn còn sáng đèn.

Đã lâu thật lâu rồi chưa có như vậy. Trong nhà có một ngọn đèn, vẫn sáng, chờ anh trở về.

Tạ Vũ bình tĩnh nhìn hồi lâu, mới lên lầu lấy ra chìa khóa tra vào cửa.

Anh thay giày tiến vào phòng, liền thấy Hà Mạn cả người dựa vào bàn ăn đang ngủ say. Trên bàn bày bốn món mặn một món canh, nồi canh nấp hương, thịt hầm, gạch cua đậu hủ, đầu sư tử kho tàu om cùng đậu nành, đều là những món ăn anh thích trước kia, sớm đã nguội ngắt.

Trái tim Tạ Vũ trở nên mềm mại, anh vỗ nhẹ lên bả vai Hà Mạn.

“Tỉnh tỉnh đi, Mạn, đừng ngủ.”

Hà Mạn còn buồn ngủ đứng lên, nhanh tay xoa xoa khóe miệng dính nước miếng. Tạ Vũ lúc này mới chú ý tới, cô ấy trang điểm nhẹ, tô son môi nhạt cọ hết lên mặt bàn. Cả bộ váy mặc trên người vì nằm úp sấp quá lâu mà trở nên nhăn nhúm.

Tạ Vũ không khỏi cảm thấy áy náy.

“Anh vừa tan tầm sao? Em chỉ biết anh hay tăng ca, vốn nghĩ sẽ gọi điện thoại cho anh, lại sợ ảm ỹ đến việc làm. Ăn cơm không? Có muốn cùng nhau ăn một chút?”

Hà Mạn có thể nhận ra được ánh mắt mình nhìn Tạ Vũ thật bức thiết và đáng thương.

“Em không cần chờ anh ăn cơm, anh đã ăn qua...” Tạ Vũ sẽ nghĩ mình cự tuyệt, nhưng nhìn vẻ mặt Hà Mạn tha thiết, thật sự không đành lòng, lời nói đến bên miệng thành ra, “Tuy nhiên không cần đến em nói, tăng ca ban đêm thật dễ đói, cơm chiều anh ăn là món ăn Nhật, em có biết, căn bản không no bụng, anh có thể lại ăn một ít với em.”

“Thật tốt quá!” Hà Mạn vui vẻ đứng lên, “Em sẽ nhanh chóng hâm nóng một chút, anh trước hết đi rửa tay đi.”

Một lần nữa ngồi trở lại trước bàn cơm, Hà Mạn nhẹ nhàng xới cơm cho Tạ Vũ, thuận tiện lại gấp lát thịt đặt ở trong chén, cười nhìn anh: “Ha ha xem đi, ăn được không?”

Hà Mạn tay nghề luôn luôn ngon

“Ngon lắm! Ngon giống hệt trước kia!”

Giống hệt trước kia. Mũi Hà Mạn không khỏi cay cay.

Cô nhớ rõ lần cuối cùng mình nấu ăn cho Tạ Vũ, chẳng qua đối với cô chỉ là nửa tháng trước, trước hôm đi nghỉ tuần trăng mật một đêm, ở nhà, trứng bắc thảo trộn đậu hủ, canh trứng rong biển, làm sao có thể dùng được với từ “Trước kia” này.

Không khí lập tức trở nên lạnh lẽo, hai người im lặng ăn cơm. Vì đánh vỡ không khí xấu hổ này, Hà Mạn bắt đầu tìm chuyện để nói.

“Anh tại sao im lặng như vậy?”

“Anh im lặng? Chúng ta khi ăn cơm cũng không nói chuyện phiếm.” Tạ Vũ không ngẩng đầu lên.

Hà Mạn không hề nghĩ ngợi liền ngắt ngang lời anh: “Thôi đi, anh mỗi lúc ăn cơm nói đặc biệt nhiều, lại giả vờ nữa.”

“Đó là trước kia.”

Lại là trước kia.

Sau khi Tạ Vũ nói xong cũng cảm thấy không được tự nhiên, giương mắt nhìn nhìn Hà Mạn, đánh trống lảng nói: “Đối với anh, em cũng là người trước kia.”

Hai người cùng nhau cười cười.

Hà Mạn quyết định về sau không đối thoại về mối quan hệ vòng quanh luẩn quẩn của họ, tình cảm của bọn họ hiện giờ chỉ có xấu hổ và ngượng ngùng. Sau tối qua khi cô nhìn thấy Tạ Vũ, đều không có hỏi qua anh một câu “Chúng ta trong lúc đó cuối cùng đã phát sinh cái quái gì”.

Cô đã từng hỏi qua Hà Kỳ vô số lần về vấn đề này, nhưng khi đối mặt trực tiếp với người trong cuộc, một câu cũng nói không nên lời. Hà Mạn không biết, hành vi “Nhìn về phía trước” này của mình là tích cực hay là tiêu cực.

“Hiện tại mới 8 giờ rưỡi, cơm nước xong tính làm cái gì?”

“A? Anh không dự tính cái gì.” Tạ Vũ vừa nói xong, điện thoại anh đặt trên bàn rung lên, hình ảnh một cô gái xinh đẹp sáng lên màn hình.

Tạ Vũ vội vàng bắt kịp.

“Anh phải nhận điện thoại.” Anh xoay người lên lầu.

Hà Mạn ngồi trên ghế yên lặng trong chốc lát, chua xót xông lên chớp mũi, mắt nhanh chóng đàn áp. Khi cô mở mắt to ra, vẻ mặt đã trở nên bình tĩnh.

Cô đứng lên, bắt đầu thu dọn bát đĩa. Rửa chén được một nửa thì Tạ Vũ đã trở lại, nhìn bàn ăn sạch sẽ, kinh ngạc nói: “Sao em dọn dẹp nhanh như thế? Anh còn chưa ăn xong.”

“Sao? Em không nghĩ đến anh chưa ăn xong. Hà Mạn không quay đầu.

Tạ Vũ đứng ở tại chỗ nhìn cô. Hà Mạn trước kia cũng như vậy. Danny bọn họ đều cảm thấy Hà Mạn là cô gái nhanh nhẹn nhanh miệng, lúc cãi nhau cùng anh nhất định giống hệt cái súng máy. Kỳ thật bọn họ đều sai lầm rồi, Hà Mạn lúc thật sự tức giận sẽ không muốn nói chuyện.

Lúc Tạ Vũ tức giận cũng không nói chuyện. Có lẽ đây mới là nguyên nhân bọn họ đem rất nhiều vấn đề tích lũy đến không thể quay lại mới bùng nổ.

Làm sao có thể? Tạ Vũ suy nghĩ miên man rồi tự nở nụ cười. Ngay từ khi quen biết nhau bọn họ đều đã có tính cách như vậy, nếu thật sự không thích hợp, đã sớm chia tay, đâu cần cùng nhau tiến từng bước từng bước đến ngày hôm nay.

Nếu là Hà Mạn trước kia sau khi giận dữ một lúc, sẽ xoay người lại bộc lộ nỗi lòng chính mình, hoặc là nước mắt long lanh chờ anh đến dỗ dành——nhưng cô về sau đó, một khi tức giận, sẽ không bao giờ nói chuyện.

Nói chuyện cũng không nói với anh.

Tạ Vũ nghĩ đến đây, trên mặt đã lạnh như băng.

Không nghĩ đến, lúc này Hà Mạn đột nhiên xoay người.

“Anh cảm thấy em tức giận có lý do hay không?”

Chính là những lời này.

Trước kia Hà Mạn mỗi lần tức giận về sau đều hỏi anh vấn đề này. Tạ Vũ đến nay đều không tìm được đáp án chính xác cho vấn đề này.

“Anh...”

“Anh cái gì mà anh, anh căn bản không phát hiện ra em tức giận sao?” Hà Mạn nhún mày.

Loại cảm giác này là cái gì? Hà Mạn đứng dưới ngọn đèn màu cam trong phòng bếp, mặc áo ngủ trước kia, vẻ mặt ngọt ngào quen thuộc.

Tạ Vũ cảm thấy không nói nên lời.

Hà Mạn không tiếp tục khiến anh khó xử, nhẹ nhàng mở miệng nói:

“Theo góc độ của anh mà nói, chính xác không có lý do.”

Cô nói xong liền cười khỏ một chút.

“Chúng mình đều đã ly hôn, hơn nữa giống như... Còn giống như là tan rã trong tình huống không vui. Em bây giờ lại chạy tới tìm anh, khẳng định anh cảm thấy đặc biệt không được tự nhiên. Mặc kệ anh có tin hay không tin em mất trí nhớ, anh vẫn cho em ở lại, vậy mà lúc này, em còn vì anh nhận điện thoại bạn gái mà tức giận, quả thật là... Quả thật là rất không có lý, đúng hay không?”

“Mạn, anh không có...”

“Không, anh hãy nghe em nói,” Hà Mạn lắc đầu, “Nhưng là đứng ở góc độ của em, em cảm thấy rất tủi thân. Lần trước khi em nhìn thấy anh, anh còn lái xe máy chờ em, ở trên đường vùng duyên hải, chúng mình... Hiện tại...”

Hà Mạn nước mắt rơi từng giọt từng giọt trên bàn đá ngọc thạch sáng bóng.

Tạ Vũ tiến lên hai bước, do dự dừng lại.

Hà Mạn nhìn hình ảnh trước mắt, trái tim dần chìm xuống. Cô vội vàng nâng tay lau nước mắt trên mặt, hấp hấp cái mũi, cố gắng tươi cười.

“Chẳng qua, em không phải nói cho anh những điều này, cũng không phải muốn anh thương hại em, càng không phải để về sau em sẽ nói những lời gây sự như vậy. Tạ Vũ, em chỉ là hy vọng anh có thể giúp em một việc.”

Trước kia lúc Hà Mạn cần nói chuyện nghiêm túc thì sẽ gọi tên đầy đủ của Tạ Vũ như vậy. Tạ Vũ không tránh khỏi căng thẳng.

“Cái gì? Em nói đi.”

“Em chỉ là hy vọng anh có thể giúp em thích nghi. . . Thích nghi cuộc sống bây giờ, ” Hà Mạn ngượng ngùng cười cười, “Em đã chịu đủ đã kích rồi, cứ rối rắm tại sao mình thay đổi như thế cũng không hay ho gì, thế giới cũng sẽ không bởi vì em mà quay trở về năm năm trước. Em phải tỉnh táo đứng lên, anh có thể bớt chút thời gian giúp em, ví dụ như, ít nhất dạy em sử dụng loại di động này, nói cho em công ty vài năm qua thay đổi như thế nào, em còn muốn quay trở về làm việc. Không có anh, cuối cùng em cũng phải dựa vào chính mình.”

Tạ Vũ không biết chính mình làm sao nữa.

Rõ ràng từ khi rời khỏi nhà hàng của Danny, anh không ngừng tự hỏi nếu thật sự Hà Mạn cần mình chăm sóc thì mình phải làm sao bây giờ, anh giữ lấy hay lại từ bỏ, có thể lấy cố nhược điểm của mình là không nhớ lâu mà quên đi. . . Lúc này đây, Hà Mạn lại hiểu biết cảm thông tươi cười như thế, khiến cho Tạ Vũ muốn tiến chẳng được muốn lùi chẳng xong chỉ giữ nguyên vị trí , trong lòng Tạ Vũ khó chịu vô cùng.

“Cho nên ” Hà Mạn hít sâu một hơi, tỉnh táo lại mỉm cười, “Thời gian cũng sẽ nhanh trôi qua, em sẽ mau chóng khôi phục đứng lên, sẽ không làm phiền anh lâu. Không bằng, bước đầu tiên, anh giúp em đi mua một cái di động thật tốt.”

Tạ Vũ còn thất thần, bỗng nhiên nghe câu nói như thế, cả người đều giật mình một chút.

“A? tốt thôi, vậy, đi thôi.”

“Bây giờ đi đâu?” Hà Mạn nghi hoặc.

“Mua di động . Hiện tại cửa hàng vẫn còn mở cửa, anh đưa em đi.” Tạ Vũ cầm ví tiền trên bàn.

Hà Mạn lần đầu tiên cảm thấy thích thú với khoa học công nghệ.

Cô được chàng trai nhân viên cửa hàng giới thiệu cách sử dụng sản phẩm mới nhất là iMac, nghe anh chàng nói luyên thuyên giải thích cái gì là APP, cái gì là APP Store, còn tự mình chơi thử vài trò chơi và xem xét phần mềm cá nhân.

Năm 2007, cô sở hữu được một cái iPod Classic đầu tiên, là Tạ Vũ tặng cho cô. Lúc ấy cứ nghĩ nó thật hiện đại làm sao, ai có thể nghĩ đến vài năm sau, thế giới này phát triển thần kỳ đến như thế chứ.

“Cậu bình thường đều giải thích cho mọi người như vậy sao? Biểu đạt ngôn ngữ thật lưu loát.” Cô luôn miệng khen tâng tấc chàng trai bán hàng .

“Cũng không thường giải thích” chàng trai ngại ngùng cười, “Có đôi khi có một ít bác gái đến mua iPad, sợ mắc mưu bị lừa, cũng nghi ngờ không dùng tới lúc ấy sẽ giải thích.”

Nụ cười Hà Mạn đông cứng trên mặt.

“Ha ha, ha ha, iPad thôi, tôi từng dùng qua rồi, thật tốt lắm ”

Cô tưởng như vậy là xong chuyện, không nghĩ đến, chàng trai nghe được cô nói những lời này, vẻ mặt càng trở nên cổ quái .

Người kia là người xuyên đến từ năm mấy nhỉ?

“Vâng, vâng, sản phẩm của cửa hàng chúng tôi đều tốt lắm ” Chàng trai xấu hổ đáp lại.

Hà Mạn đỏ mặt, nhìn nhân viên cửa hàng gật gật đầu tỏ vẻ cảm ơn, chạy qua bàn thu ngân bên kia tìm Tạ Vũ.

Lúc cô đứng ở sau lưng Tạ Vũ, phát hiện nhân viên cửa hàng đã bỏ một hộp vào trong một túi màu trắng, Tạ Vũ kiểm tra rồi một chút rồi quẹt thẻ.

“Chờ một chút, ” Hà Mạn ngăn cản, ” Cái anh chọn tốt lắm phải không?”

“Đúng vậy, máy móc không vấn đề gì, giấy niêm phong đều tốt, tiền trả nữa là xong rồi.”

“Anh như thế nào... Anh như thế nào cũng không cho em chọn màu sắc với kiểu dáng?”

Cô gái thu ngân nhìn một cách nghi ngờ, Hà Mạn trong lòng hoảng hốt: lại nói lời lờ lợ?

Tạ Vũ sờ sờ đầu cô, rõ ràng đang cố nhịn cười: “Không cần chọn , lát nữa đi ra ngoài anh sẽ giải thích cho em.”

Hà Mạn không lên tiếng , nhưng vẫn là dè tay Tạ Vũ quẹt thẻ lại.

“KHông được.”

“Không sao đâu, coi như anh tặng em cũng được.”

“Không không không, hôm nay em đi siêu thị thật vất vả mới tìm ra mật mã của mấy cái thẻ này, hiện tại em phải tiêu xài vài lần, không cho em xài, trong lòng em sẽ khó chịu.”

Hà Mạn lấy ví tiền ra, đem thẻ tín dụng đưa cho nữ thu ngân, sau đó tự tin dùng ngón tay ấn hạ 6 mã số trên máy POS.

Lúc cô ấn mật mã, Tạ Vũ cũng không cố ý lảng tránh, nhìn Hà Mạn ấn đến số cuối cùng.

070707.

Kỷ niệm kết hôn của hai người bọn họ, ngày 7 tháng 7 năm 2007.

Tạ Vũ nhìn chăm chăm máy POS thật lâu, cho đến khi Hà Mạn cúi người ký tên, cả người ngây ngẩn.

“Đi thôi” Hà Mạn mang theo gói to nhìn Tạ Vũ quơ quơ, “Chạy nhanh về nhà, dạy em dùng như thế nào!”

“Ồ” Tạ Vũ nở nụ cười, “Tốt thôi.”

Hà Mạn vừa xoay người, chợt nghe cô gái thu ngân và chàng trai nhân viên thì thầm bàn tán.

”Cô gái kia có phải xuyên qua không nhỉ?”

“Nói bậy bạ gì đó nha... Có thể là ngồi tù nhiều năm mới được thả ra đi.”

Khóe miệng Hà Mạn giật giật, đẩy nhanh tốc độ rời khỏi cửa hàng.

Sau đó Hà Mạn mới hiểu được, hành động của mình trong mắt người khác lúc đó sao lại trở nên kỳ quái như vậy.

Tổng số các mẫu điện thoại của Apple thì cũng có vài cái, làm gì có kiểu dáng và màu sắc để mà chọn chứ.

Hà Mạn học hiểu mọi thứ rất nhanh, Tạ Vũ chỉ dùng một hơn một giờ giải đáp cho Hà Mạn về hệ điều hành iOS, hệ điều hành Android và hệ điều hành trên bờ vực bị loại bỏ là Symbian, còn giúp Hà MẠN từ máy tính lấy lại mật mã dự bị.

Cũng không cần mất thời gian nhớ lại, vẫn là 070707.

Về mặt Tạ Vũ phức tạp nhìn Hà Mạn thoải mái bấm xuống sáu con số, hỏi hân: “Sau đó thì sao?”

Tạ Vũ nhanh chóng lấy lại tinh thần: “Bên trong di động của em trước kia đều có rất nhiều thông tin khách hàng và địa chỉ liên lạc quan trọng, anh nhớ rõ cứ mỗi tuần lễ em đều lưu lại trong ipod classic một lần, bây giờ cần đem mọi thông tin trong đó nhập vào điện thoại mới này. Sau đó sẽ đem thẻ Sim vừa mới mua bỏ vào, rồi có thể kích hoạt di động.”

Hai người cùng nhau nhìn máy tính từ từ khôi phục dữ liệu bị mất đi, trong thời gian đó đều im lặng không nói chuyện.

“Anh đang suy nghĩ cái gì?” Hà Mạn chịu không được mở miệng hỏi.

“Không nghĩ cái gì. Còn em thì sao?”

“Cảm thấy thật thần kỳ.”

“Đúng vậy, không thần kỳ thì nhãn hiệu đó không bán được một số lượng lớn như vậy.”

“Em không phải nói về nó” Hà Mạn chỉ chỉ di động màu trắng, “Em đang nói về chúng ta.”

Hà Mạn nhẹ nhàng thở dài, nhìn về phía cửa sổ bên ngoài: “Bây giờ mua một cái di động thật dễ dàng như vậy. Trước kia chúng mình sẽ đắn đo nhìn giá tiền mà chọn lựa, đi vài cửa hàng so sánh giá cả, anh tìm hiểu chức năng, em lại chọn kiểu dáng, những thứ thật sự thích đều không có tiền mua... Chỉ trong chớp mắt, anh đứng ở trong cửa hàng bán cả ngàn chiếc điện thoại, không một chút do dự hay nháy mắt rút tiền trả.”

Tạ Vũ không biết nên nói cái gì. Từ lúc Hà Mạn trở về nhà, thời gian chỉ mới trôi qua hai ngày, mà anh đã có nhiều lần ghen hờn.

Nửa năm trước, cùng cô gái trước mắt đây ngồi nhìn máy tính xử lý dữ liệu mà không cãi nhau, với anh quả là một điều khó tưởng được và xa xỉ.

Cô khinh thường khi ngồi cùng một chỗ với anh, mà anh lúc đó cũng không nghĩ sẽ liếc mắt nhìn cô một lần.

Di động sau khi hoàn thành dữ liệu xong, Tạ Vũ dùng mạng wifi trong nhà tải rất nhiều APP về trong điện thoại của cô, từ từ giải thích chức năng và cách dùng.

“Đêm nay trước khi đi ngủ em tự mình nghiên cứu di động một chút. Smartphone thật thú vị, dù sao em bây giờ không thể nhớ lại qua khứ về smartphone, không hiểu làm sao mình có thể trải qua hàng tá cuộc họp nhằm chán như vậy.” Tạ Vũ đóng máy tính lại, dùng tay điều chỉnh số liệu rồi rút dây.

“Đây là cái gì, anh còn chưa giải thích đâu.”

“Ồ, taobao à (trang mua bán lớn của Trung Quốc)... Em cố gắng đừng chạm vào cái này, anh đặt nó ở đây cũng để ngỡ như có chuyện.” Tạ Vũ gãi gãi đầu.

“Vì sao?” Hà Mạn truy hỏi.

“Nếu em chạm vào hệ thống của điện thoại sẽ bị đứng ngay, em đừng nên chạm vào nó thì tốt hơn, anh nói thật.” Tạ Vũ dùng vẻ mặt nghiêm trọng hai phần cảnh báo cho Hà Mạn.

“Ồ? Vâng, được thôi, em sẽ không chạm vào cái này.” Hà Mạn vội vàng gật đầu.

Tạ Vũ nhìn Hà Mạn không khác gì một con thỏ bị dọa sợ hãi cầm di động lên lâu, bỗng nhiên có một cảm giác thành công.

Mất trí nhớ thật sự tốt như vậy sao? Xem ra Danny nói rất có đạo lý.

Hay là nói dối một chút trêu chọc cô ấy?

Tạ Vũ đang chìm đắm trong suy nghĩ của chính mình, Hà Mạn ở phía bên kia lên lầu được một nửa, rồi dừng lại, xoay người lớn tiếng gọi anh.

“Tạ Vũ!”

Tạ Vũ ngẩng đầu, Hà Mạn trước mặt tươi cười giống hệt con thỏ nhỏ, lộ ra hai hai chiếc răng thỏ.

“Cảm ơn anh.”

Cô cười hắc hắc, sôi nổi vui vẻ đi lên lầu.

Vẫn giống trước kia thật tốt. Từ đáy lòng Tạ Vũ nghĩ như vậy.

Một cái di động có thể làm cô thỏa mãn hạnh phúc như vậy, điều đó cũng khiến anh cảm thấy thật sự vui vẻ.

Có bao nhiêu mối quan hệ đã chết trước khi tiến thêm một bước, có bao nhiêu tình cảm chết vì lòng tham không đáy.

Hà Mạn cuối cùng vẫn chạm vào trang taobao.

Sau đó càng không thể quay lại, một hồi không ngủ luôn tay xem đến 2 giờ rưỡi sáng.

Hệ thống hỏng mất? Ha ha. Hà Mạn cười lạnh. Là anh sợ tinh thần mình bị hỏng thì có?

Từ lúc “Xuyên không” đến năm 2012, sau khi hoàn thành sửa lại các loại chi phiếu giấy tờ và tài liệu của mình, Hà Mạn trở nên thật mâu thuẫn, trang taobao này khuyên rằng ngày mai nên đi ngân hàng, chuyển thẻ tín dụng thành thẻ trả tiền trên mạng, di động này có những tính năng hợp lý rõ ràng.

Nếu không có nhiều thứ tốt như vậy không thể nào cho vào giỏ hàng được, chỉ có thể nhìn mà thèm thuồng!

Hà Mạn vui đùa bắt tay, lăn qua lộn lại ở trên giường, nhiều ngày trôi qua như vậy lần đầu tiên cô vui vẻ cười lên thành tiếng.

Năm 2012 thật sự rất thú vị.

Cô nghĩ đến Tạ Vũ, nghĩ đến hình ảnh xinh đẹp của cô bạn gái sáng lên từ trong máy.

Khi ở phòng bếp cô nhớ rõ, mình nói với Tạ Vũ, những chuyện đã qua cứ để nó đi qua.

Cô nói, bản thân mình chỉ ở lại đây một thời gian, cần sự giúp đỡ của anh.

Nhưng mà ở trong lòng cô, anh vẫn là của cô. Điều này cho dù cô cứ mạnh miệng nói thế nào thì cũng sẽ không bao giờ thay đổi.

Nếu nói là bọn họ ly hôn vì bản tính cô thay đổi, không tốt, lạnh lùng, không thể trở về—— nhưng mà bây giờ chẳng phải cô đã trở lại rồi sao, kẻ ngốc cũng nhìn ra được cô yêu anh, vậy tại sao anh vẫn cảnh giác và đề phòng, chỉ là vì hai chữ ly hôn này không phải sao?

Cô không dám mở miệng hỏi anh, sợ không khí không dễ gì hòa hợp như vậy bị đánh vỡ.

Chỉ có thể dựa vào trí nhớ của mình.

Nếu nói trước kia cô giống như một đứa trẻ không hiểu chuyện hay gây sự, không chịu chấp nhận sự thật, từ chối thực tế, luôn đặt bản thân mình vào năm 2007, bây giờ cô đã có một mục tiêu mới.

Cô nhất định phải nhớ được, nguyên nhân đã khiến bọn họ ly hôn, sau đó cướp Tạ Vũ về tay mình.

Huống chi, ly hôn không nhất định đều là lỗi của cô, ai phải xin lỗi còn chưa biết đâu.

Ngày bé Hà Mạn được xem qua một câu chuyện đồng thoại xưa. Một cặp anh em sống nương tựa lẫn nhau, cha kẻ ác độc muốn tìm cách vứt bỏ hai đứa trẻ. Một hôm cha bọn trẻ dẫn chúng vào rừng săn thú, người anh ở bên đường nhặt từng viên sỏi trắng, rải trên đường và tìm cách trốn tránh khỏi người cha kẻ, người anh nắm tay cô em gái, theo chỉ dẫn những viên sỏi trắng trở về nhà. Như thế cứ lặp lại vài lần, cho đến một ngày những viên sỏi trắng cũng nhặt gần hết, người anh chỉ có thể đem vụn bánh mì rải trên đường đi, nhưng mà lúc này, bọn họ không thể tìm được đường về nhà nữa.

Là chú chim nhỏ, ăn hết những vụn bánh mì mà họ rải trên đường.

Hà Mạn bồi hồi cảm thấy chính mình lúc này đang ở trong rừng rậm sâu thẳm thẳm kia như hai anh em đó, nhưng không thể bắt con chim nhỏ nào để trút sự tức giận. Cô chỉ có thể cúi đầu cố gắng tìm kiếm, có lẽ, còn rơi một vài miếng bánh, mặc kệ tiêu tốn bao nhiêu sức lực, cô nhất định phải tìm được tí xiu manh mới cuối cùng, tìm được con đường dẫn về nhà.

Bạn đang đọc truyện *The Stolen Years* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Ngày 7 tháng 7 trời trong xanh

Tạ Vũ vừa bước vào nhà hàng của Danny, liền cảm thấy không khí có chút kì lạ.

Nhà hàng Danny kinh doanh thức ăn Italy, phần lớn khách hàng đều đến vào buổi tối, bình thường vào buổi trưa chỉ có vài khách ít ỏi bàn công việc làm ăn mà đặt chỗ dùng cơm. Nơi này hôm nay lại yên lặng lạ kì.

Một người cũng không có. Nhân viên phục vụ cũng không thấy ra tiếp đón.

“Danny, cậu ở đâu? Tớ tới lấy xe.”

Tạ Vũ đi qua góc tường tiến vào phòng nhỏ phía trong, thấy được Lily vẻ mặt tràn đầy tươi cười và Danny vẻ mặt như sắp khóc đi ra.

Trong lòng Tạ Vũ linh cảm mạnh mẽ. Danny ở bên cạnh không ngừng lấy tay cắt ngang qua cổ, điệu bộ nhẹ nhàng trợn mắt như vừa bị dọa dẫm xong.

Chắc hẳn là đã biết chuyện của Hà Mạn. Trong lòng Tạ Vũ thầm thờ dài.

Nhất định phải giải thích thật rõ ràng mới được.

“Ăn cơm chưa?”

Lily không chút vấn hoi tội như trong suy nghĩ của Tạ Vũ, ngược lại cười hi hi như trước, chỉ là ngón tay không ngừng đẩy đẩy chiếc túi Chanel mà Tạ Vũ tặng kia, “Cạch” một tiếng xoay mở ra, “Cạch” một tiếng xoay đóng lại.

“Chưa, sao em lại ở chỗ này?”

“Anh Danny bảo em đến nha, anh ấy nói buổi trưa anh cũng đến,” Lily vừa cười vừa lấy tay vỗ trên vai Danny, xem ra dùng hết sức lực, “Hôm nay anh Danny mời khách đó!”

“Đừng đừng đừng, anh mời khách, anh tự nguyện, không ai ép anh...” Danny vừa nói vừa nháy nháy lông mi nhìn về phía Tạ Vũ mà cầu cứu. Tạ Vũ còn chưa kịp phản ứng gì, Lily quay lại nhìn nụ cười bị chèn ép trên mặt Danny.

“Anh Danny, trên mặt không thoải mái sao? Nếu rút gân, em giúp anh xoa nha!”

Danny lúc này câm miệng, tránh đi bàn tay Lily đang vươn đến, chạy một mạch biến mất ở chỗ rẽ, vừa chạy vừa hét: “Anh đến phòng bếp kiểm tra thức ăn!”

Ánh mắt Lily cuối cùng cũng chuyển từ bóng lưng Danny đến trên mặt Tạ Vũ bên cạnh.

“Tức giận sao?” Tạ Vũ chủ động mở miệng, trên mặt mang theo nụ cười, ngồi vào bên cạnh Lily.

Lily thu hồi vẻ mặt khiến người ta sợ hãi rồi tươi cười, chu miệng lên không nói gì.

“Thật sự mấy ngày nay anh muốn cùng em nói chuyện, anh biết em sẽ không vui, Hà Mạn chính xác là đang ở lại nhà anh.”

” Anh và chị ta cuối cùng muốn ra sao? Giấy ly hôn chứng chẳng lẽ để trang trí sao? Anh và chị ta... Anh và chị ta không coi pháp luật ra gì!”

Tạ Vũ còn đang muốn nghe Lily máng thế nào, nghe được Lily lên án như thế, anh không nhận được liền cười ha hả.

“... Cũng coi thường em!” Lily có chút xấu hổ, vội vàng nổi giận dưng dưng bỏ sung một câu.

“Anh nào dám coi thường em, coi thường còn giải thích cẩn thận với em làm gì? Cuộc sống của cô ấy bây giờ rất khó khăn, xuất phát từ đạo nghĩa anh cũng phải giúp cô ấy, nhưng mà ly hôn chính là ly hôn, anh khẳng định sẽ không...” Tạ Vũ lại muốn cười, “Coi thường pháp luật.”

Lily lúc đầu còn nhìn anh nở nụ cười, hiện tại chậm rãi thu về. Không giống vừa rồi phô trương tức giận, vẻ mặt của cô trở nên im lặng, ít nhất về mặt này là Tạ Vũ chưa từng thấy qua.

“Vũ, em hỏi anh, nếu bây giờ em mở miệng nói hy vọng cô ấy chuyển đi, anh có đáp ứng em không?”

Tạ Vũ hơi do dự.

Ở hai người im lặng trong ba giây ngắn ngủn, vẻ mặt Lily bỗng nhiên tươi cười, giống như vừa rồi mình không có hỏi gì cả, ôm lấy cánh tay Tạ Vũ.

“Được rồi được rồi, không trêu anh nữa. Cô ấy chẳng qua là bị mất trí nhớ thôi, em sẽ luôn tin tưởng anh. Anh công việc bận rộn, còn muốn còn có thiện ý giúp đỡ cô ấy, em sẽ không giận dỗi khiến anh phiền phức đâu.”

Tạ Vũ vòng tay qua người Lily, đem cô ôm vào trong ngực, trong lòng vô cùng áy náy.

“Lily, anh...”

“Đừng nói những thứ vô nghĩa, em chịu thiệt như vậy, anh bồi thường cho em cái gì?”

“Em muốn anh bồi thường cho em cái gì?” Tạ Vũ mỉm cười nhìn cô.

” Cùng em đi Hokkaido!”

Tour du lịch Hokkaido ở Hoàn Điểm Tạ Vũ đã hoãn biết bao nhiêu lần, Tạ Vũ im lặng một chút, cuối cùng đáp ứng là tháng sau sẽ xin phép, nhất định sắp xếp thời gian cùng cô đi Hokkaido.

“Thật tốt quá! Em nghe nói mùa lá phong đỏ rơi ở Hokkaido sớm hơn ở Tokyo rất nhiều, tháng sau anh xin phép, chúng ta chọn một ngày tốt, nhất định có thể đến kịp. Suối nước nóng và phong cảnh, thế nào?”

Lily vừa nói vừa thích thú đứng lên, lập tức lôi ipad từ trong túi xách ra tra những suối nước nóng ở Hokkaido, thừa dịp trang web đang chạy, khoa trương hôn Tạ Vũ một cái chụt, lớn tiếng làm nũng: ” Em chỉ biết chồng em yêu em nhất !”

Đúng lúc này, Danny tay trái bưng một đĩa salad, tay phải cầm cầm một ly nước kiwi mang đến, nhìn thấy Lily khuôn mặt thay đổi còn nhanh hơn cả thời tiết, mồ hôi đổ đầy đầu.

Các món ăn được phục vụ liên tiếp, ba người vừa nói chuyện phiếm vừa ăn cơm, ai cũng không nhắc lại chuyện có liên quan đến Hà Mạn. Chỉ là tập trung ăn nhanh cho xong, Danny vừa đứng dậy muốn gọi nhân viên phục vụ món cuối cùng, đột ngột bị Lily kéo lại.

“Vừa vặn anh Danny ở đây” giọng Lily lạc đi, giọng điệu rất nghiêm túc, “Em muốn chồng em đáp ứng với em một việc, anh Danny làm chứng nhé.”

“Chuyện Hokkaido sao? Ngày mai anh sẽ đặt vé máy bay, không cần cậu ta làm chứng, chính bản thân cậu ấy đánh với anh thua anh bao nhiêu tiền còn không nhớ rõ.” Tạ Vũ nói còn chưa dứt lời đã bị Danny huych một cú.

“Không, đó là bồi thường, không phải hứa hẹn. Cái em muốn là một lời hứa” Lily nói xong cố ý dừng một chút.

Tạ Vũ đột nhiên có loại cảm giác không ổn, Danny cũng không xoay lưng tung nữa.

Lily nhìn biểu hiện hai bọn họ rất vừa lòng.

“Từ hôm nay trở đi cho đến khi cô ấy chuyển khỏi nhà anh, bất kể tin nhắn của em, viber, QQ, MSN, Skype, Facebook, tin tức trên Twitter, anh đều phải nhanh chóng trả lời! Vâng, cho dù anh có đang họp.”

Tạ Vũ gật gù đầu: “Không thành vấn đề, anh trước giờ không phải đều như vậy sao?”

Lily ý bảo chính mình còn chưa nói xong.

“Sau khi tan tầm phải trả lời tất cả điện thoại của em, đặc biệt là —— Face time(một ứng dụng trò chuyện hình ảnh).”

“Như vậy cũng quá khắt khe đi?” Danny bên cạnh liú lười.

“Cái này chính là thái độ đó, ai biểu lúc nào anh ấy cũng bí bí mật mật không cho người ta biết chuyện!”

“Được rồi, anh đồng ý với em.”

Tay Tạ Vũ vỗ vỗ trên đầu Lily. Thật kỳ lạ, đầu Lily và Hà Mạn rất giống, ở đỉnh đầu có một chỗ lõm xuống nho nhỏ, rất thú vị.

Lily lại nhẹ nhàng lắc đầu, né tránh. Thừa dịp Tạ Vũ còn chưa phản ứng lại, cô xách quai túi xách, đắc ý nhìn anh nói: “Tốt lắm, một lời đã định, anh phải làm đến cùng! Ai, hờn đồn thật khiến người ta tôn trọng thân thể mà, em đi dạo phố đây!”

Tạ Vũ bất đắc dĩ cười, từ trong ví tiền, rút ra một cái thẻ đưa cho Lily.

“Xài ít thôi, thủ hạ lưu tình.” Tạ Vũ nhẹ giọng thở dài.

Lily giương mắt lên, giẫm lên giày cao gót bước đi.

Danny nhìn bóng dáng Lily, thở dài nói: “Bây giờ tớ hiểu vì sao thời cổ đại nhà cao cửa rộng mới có tư cách nạp thiếp. Phụ nữ mà, không có tiền thật đúng là nuôi không nổi, kẻ có tiền mới có thể không có việc gì nhàn rỗi nhiều như vậy.”

Anh nói chuyện giống như thật rồi vỗ bả vai Tạ Vũ: “Từ hôm nay trở đi, tớ thừa nhận cậu là một người thành công.”

Tạ Vũ kéo dài cánh tay, móc qua kẹp cổ Danny.

Cuộc sống ở nhà của Hà Mạn không kém phần thú vị.

Mỗi ngày cô sẽ tiếp cận được với rất nhiều tri thức, đọc tiểu thuyết, đọc các tin tức chính trị trong những năm gần đây, tài chính và kinh tế và tin tức xã hội, theo đuổi xem cho hết các kết thúc của bộ phim Mỹ, luyện từ phần 3 “Harry Potter” đến tận phần 7...

Giống như vừa tốt nghiệp đại học, cô không phải cảm cúi học hành như trước, trước kia là vì những kì thi, lúc này đây là vì sinh tồn. Nội dung cần tìm hiểu đủ loại, bao hàm toàn diện, đi đường đều có thể thắc mắc “Tại sao?”.

Hà Mạn đắm chìm trong thú vui được học hỏi.

Nghe Tạ Vũ nói, có một thời gian trước khi ly hôn, ngay lúc đó trong đầu Hà Mạn từng có ý định từ chức, mục đích phải ra sức học để thi vào học viện MBA, quay trở lại trường, bổ sung thêm kiến thức.

Có nhiều năm kinh nghiệm trong nghề nghiệp nên Hà Mạn trưởng thành rất sớm, những kiến thức của cô đủ để tồn tại trong môi trường cạnh tranh khốc liệt ở công ty, chỉ là vì lượng công việc quá nhiều, cho nên thoát nhìn vẫn đang bận rộn và khẩn trương. Trên thực tế, cô không có nhiều thời gian dành cho những kiến thức mới mẻ, mỗi ngày bị áp bức bởi các hạng mục lặp đi lặp lại giống nhau, cô có thể cảm thấy chính mình bị chậm rãi vết sạch kiến thức, trì trệ không tiến bộ, cảm giác thật lâu rồi mình không có thành tựu.

“Vậy lúc ấy ý kiến của anh ra sao? Sau đó, anh có ủng hộ em không?” Hà Mạn nghĩ đến liền há miệng hỏi.

Tạ Vũ nói chuyện khi đang rửa chén, vấn đề này làm cho anh im lặng một hồi lâu, cho đến khi tắt vòi nước, mới rầu rĩ nở nụ cười.

“Em không cần ý kiến của anh.” Anh nói ngắn gọn.

Môi Hà Mạn giật giật, lời nói định nói ra lại thu trở về.

Có thể cảm giác được không khí rất xấu hổ, Tạ Vũ đem chén bát bỏ vào tủ khử trùng, tiếp tục nói.

“Anh làm về kinh doanh, nói thẳng ra chính là bán hàng, kiếm khách hàng, tạo dựng các mối quan hệ, cho nên không có cảm giác giống như em. Nhưng em lại là giám đốc sáng tạo, giữ gìn tin tức niềm đam mê và sự nhạy cảm trong công việc rất là quan trọng, nếu không ngay cả xu hướng mới cũng đều theo không kịp, chưa kể đến những xu hướng hàng đầu và mức tiêu thụ. Cho nên anh cũng hiểu chuyện đó.”

Hà Mạn suy nghĩ gật gật đầu.

“Đương nhiên, em có thể là vì không muốn gặp anh ở công ty.”

Lúc Tạ Vũ nói những lời này, biểu hiện thật điềm tĩnh.

Hà Mạn dâng lên một nỗi xúc động, cứ nghĩ trực tiếp hỏi Tạ Vũ, bọn họ vì sao ly hôn, mình vì sao thay đổi nhiều như vậy, anh vì sao chán ghét mình như vậy.

Vẫn nên kiềm chế.

Hà Mạn linh cảm rằng, một khi mình đề cập vấn đề này trước mặt Tạ Vũ, như vậy cho dù cô có được câu trả lời, thì cô và Tạ Vũ lúc đó, cũng không có khả năng quay lại.

Dù sao cô bây giờ cứ giả vờ mà duy trì trạng thái này, vì muốn khôi phục lại

“Chúng ta cùng nhau xem DVD đi!” Hà Mạn nhanh chóng chuyển đổi đề tài.

Xem DVD là một chuyện rất tốt. Tựa như hai người hẹn hò cùng nhau đi xem phim, ít nhất xem DVD có thể làm cho Hà Mạn và Tạ Vũ, có một không khí bớt ngại ngùng.

Tạ Vũ lau khô tay, cùng Hà Mạn bước vào phòng khách, đem một hộp lớn chất đầy DVD ra cho Hà Mạn chọn lựa, phần lớn những DVD này là những phim điện ảnh có số vé đứng đầu vài năm nay.

Hà Mạn cầm lấy một DVD mặt trên viết HD “Avatar”, tò mò hỏi: “HD là cái gì? Cái này có đẹp sao?”

Tạ Vũ gần đây rất tự nhiên giải thích mọi thắc mắc của Hà Mạn. Những câu hỏi này có thể khiến cho họ lảng tránh đi ngượng ngùng, đồng thời luôn có chuyện để nói.

“HD là chỉ độ phân giải hình ảnh, cách đây một hai năm thì trở nên phổ biến, cho chất lượng ảnh cao, so với DVD thì rõ ràng hơn rất nhiều. phim “Avatar” này, là một phim ăn khách nổi tiếng, nói về con người sống ngoài trái đất, người trái đất phái một người đàn ông đột nhập vào trên hành tinh kia, kết quả anh ta phải lòng cô gái đẹp ở hành tinh đó, giúp đỡ cho hành tinh của cô ấy tránh đi sự diệt vong.”

“... May mắn là anh không làm bên bộ phận sáng tạo quảng cáo. Không ai hiểu anh đang quảng cáo cái gì.”

Hà Mạn đem DVD đó để lại trong hộp, đảo mắt lại bị một cái đĩa khác thu hút.

“Oa không thể nào, “Scream” đã ra đến phần năm? Thật là lợi hại, chúng ta xem cái này được không?”

“Em không phải luôn sợ sệt khi xem mấy cái phim lừa đảo này sao?”

“Vây mới kích thích nha!”

Chỉ có cách này mới có thể nhào vào lòng anh thôi, nhân dân toàn thế giới đều biết phim kinh dị có tác dụng gì. Trong lòng Hà Mạn thầm nghĩ.

Tạ Vũ đưa tay đón lấy cái đĩa: “Cho người em một cơ hội lựa chọn nữa, không phải em mới xem “Harry Potter đến phần 6 thôi sao? Em và anh cùng nhau xem phần 7 đi.”

Hà Mạn lắc đầu: “Không, Harry Potter phần bảy hẳn là anh đã xem qua rồi, em nghĩ để ngày mai ở nhà em xem nó một mình vậy. Anh mà ngồi xem chung với em, không chừng sẽ tiết lộ hết nội dung.”

Tạ Vũ nhún nhún vai: “Được thôi, xem “Scream” cũng tốt, vậy xem từ phần mấy đây?”

“Phần ba đi!” Hà Mạn lắc lắc cái đĩa trong tay.

Tạ Vũ tắt đèn phòng khách, hai người song song ngồi ở trên sofa, bàn trà trước mặt bày khoai tây chiên và các loại đồ ăn vặt. Ngay từ đầu Hà Mạn đã giống con thỏ rắc rắc ăn khoai chiên, một lát sau liền im bất không có âm thanh gì.

Kẻ giết người đeo mặt nạ dữ tợn và mặc chiếc áo choàng đen đã giết hai trong ba người, Hà Mạn lo lắng thỉnh thoảng ngược đầu nhìn bên ngoài thấy cửa phòng khách cũng làm bằng cửa kính—— tại sao giống hệt trong phim như vậy?

Vừa vịn lúc này có một cái bóng chớp lên, Hà Mạn giật mình.

Nhưng cô không bỏ nhào vào lòng Tạ Vũ.

Kỳ thật từ nhỏ đến lớn cô cũng chưa thật sự chủ động theo đuổi ai, cô và Tạ Vũ quen nhau chẳng qua là nước chảy thành sông, bây giờ bảo cô làm giống những cô gái trong phim thần tượng mất rung rung bỏ nhào vào lòng bạn trai, thì cô làm không được.

Mặc kệ gặp chuyện gì, cắn răng cứng rắn chống đỡ mới là bản tính của Hà Mạn.

“Có xem phần tiếp theo không?” Tạ Vũ ngồi bên cạnh nhin cười.

Hà Mạn cắn chặt răng: “Đương nhiên, anh sợ?”

“Anh chỉ quan tâm em thôi, vốn đầu óc em bây giờ không tốt lắm, chẳng may bị dọa đến đau tim, suy tim thì có thể diễn được rồi.”

“Hừ, ” Hà Mạn phản kích nói, “Đầu óc em không tốt chỉ là tạm thời, so sánh tất cả thì đầu óc em còn tốt hơn cả anh.”

Tạ Vũ không nghĩ tới Hà Mạn còn chưa bị hù chết, nhất thời không có sự chuẩn bị để đối đáp câu này. Hà Mạn vì thế càng vui vẻ: “Anh xem, em vừa nói đầu óc anh cũng chẳng tốt, anh liền biểu hiện cho em xem”

Tạ Vũ nghĩ nghĩ nhớ lại, bỗng nhiên chỉ màn hình tivi tùy ý nói: “Ồ, nhìn đến người thứ hai bên trái có người đội mũ không phải sao?”

“Làm sao vậy?”

“Cô ấy là nhân vật chính trong một bộ phim Disney. Chính là hung thủ.”(phim này Emma Roberts đóng nhé mọi người, là hung thủ luôn, bạn này hay đóng phim Disney)

Tạ Vũ nói xong bật dậy từ trên sofa chạy trốn.

“Tạ Vũ, anh có muốn chết hay không? !” Hà Mạn ôm một cái gối nhắm cái bóng của anh mà ném qua.

Vậy là hết hứng xem

Hà Mạn tắt tivi, đem cất cái đĩa, Tạ Vũ bật đèn phòng khách.

“Thứ Bảy anh sẽ không tặng ca chứ?” Hà Mạn chậm chậm đem cất cái đĩa vào trong hộp, làm bộ như lơ đãng nhẹ giọng hỏi.

“Hắn là không tặng ca. Có chuyện gì nào?”

“Em... Em mời anh đi ăn cơm tối, cảm ơn anh đã giúp em gần đây!”

Tạ Vũ nghi hoặc liếc cô: “Vì sao? Em còng vo cái gì?”

“Cái gì vòng vo?” Lúc này đến lượt Hà Mạn khó hiểu.

“Chính là...” Tạ Vũ dùng ngón trỏ tay phải chỉ chỉ huyết thái dương, “Đầu óc của em”

Hà Mạn vừa muốn tấn công, Tạ Vũ nói bổ sung: “Anh là nói, em có dấu hiệu nhớ lại sao?”

Toàn bộ căn phòng giống như bị ngừng lại.

“Không có,” Hà Mạn thông thả lắc đầu, “Tí xíu đều không có.”

Tạ Vũ gật gật đầu, vẻ mặt không thể nói rõ là thất vọng hay may mắn.

“Cho nên,” cô lại kéo về đề tài thứ bảy” Thứ bảy này, cùng đi ăn cơm tối được không?”

“Đi chỗ nào?”

“Em còn chưa nghĩ ra,” Hà Mạn cất cái hộp lại trên tủ, “Đêm nay khi ngủ em sẽ lên mạng tìm hiểu ý kiến một chút.”

“A, em đã biết sử dụng tìm kiếm lời bình?” Tạ Vũ cúi đầu chơi với điện thoại, “Đúng rồi, thứ bảy là ngày mấy nhỉ?”

Hà Mạn hơn nửa ngày mới thốt ra tiếng.

“Ngày bảy.”

Ngày bảy tháng bảy.

Hà Mạn không dám quay đầu, không biết Tạ Vũ phản ứng ra sao. Cảm giác lâu như một thế kỷ, cô mới nghe được giọng nói Tạ Vũ mang theo ý cười: “Ồ, vậy đến nhà hàng mà anh chọn đi.”

Mình chỉ giúp Hà Mạn nhanh chóng tìm về trí nhớ bị mất, không có suy nghĩ khác. Tạ Vũ cứ tưởng vậy.

Không hiểu sao cô còn nhớ rõ ngày này, cũng không muốn bác bỏ đi những gì cô nói.

Anh đứng trước cửa nhà hàng của Danny, cùng cố tinh thần, hít sâu một hơi mới đi vào.

Năm năm trước Danny còn là đầu bếp, năm năm sau quản lý một hàng hàng mà ông chủ trước kia để lại, cậu ta đã xây dựng cải tạo một cách tiết kiệm, chính mình làm chủ. Trước kia, ngày kỷ niệm kết hôn của Hà Mạn và Tạ Vũ đều chúc mừng tại đây. Đương nhiên điểm này, lúc này Hà Mạn là không có khả năng nhớ được.

Tối hôm qua cô cũng không đề cập qua muốn tới nơi này. Xem ra vẫn chưa nhớ được điều gì.

Hà Mạn đi đến nhà hàng rất sớm, cô cũng không gặp Danny, theo sự chỉ dẫn của nhân viên phục vụ ngồi xuống chỗ Tạ Vũ đặt trước.

Bàn đặt trước của họ nằm trong một cái sân nhỏ, các vết nứt lớn trong các bức tường được xây dựng bằng cách lấp đầy cây thường xuân, tầng tầng lớp lớp, như một thác nước xanh biếc mà kiên cố, lại giống một bức họa trong tranh cuộn. Sắc trời màu xanh đậm dần dần chuyển qua màu đen thẫm thẫm như đại dương, nhân viên phục vụ đi đến mang theo vài cây nến đặt lên bàn. Hà Mạn nhìn chăm chăm ánh sáng cây nến, cảm thấy nhàm chán,

vì thế cảm lấy di động .

Cô thật sự rất yêu cái di động này. Có camera trước khiến cô không cần phải đảo ngược điện thoại ra sau như trước đây . Trước kia dùng điện thoại một mười bức mới được một bức, còn lại toàn là những vẽ mặt đáng sợ.

Vừa tốt nghiệp đại học, Hà Mạn chính thức biến mình thành người mới, bấm lỗ tai, cắt tóc, có kiểu tóc mà cô rất thích, lại không có khiêu, chỉ biết nhìn màn hình tivi mà cắt theo. Trên đường cắt, trên bàn com cũng cắt, trước noel cũng cắt , cứ không ngừng cắt tóc... Sau đó, tên Hà Mạn được lưu trong điện thoại Tạ Vũ biến thành “Mạn tay kéo” .

Hà Mạn lẳng lẳng nhìn màn hình di động của mình. Đêm nay cô và Tạ Vũ tách nhau rời khỏi nhà, rời khỏi nhà trước cũng chưa nói, bởi vì không muốn anh thấy sự chuẩn bị chu đáo của mình.

Cuối cùng vẫn là kém mình hơn năm năm trước. Hà Mạn từng cảm thấy, cái gọi là ” điều quan trọng của người phụ nữ 25 tuổi là cần sử dụng mỹ phẩm để kéo về tuổi thanh xuân” trước kia cô cứ nghĩ là nói dối, bây giờ đã có chút tin.

Tuy rằng không thể trẻ trung như vừa mới kết hôn, nhưng trong ánh mắt hay mọi hành động cứ chỉ đều có sự quyến rũ riêng, thường có phong cách riêng của mình.

Hà Mạn buông di động.

Hôm nay cô nhất định phải thể hiện hết sức mình. Cô có lời quan trọng muốn nói với Tạ Vũ.

Tạ Vũ bước nhanh đi vào sân nhỏ, về mặt xin lỗi: “Em tới sớm như vậy sao, anh không nghĩ đến trên đường lại kẹt xe. Thật xin lỗi.”

Hà Mạn nở nụ cười: “Không sao đâu, anh uống một chút nước trước đi.”

Mắt trí nhớ thật tốt, nếu trước kia, anh dám mượn như vậy, lý do duy nhất có thể khiến Hà Mạn còn có thể chờ anh là hắt ly nước này vào mặt anh .

Cũng đều là muốn anh uống nước, nhưng phương pháp khác xa nhau như vậy.

Tạ Vũ đưa tay nhận cốc nước từ cô, uống một hơi cạn sạch, ổn định tinh thần nhìn qua thấy Hà Mạn hôm nay rất đẹp, Tạ Vũ nhìn cô qua ánh nền, giật mình hoảng hốt.

“Làm sao vậy?” Hà Mạn trong lòng biết rõ ràng, lại nhún mày ra vẻ ngây thơ.

Đây là chiến thuật. Toàn thế giới công nhận, “Đẹp mà không biết” là mức độ cao nhất của phụ nữ.

“Không có việc gì, đói bụng thôi.”

Ha ha, đi chết đi. Hà Mạn mỉm cười.

“Welcome(hoan nghênh)!” Một giọng nam to truyền đến.

Hà Mạn còn chưa thấy rõ mặt Danny, liền nhận được một cái ôm chủ động nhiệt tình từ đối phương , cả người không hiểu.

Mình và anh ta quen thuộc vậy sao?

Danny vẫn là bạn tốt nhất của Tạ Vũ, nhưng Hà Mạn và anh ta không thực sự hợp nhau. Bạn trai bên người ngồi nhìn, khuôn mặt rõ ràng là xúi giục, đề phòng trước chuyện này.

Hướng chi, cô và Danny còn có khúc mắc.

Ngay lúc Hà Mạn còn âm thầm nghi ngờ, Danny đã ân cần thăm hỏi đến Hà Mạn : “Chị dâu! Rất nhớ chị nha!”

“Danny? Anh... Anh không cần đi nấu thức ăn sao? Đầu bếp có thể ở bên ngoài tùy tiện chạy loạn sao?”

“Chị dâu, chị thật hay nói giỡn, phòng bếp chúng tôi chứ đâu phải nhà tù.”

Tạ Vũ bật cười: “Danny đã thu mua nhà hàng này, hiện tại\ cậu ấy là ông chủ.”

Hà Mạn tròn tròn đôi mắt, vội vàng chúc mừng Danny : “Chuyện đó thật sự là quá tốt, anh thật lợi hại! Chúc mừng chúc mừng!”

Danny xấu hổ nhếch miệng: “Đúng vậy, tôi cũng rất thích thú... Tôi hạnh phúc đã năm năm.” Anh ta xoay người hướng Tạ Vũ đảo mắt, lẳng lẽ chỉ vào đầu, ” Tớ hiện tại đã tin hoàn toàn .”

“Tin tưởng cái gì?” Hà Mạn hỏi.

Danny lập tức mặt biến sắc, bày ra một bộ dáng đau khổ nói: “Là không dám tin mà, chuyện ngoài ý muốn như vậy đều xảy ra trên người chị, tôi cảm

thấy đau lòng thay chị mà, chị dâu!”

Anh ta dùng một chút, bổ sung thêm vài từ chính nghĩa: “Phải biết rằng, tình cảm vài năm này của chúng ta thật sự rất tốt!”

“Là... Sao?” Hà Mạn nghi vấn trong lòng càng lớn, quay đầu nhìn về phía Tạ Vũ, xác nhận lời Danny nói có mấy phần là thật. Tạ Vũ không biết nên trả lời lại như thế nào, chỉ có thể nhìn cô cười ngây ngô.

Ánh mắt Danny nhìn về phương xa, làm như chìm đắm vào kỉ niệm tiếp tục nói: “Hàng năm tôi đều giữ lại cái bàn này, tự mình xuống bếp vì hai người. Hơn nữa mỗi lần chị đến tôi đều đãi món bit tết đắt nhất, rượu vang tốt nhất. Tạ Vũ thật cưng chiều chị, chị muốn cái gì cậu ta liền đáp ứng cái đó, trả tiền chưa bao giờ nháy mắt! Ai, đúng rồi, chúng tôi vừa nhập vài chai rượu vang lâu năm, có muốn thử không? Mặt Tạ Vũ từ từ chuyển sang tái.

Hà Mạn nghe ra những lời phóng đại, cô cô gái nào muốn nghe người ta tâng bốc chồng mình khiến mình tổn thương. Cô lập tức quay đầu và hào hứng hỏi: “Vũ, anh cảm thấy thế nào? Có muốn thử xem xem?”

Bây giờ cô đã biết quan hệ giữa mình và Danny trong năm năm qua thật không đối.

“Em muốn thì chọn đi.” Tạ Vũ mỉm cười nhìn Hà Mạn nói.

Sau đó dùng tay chỉ vào cái bảng dưới bàn nhìn Danny.

Hà Mạn vui vẻ quyết định: “Tốt lắm, cho một chai đi!”

“Còn có thịt bò Kobe mới nhập, tuyệt đối tươi, là tôi tự mình kiểm tra, chị yên tâm!”

“Cậu không phải chế biến đồ ăn Ý sao?” Tạ Vũ đau đầu.

“Tốt lắm, cũng cho một phần.” Hà Mạn cười gật đầu.

Mất trí nhớ có thể thấu tình đạt lý như vậy sao, trong lòng Danny vui vẻ, tiếp tục rèn sắt khi còn nóng, nhìn Hà Mạn tiến hành thôi miên chiều sâu: “Hai người kết hôn được vài năm, bạn bè của Tạ Vũ đều cảm thấy chị dâu là người vô cùng sáng khoái, lại hiền thực. Chị có biết hay không, mỗi khi có World Cup, chị đều chủ động mời chúng tôi và các anh em cùng đến nhà xem trận bóng! Hơn nữa chị luôn dọn dẹp nhà sạch không còn một hạt bụi, sàn nhà hai người trắng sáng sạch bóng, ngay cả một cọng tóc đều không có, cả căn nhà ngập tràn mùi hoa, hoa gì nhỉ... Oh, hoa oải hương! Thật khiến cho người ta không muốn rời xa mà!”

Lần đầu tiên có người tình nguyện vui sướng nói về cuộc sống hôn nhân của cô và Tạ Vũ, Hà Mạn tuy rằng cảm thấy rất nhiều miêu tả là lạ, nhưng nghe được nên rất thích thú, loại cảm giác này xa lạ như gây nghiện. Biểu hiện Tạ Vũ bên cạnh rất lạ kì, như là đau khổ nhẫn nhịn cười.

Lời nói Danny vẫn sinh động như cũ: “Điều làm cho chúng tôi cảm động là, chị vào mỗi lần chúng tôi đến, đều mua đầy bia để trong tủ lạnh, nhiều loại lắm, ồ, chị còn có thể điều Margaret, chế biến các loại...”

Tạ Vũ thấy Danny càng nói càng thái quá, vội vàng mở miệng đuổi anh: “Đói bụng rồi, đừng nói nữa, mang thức ăn lên”

Vừa thấy Tạ Vũ ra tiếng ngăn cản, những lời những ý mà Danny nói chưa hết đành phải dừng lại, xoay người chỉ nhân viên phục vụ, nhìn Hà Mạn nói: “Không thành vấn đề, chúng ta lúc sau lại tán gẫu, tuy nhiên bây giờ mở rượu trước, mở rượu trước!”

Gạo nấu thành cơm rồi, tí nữa nhìn xem cậu trả tiền như thế nào. Danny vui sướng rời đi.

Động tác nhân viên phục vụ rất nhanh, Danny vừa biến mất, chàng trai mang đến chai rượu và đồ mở nắp.

Không biết như thế nào, có lẽ là Danny vừa rồi khá ảm ỉ, cho nên khi anh ta vừa đi, hai người nhìn nhau im lặng.

Cũng may còn có rượu.

Lấp đầy khoảng cách giữa hai trái tim, hoặc là dùng một câu rồi một câu, hoặc là dùng một ly rồi một ly.

Hà Mạn uống thật sự rất nhanh, thức ăn vừa mang lên cùng với món canh hai người đã ăn xong, lại uống hơn phân nửa bình rượu.

“Uống chậm thôi” Tạ Vũ mở miệng ngăn cản, “Em muốn thịt bò Kobe còn chưa mang lên đâu, bình rượu này uống kèm với thịt bò, bây giờ em uống hết, tí nữa làm sao bây giờ?”

Anh đương nhiên muốn khuyên nhủ cô, mỗi lần cô nâng cốc kính anh, làm hại anh một bụng đầy rượu.

“Ồ.” Hà Mạn đã đôi chút say rượu, đây thường xuyên bao quanh tường nhìn qua có chút khác khác, cô bỗng nhiên rất muốn nói chuyện, những điều cảm kích của quá khứ, không có gì không thể nói

Rượu khiến người ta trở nên mạnh mẽ.

Hà Mạn say rượu nên cảm thấy rất hạnh phúc rất dễ dàng.

Cũng thật dễ dàng đau thương.

“Em về nhà... Em muốn ở nhà nhiều hơn một tuần.” Hà Mạn chậm rì rì nói.

Tạ Vũ không biết cô muốn nói cái gì, không tiếp tục, chỉ có thể im lặng nhìn cô.

“Không có tí xíu kí ức về ngày xưa, làm sao bây giờ, em vẫn nghĩ không ra, làm sao bây giờ?”

Ánh mắt Tạ Vũ xuyên qua ánh nến, phiêu diêu không rõ.

“Đó cũng là chuyện tốt, không cần cưỡng cầu.” Anh nói.

“Nghĩ không ra, em sẽ vẫn yêu anh.” hai má Hà Mạn ửng đỏ, đôi mắt sáng ngời không kiêng nể gì nhìn anh, “Yêu giống năm năm về trước.”

Tạ Vũ nghẹn lời.

Hà Mạn cảm thấy ánh mắt bắt đầu ướt, nhưng mà cố nhịn xuống, tiếp tục nói: “Nhưng anh không yêu em. Anh chán ghét em, em cảm giác được điều đó. Em không biết vì sao lại vậy. Anh có thể nói cho em biết vì sao không?”

Tạ Vũ vẫn không nói lời nào. Hà Mạn cũng không ép anh, chính mình cầm lấy ly rượu, híp mắt uống cạn ly.

“Có đôi khi em không hy vọng nhớ được, em sợ nhớ được là mình không yêu anh. Có đôi khi em lại thật hy vọng mình có thể nhớ được, như vậy em sẽ không yêu anh, chúng mình liên ngang hàng.”

“Đừng uống nữa.” Tạ Vũ nhẹ nhàng lấy ly rượu trong tay Hà Mạn.

May mắn lúc này Danny tự mình bung hai phần bát tết đi tới, để trước mặt hai người. Danny liếc mắt nhìn bình rượu, trong mắt phát ra ra ngạc nhiên: “Chị dâu từ lượng tốt nha, một chai đủ sao, có muốn mở thêm một chai?”

“Anh chờ một chút!” Hà Mạn đầu lưỡi đắng chát, cúi đầu lôi từ túi xách ra một cây bút, cầm trên tay, ở mặt trên xiêu xiêu vẹo vẹo viết vài chữ, cười đưa tới trước mắt Danny.

Mặt trên viết bốn chữ xấu: “Trúng thưởng một chai”

“Chúng ta trúng thưởng nha.” Hà Mạn vui vẻ cười.

Dù là Tạ Vũ vừa mới bị Hà Mạn nói đến trong lòng chua xót, thấy như vậy cũng cười lên tiếng.

Da mặt Danny giật giật, quay đầu nhìn Tạ Vũ nói: “Phong thái của bà xã cậu vẫn không giảm so với năm đó, thật không biết xấu hổ mà.”

Cho đến khi Danny chạy trời chết, Tạ Vũ đang cười như trước. Hà Mạn ngồi bên bàn nhìn chăm chú nụ cười nụ cười của anh, nở nụ cười tươi tắn.

“Anh cười lên nhìn thật đẹp trai. Tuy rằng bây giờ cười lên đã có nếp nhăn, nhưng nhìn vẫn tốt.”

Tạ Vũ cười to chậm rãi thu lại rồi mỉm cười. Anh trêu mếu sờ đầu cô.

“Nói đến Danny, em cảm thấy rất lạ sao quan hệ của em và anh ấy chuyển biến tốt như vậy. Em nhớ rõ trước kia cãi nhau với anh ấy một trận lớn, sau lại hòa nhau?”

Trên đường về nhà, Hà Mạn đi đường có chút nghiêng ngả, nhưng không tới mức xiêu xiêu vẹo vẹo, có thể nhìn ra được vẫn tỉnh táo. Tạ Vũ đỡ cô, chạm vào bàn tay cô, rồi thu trở về.

“Lần đó cãi nhau em nhớ rất rõ. Công ty chúng ta trước kia, anh ấy biết rõ bạn gái chân chính của anh cùng làm việc, mà mỗi ngày đều mang thức ăn cho anh, yêu tình!” Hà Mạn hưng hăng căn rằng, “Danny đó, ai đến cũng không cự tuyệt, chỉ cần là cô gái theo đuổi anh, anh ta đều gọi là chị dâu, trách không được anh ta có cái miệng dẻo như vậy khiến ai cũng thích, nhà hàng của anh ta không khác gì Bàn Tơ động (trong phim Tây Du Ký đó mọi người, là chỉ động toàn yêu tình nhện) mà!”

Em nói cái gì vậy. Tạ Vũ cười khò.

“Lúc em phát hiện cô gái theo đuổi anh cùng đi ăn cơm với anh ta, em đập bàn cãi nhau ầm ỹ với anh ta, chất vấn anh ta vì sao gọi người khác là chị dâu, anh đoán xem tiếp theo anh ta nói cái gì?”

“Cái gì?”

“Anh ta nói, tất cả đều có thể mà.”

Tạ Vũ cười khò. Hà Mạn sau lần đó tuyên chiến với Danny, và anh biết điều đó.

“Em không thể giải thích được. Hai người làm bạn bè nhiều năm như vậy, anh ấy chỉ quan tâm đến anh thôi, phụ nữ ai cũng được, chỉ cần anh thích anh ấy sẽ chấp nhận, không có gì sai.”

Hà Mạn nói xong còn tự gật gật đầu. Tạ Vũ vẫn cẩn thận chú ý điệu bộ của cô, cả đường đi đều im lặng, nghe cô lầm bầm lâu lâu.

“Em nhớ rõ, em lúc ấy đã thề son sắt với anh ấy, anh chờ xem, Danny, anh sẽ cho anh nhìn xem, ngoại trừ em ra thì chẳng ai có khả năng này!”

Hà Mạn nói tới đây, dừng một chút, giống như một con chó nhỏ đáng thương nhìn Tạ Vũ.

“Cho nên hôm nay em nhìn thấy anh ấy, cảm thấy có chút mất mặt. Em cuối cùng cũng không phải là duy nhất mà.”

Cô cúi đầu, nước mắt nói rơi là rơi. Kết cục uống say chính là drama queen(chuyện bé xé ra to), tình cảm dâng lên, huống chi cô còn uống say qua mức.

Đúng lúc này, di động trong túi của Tạ Vũ rung lên.

Anh lấy ra điện thoại vừa thấy, cuộc gọi Face time, màn hình hiện lên khuôn mặt Lily.

Tạ Vũ hơi do dự, sau đó nhẹ nhàng mà ấn nút điện thoại di động bên cạnh, lặng lẽ chuyển thành yên lặng.

Anh đưa tay bỏ lại vào túi, im lặng nhìn cô, hồi lâu, mới nhẹ giọng mở miệng hỏi: “Có muốn uống thêm một ít bia?”

Hà Mạn ngẩn ra, hoảng hốt ngẩng đầu, mắt xuyên qua hàng nước, nhìn mọi thứ đều mơ hồ, nhìn Tạ Vũ trong làn nước mắt, thời gian trở nên mơ hồ, giống như năm đó.

“Muốn mà” cô nín khóc mỉm cười, “Anh hai chai, em một chai.”

Bạn đang đọc truyện *The Stolen Years* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Em chưa bao giờ hỏi, anh chưa bao giờ nói

Lily bước ra từ trong bóng tối trước nhà Tạ Vũ. Xe taxi rời đi, một tay cô giữ chặt di động, né tránh ánh sáng đèn đường, im lặng chờ.

Đợi đến khi thấy bóng hai người uống rượu say, bước đi hơi hơi loạng choạng, cười, đùa, từ cuối đường chậm chậm đi đến.

Lúc đầu mới quen biết Tạ Vũ, Danny giới thiệu anh là: “Anh trai của anh, người đàn ông tốt, có nhà có xe đầy đủ, tướng mạo đáng hoàng, cơ bụng tám múi.”

“Vậy vì sao đến từng tuổi này, còn cần thông qua anh giới thiệu bạn gái?” Lily ở bên dùng muỗng nhỏ múc kem, không để ý hỏi. Nếu thật sự điều kiện kinh tế tốt, nhất định bộ dạng người đó xấu; nếu bộ dạng người đó đẹp, nhất định đến bây giờ vẫn không có công việc ổn định. Nếu anh không nói rõ ràng ra. Thì chuyện này quên đi”

Danny mở miệng cười.

Lily biết, trong lòng Danny nghĩ mình chỉ là một cô gái suốt ngày biết mua sắm quần áo, đánh lông mi giả, móng tay lúc nào cũng được sơn cẩn thận. Đương nhiên, cô cũng chỉ xem Danny là một ông chủ nhỏ gặp thời, mười câu thì hết chín câu không thể tin, hoàn toàn không đáng tin nhiệm.

“Chính cậu ta không muốn tìm bạn gái, là anh nghĩ giới thiệu cho cậu ấy, nhưng anh cam đoan mọi điều đều là sự thật. Hơn nữa, em xinh đẹp như vậy, cậu ta lại chất lượng cao như vậy, hai người đều độc thân, không quen nhau thật khiến trời xanh tiếc nuối mà. Anh thành người mai mối, giới thiệu hai người quen biết, thay trời hành đạo mà.”

“Vậy anh ta vì sao không thích tìm bạn gái?” Lily bỗng nhiên tò mò, trừng to mắt, “Có hay không anh ta... Có hay không... Không thích phụ nữ?”

“Nói bậy bạ cái gì!” Danny bắt đầu dĩ nhiên, “Cậu ấy ly hôn. Hà Mạn kia mà, quả thật đã làm tổn thương cậu ấy, chẳng qua hiện tại nói ra cũng không ý nghĩa gì, dù sao cậu ấy cũng rời khỏi sự đau khổ. Cậu ấy bây giờ trái tim tổn thương, trong lòng có lỗ hổng, rất thích hợp với em, đó là thời cơ tốt cho em xuống tay!”

Lần đầu Lily gặp Tạ Vũ, đầu vẫn chìm trong lời nói khoa trương của Danny, mong đợi người ta xuất hiện sẽ khiến mình nhảy dựng. Cô chẳng ôm hy vọng gì là vậy, đơn giản là vì nhàm chán, dù sao cô còn có tuổi trẻ, thời gian còn lại có thể từ từ mà lựa chọn.

Người đàn ông đã từng ly hôn đi gặp mặt, chắc hẳn là rất thú vị. Cho dù cô chướng mắt, đối phương cũng nhất định rất coi trọng cô, không phải là nhiều

cách sao? Cũng không có việc gì lớn.

Sau đó, từ con phố đối diện Tạ Vũ vừa nghe điện thoại vừa đi đến.

Vừa thấy cả đời sai lầm.

Tạ Vũ và những chàng trai cô từng kết giao hoàn toàn khác nhau, các đường nét trên gương mặt đã rõ ràng, mang vẻ đau thương, ánh mắt trầm tĩnh khi anh nhìn, tất cả đều làm cho trái tim Lily đập thình thịch, không biết phải làm sao.

Cô biết Tạ Vũ thích mình. Lúc mới gặp, ở cây dù lớn bên ngoài tiệm cà phê, cô đứng lên nhìn anh mỉm cười, anh trước mắt sáng ngời, giống như thấy được người quen.

Đây có phải là vừa gặp đã yêu?

Sau đó, ở bệnh viện Lily thấy được Hà Mạn, mới hiểu được, người cũ thì ra là thế.

Cô đã nói rất nhiều lần về tình yêu, cho nên cũng cảm giác được quan hệ này ngay lúc đầu, Tạ Vũ không có nhiệt tình, chẳng qua khi xác định được quan hệ, cô cảm nhận được Tạ Vũ trở nên quan tâm hơn.

Có lẽ chỉ là vì Tạ Vũ là người đàn ông thành thạo, không giống với những chàng trai trẻ chưa trải đời, không lỗ mãng, tuy rằng cũng không lãng mạn, nhưng đem lại cho cô cảm giác an toàn.

Đáng tiếc là, lúc này đây khi đứng trước nhà anh cảm giác an toàn của Lily đối với Tạ Vũ, đang bị lung lay.

Cô nhìn thấy được, Tạ Vũ còn yêu cô vợ đặc biệt lúc trước. Cho dù tình yêu đó không nồng nhiệt, ít nhất nó vẫn tồn tại.

Tạ Vũ cảm thấy mình đã dọn dẹp và chuyển đi sạch sẽ mọi đồ đạc của vợ cũ, nhưng khả năng cẩn thận của đàn ông thì có hạn. Lily liếc mắt một cái quanh nhà, có thể thấy được khắp nơi đều là dấu vết vợ trước. Cô chưa từng gặp qua người phụ nữ này, cứ nghĩ lúc nào nên dùng bản thân đánh đòn phủ đầu với cô ta.

May mắn là Tạ Vũ không mấy để tâm, không ngăn cô dụng tâm kín đáo “Cải tạo lại”. Lily không dám vút đi bàn chải đánh răng và ly đôi của bọn họ, chỉ cất sâu vào trong góc tủ, sau đó dùng đồ trang điểm mình, vòng tai, dép lê và áo ngủ đến xâm chiếm lãnh thổ.

Có đôi khi, con chó cưng và con người cũng không mấy khác biệt.

Không ai không thích Lily. Chính cô cũng biết nên biểu hiện như thế nào để khiến mọi người thích mình. Người qua đường Giáp đều có thể tùy tay thu phục, huống chi là cô trăm phương ngàn kế muốn chiếm lấy một người.

Cô nói bóng nói gió hỏi thăm qua sở thích Tạ Vũ. Lời Danny nói chỉ có thể tin một phần ba. Cô thật cẩn thận tìm hiểu, nghiền ngẫm, biến thành bạn gái tốt của anh, vợ trước của anh ích kỷ ngang ngược, lạnh lùng nghiêm khắc, vậy cô sẽ làm một cô gái sẵn sàng nũng nịu ngọt ngào, cũng không để cho anh cảm thấy phiền phức vì chuyện gì.

Hà Mạn có thể làm cho anh khóc, cô nhất định phải làm cho anh cười.

Tạ Vũ từng nói với cô: “Lily, cảm ơn em cho tới bây giờ vẫn chưa hỏi chuyện cũ của anh.”

Cô ngọt ngào mỉm cười, nói: “Điều quan trọng là sau này, em có được anh bây giờ và tương lai, còn quan tâm quá khứ cái gì.”

Làm sao có thể không quan tâm chứ, giống hệt như móng vuốt mèo đang cào cào trong lòng, ngứa không chịu được.

Nhưng mà, ngay mà lúc Lily cảm thấy mình đã hoàn toàn chinh phục được Tạ Vũ, có thể ở trước mặt anh tự nhiên làm nũng thậm chí giận dỗi trêu đùa, thì lúc đó lại xuất hiện tin tức “Hà Mạn gặp tai nạn xe”.

Phản ứng của Tạ Vũ khi nhận được điện thoại, khiến trong lòng Lily chua xót.

Khuôn mặt tràn đầy lo lắng, hoàn toàn chính là biểu hiện của tình yêu mà.

Hoạn nạn gặp chân tình. Lily vẫn không thích những lời này, cô không cần hoạn nạn.

Càng miễn bàn mạng hoạn nạn thử chân tình người khác.

Lily miễn cưỡng cười vui cùng Danny và đám người đang đánh bài, lại tự an ủi chính mình, Hà Mạn dù sao cũng là vợ trước của anh ấy, nếu biểu hiện ra bộ dạng lạnh lùng không quan tâm, thì sẽ khiến cho người khác cảm thấy anh không có trái tim—bạn trai mình là một người trọng tình trọng nghĩa, đây là một chuyện tốt.

Giả vờ như không nghe không thấy âm thanh đếm ngược tích tắc tích tắc của tiếng bom.

Cho đến buổi tối ngày hôm nay, Tạ Vũ lần thứ năm từ chối cuộc gọi Face time của cô, quả bom này cuối cùng “Oanh” một tiếng, đập vỡ trái tim cô.

Đồ lừa đảo. Cô liếc đôi mắt lạnh về phía hai người xa xa.

Lily khôi phục lại khuôn mặt tươi cười, như một bóng ma bước ra từ dưới ánh sáng đèn đường.

“Hey!”

Âm thanh cô vang vọng trong đêm đen yên tĩnh, khiến Tạ Vũ sợ tới mức quát to một tiếng.

Lily giả vờ như không thấy biểu hiện kinh ngạc của hai người bọn họ, chủ động tiến lên chào hỏi Hà Mạn: “Xin chào, chị là Hà Mạn phải không? Tôi là Lily, là bạn gái anh Vũ.”

Lily nghiêng đầu, cười dài, thoải mái đối mặt với Hà Mạn.

Cô vừa rồi đứng trong bóng tối đã quan sát Hà Mạn thật lâu, từ kiểu tóc đến cách trang điểm, váy đến giày, xem xét bình luận.

Phong cách cũng bình thường thôi.

Hà Mạn đang say nên phản ứng có chút chậm, cô đối với sự xuất hiện của Lily không mấy cảm thấy thích thú.

“Xin chào, tôi là Hà Mạn.” Cô chậm rãi nói.

“Lily...” Tạ Vũ ở bên cạnh chen vào nói.

Lily không ngắt lời anh, mà là quay đầu hạnh phúc nhìn anh, giống như trong lòng không hề có khúc mắc, đang kiên nhẫn chờ anh đến giải thích, để cho anh cứ việc dài giọng gọi tên mình.

Quả nhiên, Tạ Vũ không nói gì nữa.

Nói được mới là lạ. Lily vòng qua người Hà Mạn, đi đến bên người anh, tự nhiên ôm cánh tay anh, cười nói: “Chị Hà Mạn, em biết chuyện của chị. Tạ Vũ nói qua rất nhiều về chuyện của chị rồi. Em rất tiếc khi chuyện đó xảy ra trên người chị, hy vọng chị nhanh chóng có thể khôi phục trí nhớ.”

Lời vừa ra khỏi miệng, Lily liền phát hiện giọng nói của mình trở nên đông cứng, đúng là khó nói thành lời mà.

Có thể như vậy khách sáo như vậy là tốt lắm rồi.

Ánh mắt Lily chuyển từ trên người Hà Mạn đến trên người Tạ Vũ. Cô nhong nhong oán giận: “Sao anh không nhận điện thoại của em, quên anh quên anh đồng ý chuyện gì với em rồi sao? Xem ra vừa ăn xong tiệc lớn nha! Hiện tại vừa vận nên ăn món điểm tâm ngọt, em mua canh đậu đỏ, đi vào nhà cùng nhau uống đi!”

Tạ Vũ cười cười, gật gật đầu, không nói chuyện.

Lily cũng không chờ mong anh có phản ứng gì, chỉ là vô cùng thân thiết ôm cánh tay trái Tạ Vũ, cố ý bỏ mặc Hà Mạn ở một bên, lôi kéo anh vào phòng.

Hà Mạn, tôi và anh ấy cùng đứng bên nhau, chúng tôi đẹp đôi chứ, phải không?

Lily mân mân miệng, cười cười đi nhanh về phía trước.

Hà Mạn đứng nhìn ở phía sau, dựa vào bức tường, nhìn bóng dáng hai người thân mật phía trước, ánh mắt mông lung dần dần rõ ràng.

Hà Mạn ngồi trên bậc thang lầu hai, trong tay là một lon bia còn chưa uống cạn.

Xuyên qua khe hở của cầu thang, có thể thấy được hai bóng người mơ hồ dưới lầu phòng khách.

“Anh uống rượu sao? Cũng không sao, uống một chút canh đậu đỏ đi, đậu đỏ rất tốt cho gan, giải rượu.” Âm thanh Lily vang lên. Cô gái này nói chuyện rất lớn tiếng. Ngọt ngào, lại vang dội.

“Được thôi.” Tạ Vũ thấp giọng nói.

“Em dứt cho anh.”

“Anh không có say, tự mình có thể uống, không sao đâu.”

“Em sẽ dứt anh mà! Nhanh—— há miệng...”

“Lily, đừng quậy nữa...”

”Mở miệng! Nhanh một chút... Em cầm muỗng rất mỏi tay đó...”

Về mặt Hà Mạn hồ hững nghe, không muốn nghe càng phải nghe.

Thuốc đắng dã tật.

“Lily, anh biết trong lòng em tức giận, em cứ mắng anh đi, đừng như vậy.”

Lily gạt mình, sau đó lại cười rộ lên.

“Không có tức giận mà, em đều có thể hiểu. Anh không cần đối xử lòng tốt của em như vậy, hai chén canh đậu đỏ này em phải đi đoạn đường xa mới mua được, nhanh, uống một ngụm đi!”

“Tại sao em lại vậy.”

“Anh cần gì phải như thế?” Lily cảm thấy nụ cười của mình bắt đầu gượng gượng, lập tức muốn tắt đi, “Anh mau uống canh đậu đỏ đi, như thế nào? Sợ cô ấy bắt gặp?”

Tạ Vũ lắc đầu: “Anh không có ý này. Anh và cô ấy đều không có khả năng đó, nhưng mà cũng không nên kích thích cô ấy như vậy, không có nghĩa.”

Không có nghĩa.

Lily cảm thấy ba chữ này như đập vào trái tim cô.

Đúng thật không có nghĩa. Cô giận dữ cũng tốt, nhẫn nại cũng vậy, hay là giả ngu không nhìn không thấy, đều không có nghĩa.

Cô xoay người, ném cái bát trong tay vào tường.

Âm thanh chói tai của những mảnh vụn vỡ. Về mặt tươi cười của Lily cuối cùng cũng được lấy xuống.

“Anh sợ kích thích cô ta! Em thì sao? Vợ chồng ly hôn rồi cùng ở chung một nơi, giúp cô ta tìm về trí nhớ, anh xem em là kẻ ngốc sao? Ly hôn còn chúc mừng ngày kỷ niệm kết hôn, ngay cả điện thoại của em cũng không dám nhận, trong lòng anh có điều gì hồ thẹn sao? Nếu tình cảm hai người sâu nặng vậy, vậy tại sao lại ly hôn? Anh đùa giỡn em sao, Tạ Vũ? Còn muốn em nhẫn nhịn bao lâu? Cô ta còn muốn ở chỗ này ở bao lâu? Rốt cuộc ai là bạn gái anh? Chẳng lẽ em làm không tốt sao? Em nói sai cái gì không? Trong khoảng thời gian này, em nhân nhượng còn chưa đủ sao? Biết việc làm của anh bận rộn, không nghĩ làm ảnh hưởng đến tâm trạng của anh, cảm xúc mất mát em đều phải tự mình chịu đựng! Em chỉ mong anh nhận một chút Face time mà thôi, ngay cả điều ấy anh cũng làm không được, còn muốn em tin tưởng anh cái gì? !”

Lily thở hắt ra, giọng nói lạc đi.

Cô vẫn cứ tin tưởng vào chính mình, ly hôn như thế nào, trong lòng có có người khác như thế nào, sẽ càng thử thách thú vị. Những điểm yếu của vợ trước Tạ Vũ đều là những điểm mạnh của cô, trong lòng anh đã khắc sâu điều đó, cô có thể mạnh mẽ gỡ đi, biến căn nhà này tràn ngập hình ảnh của mình.

Cho nên cô không hỏi, không giận dữ, không khiến anh có thêm phiền toái, bọn họ cảm thấy cô vừa nông cạn vừa đáng yêu, làm cho người ta không biết mệt, như vậy là tốt nhất.

Nhưng con người thật của Lily chính xác là như bây giờ, không phải cô bạn gái nhỏ núng nịu, không phải nói vài câu dễ nghe là có thể dễ dàng, lại càng không phải là thể diện của ai.

Có được thì đã sao, không chiếm được lại thế nào.

Có lẽ một thời gian dài về sau, một ngày nào đó cô thật sự có thể có được anh, cũng thật sự có thể dùng tình cảm mình chinh phục những khúc mắc trước kia của anh.

Nhưng như vậy có ý gì? Không có nghĩa.

Cô có tuổi thanh xuân, thế giới lại rộng lớn, vì sao muốn lãng phí như vậy?

Nhìn Tạ Vũ không nói được một lời, sự tức giận của Lily dần nguôi xuống, âm thanh dịu đi và yếu ớt.

“Hà Mạn này, em tìm mọi cách nghe ngóng được rất nhiều chuyện liên quan đến cô ấy. Cho dù anh chưa bao giờ nói về cô ấy. Em chưa bao giờ hỏi, anh cũng chưa bao giờ nói. Anh cảm ơn sự thông cảm của em, làm sao anh biết em thông cảm? Kỳ thật em không hiểu hai người một chút nào. Coi như là vì em còn trẻ đi. Anh có thể nói cho em biết, thật sự người bị tổn thương sẽ luôn là người nhớ kỹ? Cô ta tổn thương anh như vậy, đối xử với anh như vậy, vì sao bây giờ anh còn muốn che chở cô ta? Em thật sự không hiểu, Tạ Vũ, anh cảm thấy mình hèn mọn hay không?”

Lily ngẩng đầu lên. Tâm trạng ngọt ngào của cô hoàn toàn sụp đổ, phồng chùng về sau cũng không nên gặp mặt Danny. Cô cảm thấy nếu mình cứ ở đây quá thật không ổn, vì thế đứng lên, cầm túi xách mình, mang giày vào, chuẩn bị rời đi.

“Vốn muốn hỏi anh một câu cuối cùng có yêu em hay không, nhưng bây giờ thì không cần phải hỏi nữa rồi.”

Cô đứng ở cửa nhẹ giọng nói những lời này, xoay người bật khóc.

Cô bước ra khỏi cửa và chờ đợi một chút.

Trong lòng cô có rất nhiều chiến thuật tình yêu, ví như cãi xong theo thói quen sẽ chờ đợi một chút, cho đối phương một cơ hội đuổi kịp mình. Không phải chưa từ bỏ ý định, chỉ là xuất phát từ thói quen.

Tạ Vũ vẫn không đi ra. Lily trong lòng lạnh lạnh, tự giễu nở nụ cười, nhanh chóng rời đi.

Hà Mạn lắng lắng nghe.

Lúc Nhìn thấy Lily, cô cảm thấy mình và cô ấy có chút giống nhau. Chỉ là Lily so với cô thì xinh đẹp hơn, cũng trẻ tuổi hơn, có thể khổng chế được tính tình, có thể ở thời điểm quan trọng ôm cánh tay Tạ Vũ giữ lấy việc lớn buông bỏ việc nhỏ, có thể lắc đầu làm nũng giống đứa trẻ 6 tuổi.

Hà Mạn tự biết mình còn kém cả vạn năm, bản thân sẽ không bao giờ làm được như vậy.

Cho đến khi đối phương ném cái bát vào vách tường, Hà Mạn mới phát hiện, Lily và cô càng giống nhau.

Đây cũng là một cách, phá hỏng tình cảm của người trước phải không? Hà Mạn không dám nghĩ nhiều. Sớm đã tỉnh rượu, cũng không dám bước xuống lầu. Cô nhìn bóng dáng mờ hồ ngơ ngác của Tạ Vũ trên sôpha, như bình thường choáng váng.

Lily nói, cô tổn thương Tạ Vũ. Lily hỏi Tạ Vũ, anh còn che chở cô ta như vậy, anh có thấy mình hèn mọn hay không?

Trước kia bọn họ cuối cùng đã xảy ra bao nhiêu chuyện? Cô tổn thương Tạ Vũ như thế nào?

Hà Mạn cũng không có dũng khí và thể diện đi xuống lầu đem những lời bộc bạch tới nay hôm mình đã chuẩn bị để nói cho Tạ Vũ nghe. Cô lấy ra từ trong túi áo một gói nhung xanh, nhẹ nhàng xoay xoay chiếc nhẫn, nỗi lòng chua xót nở nụ cười, ôm chặt nó trong lòng bàn tay.

Bạn đang đọc truyện *The Stolen Years* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Chúng ta từng tốt như vậy

Từ hôm đó cho đến một tuần về sau, Hà Mạn và Tạ Vũ chẳng khác gì hai người bạn thuê chung một căn nhà. Bọn họ không hề nhắc đến sự việc ngày 7 tháng 7 hôm vừa rồi, Hà Mạn cũng không rõ Tạ Vũ và Lily có hòa giải hay chưa. Tạ Vũ làm việc đến khi tối mịt, thường thường sau nửa đêm mới về nhà, Hà Mạn thường xuyên ngồi chờ đến ngủ quên. Cô làm cơm vài lần, cố ý bày các món ăn lên trên bàn, dùng bao giữ thức ăn trong suốt bọc lại, mặt trên dán vào tờ giấy nhỏ: “Anh tự hâm nóng một chút.”

Nhưng buổi sáng ngày hôm sau Hà Mạn tỉnh dậy có thể nhìn thấy, Tạ Vũ chưa động đến dù chỉ một chút.

Cô vẫn còn có thể hỏi anh một vài vấn đề về năm 2012 mà cô thắc mắc, anh cũng cẩn thận trả lời như trước, đáp án đều rất ngắn gọn, giống như một thầy giáo vội vàng, chuẩn bị mang giáo án tan tành.

Bình thường Hà Mạn nhắn tin cho Tạ Vũ, Tạ Vũ cơ bản sẽ không nhắn lại. Di động Hà Mạn trước giờ vẫn im lặng, ngẫu nhiên có chuông thông báo tin nhắn mới, cũng toàn là thông báo, tin rác quảng cáo và những tin lừa đảo điện thoại. Cũng sẽ có hai ba tin nhắn đến từ một dãy số xa lạ, tin nhắn đến toàn là dấu chấm than, có đôi khi là một dấu chấm tròn, có đôi khi là một dấu chấm hỏi. Hà Mạn đều đều chưa từng trả lời qua, trước lúc đó Tạ Vũ đã từng chỉ cho Hà Mạn gặp những tin như vậy đừng bao giờ nhắn lại, đây là tin nhắn của những kẻ lừa đảo, nói không chừng tùy tiện nhắn một tin sẽ làm cho điện thoại mình tải về những thứ vớ vẩn hay thậm chí là trừ tiền cả tháng.

Vậy tại sao Tạ Vũ không bao giờ trả lời tin nhắn của cô? Sợ một khi trả lời, sẽ bị kẻ lừa đảo là cô trói buộc của cuộc đời?

Hà Mạn thờ dài.

Anh không có thúc giục cô chuyển đi, lại dùng cách này khiến cô không thể nào có mặt mũi mà ở lại.

Lại vào một buổi sáng thứ bảy, Hà Mạn kéo vali, rời khỏi nhà Tạ Vũ.

Trong lúc đó, cô liên tục nhận được hàng tá tin nhắn qua thư điện thoại từ công ty thông báo cho kì nghỉ ốm của mình sẽ hết hạn vào tháng tới, công ty và đồng nghiệp hoan nghênh cô nhanh chóng trở về làm việc càng sớm càng tốt.

Cô làm sao mà làm chức giám đốc sáng tạo, trong công ty này đồng nghiệp toàn là người mới, nguồn khách hàng trong tay, cô khẳng định cái gì cũng không biết. Nếu sếp tổng biết cô mất trí nhớ, phòng chừng ngay tức khắc sẽ dùng giọng điệu chân thành và thông cảm nhất, bảo cô không cần đi làm

nữa.

Tháng sau, giống như một cái máy chém người nằm ngay phía trước.

Ngoại trừ Tạ Vũ, Hà Mạn cuối cùng được một lý do buộc cô phải tìm lại trí nhớ. Cô cần một công việc để nuôi sống chính mình. Tiền thuê nhà đơn giản này là một tháng 7500 tệ, nếu cô không đi làm, không sớm thì muộn cũng sẽ bị tổng cổ khỏi nhà

“Hà Mạn, cô thật xa xỉ. Cô thật muốn giết chết tôi mà.”

Thói quen Hà Mạn vẫn như trước khi xảy ra tai nạn nhìn gương nói lầm nhảm một mình.

“Rốt cuộc đến bao giờ mới có thể nhớ lại? Cuộc sống chẳng quen thuộc thì làm sao mà làm việc, hay là mình phải đâm một cú nữa thì mới khôi phục trí nhớ? Giống như phim điện ảnh đều diễn thế này...” Hà Mạn chưa kịp buồn cười bác bỏ ý kiến của mình, chuông điện thoại trong nhà vang lên.

“Xin hỏi cô có phải là cô Hà không?”

“Đúng vậy.”

“Cô Hà! Cuối cùng cũng tìm được cô, lúc trước tôi gọi điện cho cô nhưng chẳng có ai bắt máy, điện thoại đến tòa nhà này cũng không có ai tiếp. Xin chào, chúng tôi là công ty máy tính Đại Hưng. Rất lâu về trước cô mang máy tính đến công ty của chúng tôi để sửa, nhưng vẫn liên lạc với cô không được, bây giờ cô có thể đến lấy bất cứ lúc nào.”

“Phải không? Tốt lắm, bây giờ tôi sẽ đi lấy, anh có thể cho tôi địa chỉ không?”

Bởi vì tai nạn xe, máy tính Hà Mạn đã bị hư, là Hà Kỳ trong lúc cô hôn mê đã giúp cô xử lý vài việc vặt.

Mình có máy tính! Bên trong nhất định có rất nhiều tin tức quan trọng! Tựa như chết chìm trên biển vớ được cây khô, hy vọng trong lòng Hà Mạn dâng lên vô vàng.

Cô buộc tóc đơn giản rồi lao ra khỏi cửa, bị kích động đem máy tính quay trở về nhà, ném túi xách, ngồi xếp bằng trên sofa mở máy tính.

Rất nhanh sau đó Hà Mạn gặp một vấn đề. Cô đã quên mật mã khởi động máy tính.

Cô ngay người nhìn màn hình chính hiện trước mặt, màn hình ghi vài chữ, “Xin nhập mật mã” sau chừa chỗ trống, đang chờ Hà Mạn nhập số.

Hà Mạn nhớ rõ Tạ Vũ từng nói qua, cô có thói quen dùng mật mã máy tính và mật mã điện thoại. Nhập sai mười lần sẽ tự động hủy đi dữ liệu, chẳng phải cô bày ra cách này chẳng phải tự hại mình hay sao, sợ người khác có được thông tin khách hàng, cô quả thật quá cẩn thận mà.

Mười lần sao, ngón tay Hà Mạn cẩn thận xoa bàn phím, trong lòng run sợ ấn thử một dãy sáu con số.

070707

Màn hình chuyển chuyển một đóa hoa nhỏ, đăng nhập thành công.

“Lại là mật mã này... Hà Mạn à, cô lúc trước, cuối cùng có biết mình đã ly hôn rồi không?”

Hà Mạn nhìn màn hình thờ dài.

Tâm trạng không yên của cô khi nhìn thấy những thư mục liên trở nên kích động, cũng may thói quen sắp xếp này của cô vẫn không có thay đổi, cô vẫn giữ một thư mục chứa đầy video cũ.

Mỗi tập tin video được đánh dấu rõ ràng với một chủ đề khác nhau, có “1/4 thế kỷ sinh nhật” “Cô gái thời đại màu hồng” “**78” và “Cho anh giật điện” ...

Cách đặt tên này thật đúng là phong cách của cô. Hà Mạn bật cười.

Cô nhấn vào thư mục “Cho anh giật điện” đầu tiên, nhẹ nhàng ấn hai cái.

Hình ảnh bắt đầu, bên trong tối đen. Tạ Vũ cầm cái tua vít, đang sửa chữa ổ cắm điện trên tường. Cô một tay cầm đèn pin hỗ trợ chiếu sáng cho anh, tay kia cầm quả chuối ăn.

“Anh có thể sửa nó sao? Cẩn thận bị giật điện đó!” Hà Mạn cắn trái chuối.

Tạ Vũ trả lời: “Em cứ đùa, việc này rất nhỏ, đưa đèn pin tới gần một chút.”

Đúng lúc này, Tạ Vũ đột nhiên “A” một tiếng kêu to lên, tiếp theo cả người run run, vẻ mặt xuất hiện vằn vẹo thống khổ.

Chính mình nghĩ Tạ Vũ bị điện giật, sợ tới mức hồn phi phách tán, càng không ngừng hét chói tai: “Vũ! Anh sao rồi! Anh có cảm thấy khỏe không!”

Tạ Vũ “Bam” một tiếng ngã xuống đất. Màn hình chiếu cảnh Hà Mạn bị dọa đến phát khóc, vội vàng chạy tới chạy lui, đúng lúc vừa muốn đụng vào người Tạ Vũ, vẫn là lý trí dừng lại, xoay người cầm lấy trái chuối rơi trên mặt đất, nhẹ nhàng mà chọt chọt vào xương sườn Tạ Vũ.

“Thì thế” Tạ Vũ bỗng nhiên phát ra một trận cười ha ha, Hà Mạn sợ tới mức ngã mông ngồi trên đất, tức giận đem trái chuối trên tay đá thẳng vào mặt Tạ Vũ: “Anh đồ rùa rụt đầu này!”

“Vì sao em lấy chuối chọt anh?”

“Em sợ điện giật mà, như vậy chúng ta đều xong đời, em làm sao cứu được anh!”

“Em không biết chuối hay mọi loại hoa quả, hoa quả cũng là chất dẫn, cũng dẫn điện được mà!”

“Sao?” Hà Mạn ngây ngốc nhìn về phía màn ảnh.

Hà Mạn đến đây không thể nhìn được cười đoạn phim trên màn ảnh nữa, nằm úp sấp ở trên bàn cười ra tiếng.

Đây hẳn là cuộc sống sau hôn nhân mà mình thường hay tưởng tượng mà! Hạnh phúc ... Hà Mạn cười thoải mái, biểu tình trong nháy mắt lại âm ỉ.

Nhưng sau đó là những gì?

Cô tắt đi video này, tiếp tục xem thư mục video khác, một cái tên quen thuộc đập vào trong mắt Hà Mạn ” Sinh nhật Tiểu Hoàn 25 tuổi ”.

Lộ Tiểu Hoàn.

Là cô bạn tốt nhất của cô, bạn học trung học, đại học cũng học cùng trường, tình cảm mười mấy năm, so với người nhà còn thân thiết hơn. Sau đó, Hà Mạn yêu cuồng nhiệt, kết hôn, Tiểu Hoàn cũng cùng bạn trai ngọt ngào như mật, hai người cũng không thể giống như trước dính chặt lấy nhau, nhưng mà tình cảm đó chẳng thể phai nhạt, vẫn có thể vì đối phương mà cảm dao như trước.

Lúc này Hà Mạn mới ý thức được vấn đề nghiêm trọng này, mình xảy ra chuyện lớn như vậy, vì sao Tiểu Hoàn đến bây giờ cũng chưa xuất hiện? từ lúc ở bệnh viện tỉnh lại đến bây giờ, Hà Mạn đều không thấy Tiểu Hoàn, cũng không nhận được điện thoại Tiểu Hoàn. Lúc mới đầu khi còn nằm ở trong bệnh viện, nghe được Hà Kỳ nói chuyện mình đã ly hôn, cơ bản cảm thấy thật sự không tin được, trước tiên cứ nghĩ gọi điện thoại Lộ Tiểu Hoàn, lại nghĩ cô được điều đi Anh công tác mới thật sự từ bỏ.

Chẳng qua, phải đi Anh làm việc là chuyện đã xảy ra vào năm năm trước. Hà Mạn ôm đầu suy nghĩ.

Như vậy rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Hà Mạn vội vàng lấy điện thoại di động, tìm kiếm thông tin bên trong có được điện thoại của Lộ Tiểu Hoàn, trực tiếp gọi điện.

Không ai nhận.

Cô đang muốn gửi tin nhắn hỏi một chút tình hình Tiểu Hoàn gần đây, cùng cô tâm sự về tình huống hiện tại, mong cô gặp mặt mình, lúc này tin nhắn Tiểu Hoàn đến trước.

“Xin hỏi có việc gì sao?”

Kẻ ngốc đều có thể nhìn thấy, mình và Tiểu Hoàn trong lúc đó đã chẳng còn là bạn, mà nguyên nhân cũng chẳng phải là nhỏ.

Cô vội vàng dùng máy đánh một đoạn chữ thật dài, nói từ việc mình bị tai nạn mất trí nhớ, cho đến tình huống và tâm trạng của mình và Tạ Vũ hiện giờ... Đánh tới chữ cuối cùng, phát hiện ra căn bản nói như vậy vẫn chưa rõ.

Vì thế từng chữ một bị xóa đi, cô đánh lại hàng chữ một lần nữa.

“Tớ muốn gặp cậu.”

Đèn rực rỡ mới lên. Hà Mạn ngồi ở quán cà phê chờ Lộ Tiểu Hoàn đến. Nhân viên phục vụ mang một cái bánh ngọt phủ phomat đến chỗ cô ngồi. Hà Mạn nói cảm ơn, quay đầu tiếp tục xem máy tính trên bàn.

Video sinh nhật Lộ Tiểu Hoàn

Hình ảnh bắt đầu, xuất hiện một người nam nhân **. Hà Mạn sững sờ một chút.

Với ống kính bắt đầu di chuyển, cô nhận ra đó là một studio máy bay, các nhiếp ảnh gia đang điều chỉnh ánh sáng; ngay sau đó hình ảnh quay một người quần quanh một cái khăn lớn Lộ Tiểu Hoàn, ánh mắt một bên nhìn chăm chăm nhiếp ảnh nam, một bên quay đầu nhìn màn ảnh nhỏ giọng nói chuyện.

“Mạn, nhanh! Nhanh chụp mông anh ta!” Âm thanh Tiểu Hoàn thích thú đến độ rung rung.

Hà Mạn cửa nghe thấy âm thanh của Lộ Tiểu Hoàn trong máy, cảm giác giống như toàn bộ thời gian đều đảo ngược.

Lúc vừa mới vào trung học, Hà Mạn cũng chưa hướng ngoại như vậy. Bố mẹ cô mất sớm, cô và chị gái ở nhà của chú mình. Tuy rằng là thân thích, nhưng dù sao cũng ăn nhờ ở đậu, cho dù cô chưa từng làm cho hai chị em cô khó xử, nhưng các cô tự nhiên đều luôn nhìn sắc mặt người khác.

Chỉ có thể biểu hiện thật ngoan, không gây thêm phiền toái. Thói quen Hà Mạn áp lực cảm xúc chính mình, ở trong lớp chỉ vui đầu học tập thật tốt, che dấu hình tượng yếu đuối của bản thân.

Cho đến khi gặp Lộ Tiểu Hoàn.

Cho dù ở cùng một lớp, các cô cũng chẳng mấy quen thuộc. Tính thần Hà Mạn phần lớn đặt ở việc học, không kết thân với các học sinh khác. Cô cần phải tự lập thật sớm, không thể khiến cho họ hàng và chị có thêm gánh nặng, cho nên mỗi kì thi đều chú tâm ôn tập.

Phải đứng thứ hạng cao nhất vào kì thi cuối kỳ.

Các học sinh đều đắm chìm trong bầu không khí nghỉ giữa giờ, ngay khi tiếng chuông tan học vang lên là toàn bộ học sinh ủa nhau chạy ra khỏi lớp. Chỉ có cô còn ngồi tại chỗ, chăm chăm nhìn ngoài cửa sổ.

“Cậu làm sao vậy?” Một âm thanh con gái vang lên ở bên tai, tràn ngập sức sống.

Cô quay đầu, nhìn thấy lớp trưởng Lộ Tiểu Hoàn.

“Không có gì,” cô nở nụ cười, “Ngày nghỉ vui về!”

Lộ Tiểu Hoàn chớp lấy cặp sách nhét sách vở vào: “Là vì thành tích sao? Lần này cậu không lọt vào top năm đứng đầu, tớ cũng rất ngạc nhiên.”

Liên quan gì đến cậu. Hà Mạn vẫn cười: “Đã biết, cảm ơn cậu.”

Cô mang cặp sách lên quay lưng muốn đi, bỗng nhiên lại bị Lộ Tiểu Hoàn ngăn cản ngồi xuống: “Cậu cứ như vậy sẽ bị bệnh đó, buồn cũng không nên cười, nên khóc ah. Cậu cứ tự nhiên bộc lộ cảm xúc.”

Cô giả này sao lại phiền như vậy. Hà Mạn nhíu nhíu lông mày.

“Đứng đứng đứng, hay là như thế này, cậu nên bày tỏ tâm trạng mình, vui hay không vui đều làm như vậy.”

Hà Mạn ngậm ngẫn cả người, không có ai có thể nhìn thấu mặt nạ nguy trang “Tất cả đều tốt” của cô.

“Vậy tớ phải bày tỏ cảm xúc như thế nào?” Cô nghi hoặc hỏi.

“Chính là... Bây giờ cậu muốn làm gì thì làm cái đó, muốn khóc thì khóc muốn cười thì cười, cứ như vậy.”

“Bây giờ tớ muốn ăn kem.” Hà Mạn thật sự nói.

“Vậy chúng ta cùng đi ăn kem!”

Sau đó Hà Mạn mới biết được, ngày đó vừa vặn là ngày đầu tiên “Di cá” viếng thăm Lộ Tiểu Hoàn, ăn xong kem đêm đó đau chết đi sống lại.

Lúc Hà Mạn hỏi Tiểu Hoàn, Lộ Tiểu Hoàn chẳng hề để ý nói, cuộc sống nhàm chán như vậy, mọi người khó có được xúc động muốn làm điều gì, hơn nữa tớ ăn kem cũng sẽ không chết, làm sao có thể không quan tâm đến cậu!

Hà Mạn làm sao có thể bỏ qua người bạn này, một học sinh năm nhất mới nói cuộc sống mình nhàm chán như vậy, thấy trai đẹp không ngại ngần xông đến xin số điện thoại, là Lộ Tiểu Hoàn không sợ trời không sợ đất.

Hà Mạn nghe thấy âm thanh của mình trong màn ảnh, giữ lại tất cả suy nghĩ của cô.

Lời Hà Mạn thuyết minh cũng vô cùng phấn khích: “Cậu xem cậu lại lộ ra bản mặt háo sắc như vậy! Còn không mau rút khăn xuống dưới, đi qua gặp anh ta!”

Hai người vui đùa âm ỉ, Tiểu Hoàn lộ ra gương mặt háo sắc, màn hình chuyển sang khung cảnh hai người tự quay.

“Mạn! Tớ hôm nay xinh đẹp không? Gọi cảm không?”

Hà Mạn thích thú đáp lại: “Đến chết đi được.”

Sau đó ống kính quay qua, quay lại. Hà Mạn xuất hiện trên màn hình, nói chuyện với ống kính: “Mọi người xem, hôm nay tôi có một nhiệm vụ quan trọng, từ cô tiểu thư Lộ Tiểu Hoàn đã không còn nhỏ, thanh xuân đã mất...”

Hà Mạn còn chưa nói xong, mặt Tiểu Hoàn cũng chen vào màn, nhìn màn ảnh giờ tay chữ V, nói to: “Hai mươi lăm, mới hai mươi lăm...”

Hà Mạn cười đẩy Tiểu Hoàn: “Đừng là điên mà, tránh ra !”

Cô quay đầu tiếp tục nhìn ống kính nói chuyện: “Đúng vậy, vì chúc mừng sinh nhật Tiểu Hoàn hai mươi lăm tuổi, chúng tôi quyết định tạo thân thể thanh xuân, lưu lại một chứng cứ thật chính xác! Muốn... Chụp **!”

Màn ảnh lại lần nữa chuyển Tiểu Hoàn quần khăn phía bên cạnh, Tiểu Hoàn “Xôn xao” một tiếng, giống hệt con trai biển, đem khăn tắm vây quanh cơ thể mở ra rồi khép lại.

Hà Mạn cười ha ha: “Wow! Thật đáng nể nha!”

Ngay sau đó, màn hình chớp lên, Tiểu Hoàn đoạt V8 (máy quay)trên tay Hà Mạn, bắt đầu quay Hà Mạn.

Trên người Hà Mạn cũng giống cô, cũng chỉ quần quanh một cái khăn. Tiểu Hoàn vừa quay vừa nói với Hà Mạn: “Come on, baby! Show some guts! (Can đảm lên nào) “

Hà Mạn xoay người đưa lưng về phía ống kính tháo khăn, gọi cảm vận vẹo thân thể, hình ảnh dừng lại, video kết thúc như vậy.

Đúng lúc này, cửa quán cà phê bị đẩy ra, một phụ nữ cao gầy thành đạt đi đến.

Lộ Tiểu Hoàn toàn thân mặc một bộ quần áo của Chanel, chân mang đôi giày cao gót của Jimmy Choo, tóc được chải chuốt cẩn thận tỉ mỉ, trang điểm xinh đẹp không thể chê vào đâu được.

Hà Mạn choáng váng, ngay cả một câu chào đón đều không bật ra được. Từ sau khi cô tỉnh lại, người cô tiếp xúc không phải Hà Kỳ thì cũng là Tạ Vũ, cũng chưa cảm nhận được thay đổi quá lớn, nhưng mà Lộ Tiểu Hoàn là một cú sốc lớn với cô. Trước khi cô kết hôn, Tiểu Hoàn vẫn làm biên tập của tạp chí du lịch như trước, tiền lương không nhiều lắm, nhưng công việc này có thể giúp cô đi du lịch mọi nơi trên thế giới, đây là công việc mà Tiểu Hoàn thích nhất. Không giống Hà Mạn vừa ra trường chui đầu vào công ty cả ngày, Lộ Tiểu Hoàn có thể xách ba lô đi khắp nơi, ngủ bờ ngủ bụi, chen chúc trên xe lửa và tàu điện ngầm, dùng đôi chân trải nghiệm toàn thế giới. Hà Mạn có sự khao khát cháy bỏng với hàng hiệu khiến Lộ Tiểu Hoàn cười nhạt, cô ấy không giống cô, cô ấy yêu sự trải nghiệm, cô ấy yêu những hành trình, yêu những chuyến đi.

Bất luận như thế nào, đôi giày cao gót mà Lộ Tiểu Hoàn mang trên chân không thể nào leo núi.

Giống như tất cả đều thay đổi.

Chẳng qua Hà Mạn thật sự rất kích động, cô lập tức đứng lên, Tiểu Hoàn lại lập tức đi tới ngồi xuống.

“Hi! Đã lâu không gặp!”

Hà Mạn vừa muốn nói chuyện, người phục vụ mang cà phê đến. Nhìn nhìn cà phê Hà Mạn, Tiểu Hoàn ngẩng đầu nhìn người phục vụ nói: “Tôi cũng muốn một ly như vậy.”

Hà Mạn trong lòng vui vẻ, đem cà phê đẩy đi qua: “Tớ cũng không biết cậu còn uống cà phê đen hay không, cũng không biết cậu chừng nào thì đến, cho nên lúc đó chưa gọi cho cậu, cậu cứ uống trước của tớ đi?”

“Không cần, không cần.” Tiểu Hoàn khách sáo đứng lên.

Hà Mạn có chút mất mát nhìn cô, trong lòng có ngàn vạn từ muốn nói, lại không biết nên nói như thế nào.

Tiểu Hoàn cũng đánh giá Hà Mạn, hai người im lặng một hồi lâu, về mặt Tiểu Hoàn có chút buông lỏng, chủ động hỏi: “Rốt cuộc có chuyện gì?”

Hà Mạn kiên trì nói: “Mặc kệ tớ nói cái gì, cậu sẽ tin tưởng tớ sao?”

Tiểu Hoàn ngăn người, nhẹ nhàng cười, nhìn về phía ngoài cửa sổ: “Không nhất định.”

“Tiểu Hoàn...”

“Dù sao cậu cũng không tin tớ, giống vậy. Cho nên tớ cũng không thể cam đoan.”

Chuyện gì đã xảy ra?

Hà Mạn không hề thừa nước đục thả câu, cắn răng một cái, nói thẳng đến trọng điểm: “Thời gian trước tớ bị tai nạn xe hôn mê một tháng, sau khi tỉnh lại mất đi năm năm trí nhớ, bác sĩ nói trường hợp của tớ được tính là mất trí nhớ tạm thời.”

Quả nhiên, Lộ Tiểu Hoàn cười ra tiếng, trên mặt viết vài cái chữ to, cậu xem tôi là đồ ngốc?

Lộ Tiểu Hoàn tuy rằng không ngăn cản những gì cô nói, nhưng trên thực tế cô là người “Tai nghe mắt thấy”. Hà Mạn hiểu biết nết tính cách này của cô, cũng sớm có sự chuẩn bị, từ trong túi xách lấy ra giấy chẩn đoán của bác sĩ và xét nghiệm báo cáo ở bệnh viện. Tiểu Hoàn không nghĩ đến chuyện thật sự nghiêm trọng như vậy, đưa tay nhận lấy và xem xét.

”Mất trí nhớ tạm thời?” về mặt Tiểu Hoàn nghi hoặc.

“Có phải cậu thấy thật vớ vẩn hay không?” Hà Mạn ngượng ngùng nở nụ cười.

Cô không hề để tâm đến ánh mắt nghi ngờ của Tiểu Hoàn ở phía đối diện, nhìn về phía ngoài cửa sổ, chậm rãi nói từ việc cô bị mất trí nhớ khi gặp tai nạn và hàng số sự việc phát sinh sau đó kể hết cho Tiểu Hoàn.

Tiểu Hoàn chỉ là lắng lắng nghe, trầm tư suy nghĩ.

“Tôi đã quên hoàn toàn chuyện giữa mình và Tạ Vũ trong năm năm kết hôn, ngay cả lý do vì sao chúng tôi ly hôn tôi cũng đều nghĩ không ra. Bác sĩ nói có thể là trong tiềm thức rất muốn quên đi năm năm này, quên đi những việc đã xảy ra trong thời gian đó, cho nên đầu óc mới có thể sang lọc trí nhớ. Nhưng tôi thật sự rất muốn biết tôi và Tạ Vũ rốt cuộc là vì chuyện gì mà ly hôn, tôi trước đây là một con người thế nào. Tạ Vũ vẫn không chịu trực tiếp nói cho tôi biết, tôi nghĩ ít nhất là có nguyên nhân, tôi lại nghĩ trên thế giới này, chỉ có cậu mới biết được tất cả, nhưng tôi không nghĩ đến... Tôi với cậu đã tuyệt giao?”

Tiểu Hoàn nâng ly cà phê đen lên, khuấy thìa, giống như nội tâm suy xét thật lâu, cuối cùng thở dài, nhẹ giọng nói: “Cũng không biết tôi nên cảm tạ vụ tai nạn xe của cậu không? Bằng không... Tôi nghĩ chúng mình vĩnh viễn chẳng có cơ hội gặp lại? Cậu biết không? Chúng mình là lâu lắm rồi không liên lạc với nhau.”

Tuy rằng Tiểu Hoàn đã tự mình xác nhận chuyện này, nhưng Hà Mạn vẫn khó chấp nhận sự thật này, cô đang tự hỏi, tự vấn chính mình: ”Tuyệt giao? Làm sao có thể.”

Các cô từ trung học bắt đầu là bạn tốt, không phải không cãi nhau vài lần, phần lớn cũng chỉ là những mâu thuẫn nhỏ, chỉ đối phương mở miệng nói trước thì tốt rồi, chưa bao giờ nghiêm trọng như vậy.

Nghe Hà Mạn nói như vậy, Tiểu Hoàn cũng buồn buồn: “Chuyện trong lúc đó của chúng mình, cũng có liên quan đến cậu và Tạ Vũ.” Cô cười khổ, nhìn thẳng vào mắt Hà Mạn, “Nói cho tôi biết? Cậu muốn biết cái gì?”

Trước mắt Hà Mạn, giống như lúc tốt nghiệp đại học, về mặt vô tội. Trong nháy mắt Tiểu Hoàn có cảm giác, thậm chí nghĩ rằng mình đã xuyên qua đến năm năm trước, hai người vô tư vô lo ngồi dưới ánh mặt trời chiều, uống cà phê, trò chuyện về đàn ông.

Nghĩ như vậy, ngay cả Tiểu Hoàn đang mặc trên người bộ trang phục này không được tự nhiên như trước nữa.

“Cậu và Tạ Vũ vừa kết hôn được ba năm, thật sự rất vui vẻ, hạnh phúc. Các cậu chẳng khác gì trẻ sinh đôi, ngay cả một giây đều không rời xa đối phương. Bạn bè đều siêu hâm mộ, tôi thậm chí oán trong lòng, cảm thấy cậu là đồ trọng sắc khinh bạn.”

Hà Mạn giống như là nhớ tới khi đó, Tiểu Hoàn lần đầu tiên nở nụ cười khi bước vào cửa.

“Nói về ba năm đó, trong lúc đó có vấn đề gì đi nữa, chỉ sợ vẫn là do Tạ Vũ. Anh ấy lớn tuổi hơn cậu, chức vị cũng so với cậu cũng cao hơn, buổi tối thường xuyên đi xã giao tiếp đón khách hàng, phần lớn đều chỉ dẫn đưa họ đi thôi, phần lớn đều là... Cái loại trường hợp này, cậu cũng biết nha. Tạ Vũ là người đẹp trai anh tuấn, tự nhiên cũng có rất nhiều cô gái theo đuổi anh ấy. Vốn những chuyện này cậu cũng đều biết, cậu vì thế mà ăn dấm chua, cãi nhau vài lần cũng có, nhưng vẫn là tin nhiệm lẫn nhau, cho dù có nói lớn nói nhỏ, đều không có gì xảy ra.”

Tiểu Hoàn uống một ngụm cà phê, tiếp tục nói: “Từ hai năm trước cậu theo đuổi một cái hạng mục, sau đó thành công giúp cậu gạt đi gánh nặng của bà cô “Tiger” kia, toàn bộ đều thay đổi. Ở công ty cậu còn có chức vị cao hơn Tạ Vũ nữa. Đương nhiên ngay từ đầu hai người vẫn tốt lắm, chúng tôi đôi khi trêu chọc nói, về sau Tạ Vũ cần nhờ Hà Mạn nuôi sống. Tạ Vũ nghe xong vẫn cười, còn cậu í, đem anh chàng của mình đẩy sau lưng, bày ra bộ dáng con mẹ hung dữ, nói cái này gọi là “Phu thê tình thâm”... Nhưng từ từ, mâu thuẫn dần dần xuất hiện.”

Lúc ấy, Hà Mạn có áp lực rất lớn về công việc, bỗng nhiên từ một chức vị trưởng phòng thăng thành giám đốc, nội dung công việc, cường độ công việc đều có chuyển biến rất lớn. Hà Mạn trẻ tuổi, nóng giận đều ra mặt, nhiều mặt còn hạn chế, căn bản không nghĩ được người ta nói ra nói vào. Cô từ nhỏ đã hiếu thắng không chịu thua, muốn cắn hạ khối xương cứng này, ngoại trừ nghiệp vụ bên ngoài ngày càng được cải thiện, ngay cả tính cách bên trong cô cũng thay đổi.

Một ngày chỉ có hai mươi tư giờ, cô hận không thể có mười tám tiếng ở công ty, phần lớn thời gian đó, cô là một Hà Mạn lạnh lùng.

Theo dòng thời gian, không quay về được, cô chẳng những hay đa nghi và nổi giận, và cả bạn bè, ví như Tiểu Hoàn hoặc là Danny, uyển chuyển khuyên bảo cô, cô ngược lại thay đổi giận dữ hơn nữa, cảm thấy tất cả mọi người đều chỉ trích cô.

Vốn Tạ Vũ cũng nên ở bên khuyên vợ nhiều hơn, nhưng công việc anh cũng ngập đầu. Hai người ở cùng nhà đi làm công ty, buổi tối lại ở cùng nhau, thế nhưng có khi cả một tuần hai người cũng không chạm mặt nhau.

“Vào thời điểm đó, Tạ Vũ cũng khác, không còn kiêng kị những cô gái theo đuổi mình nữa, giống như có ý muốn chọc giận cậu, thường thường ở bên ngoài uống rượu uống đến sáng mới về nhà. Nói thật ra, không có một người phụ nữ nào có thể chịu được chồng như vậy.

“Chúng tôi lúc đó là người ngoài, chỉ biết một ít nguyên nhân các cậu cãi nhau, tuy rằng cũng tham gia khuyên can, nhưng cũng không thể giải quyết hết được” Tiểu Hoàn nói về chuyện đó, không kìm được thở dài, “Cậu nói cậu ở công ty tăng ca đến đêm khuya, cho đến khi cả tòa nhà chỉ còn một mình cậu, về nhà thì lạnh băng. Tạ Vũ không biết đi chỗ nào lâu lâu, điện thoại cũng không nhận, nếu nhận thì cũng chỉ nghe toàn tiếng nhạc ồn ào và tiếng nói chuyện của các cô gái. Còn Tạ Vũ, cảm thấy cậu từ sau khi thăng chức bắt đầu xem thường người khác, không tôn trọng công việc của anh, nghĩ thân nghi quý. Mỗi lần anh ấy có ý thuyết phục cậu, nói cho cậu hiểu đây chỉ là một phần của công việc, cậu sẽ chăm sóc anh ấy suốt ngày làm việc

không đứng đắn, trách không được đi làm vài năm mà chỉ là quản lý nhỏ. Anh ấy nói cậu không cần vì một chuyện nhỏ mà ảnh hưởng đến tình cảm như vậy, trái lại cậu sẽ chỉ trích anh ấy là đổ kỵ công việc của cậu...”

Nghe Tiểu Hoàn kể ra cuộc sống hôn nhân trong năm năm của mình và Tạ Vũ, Hà Mạn cảm thấy quả thực giống như là một bộ phim truyền hình bi thảm được chiếu trên tivi, thậm chí so với bốn chữ Hà Kỳ nói “Em mất trí nhớ” còn vớ vẩn hơn, khó có thể tin được.

Cô cố gắng tưởng tượng trong đầu hình dáng dùng lời cay độc chỉ tay vào Tạ Vũ nói như vậy, tưởng tượng như thế nào cũng không thể nào hình dung ra được.

Bọn họ từng yêu nhau như vậy.

Tiểu Hoàn khiến cho Hà Mạn tiêu hóa thật lâu.

Giọt nước mưa rơi lộp bộp trên khung cửa sổ, ngay từ đầu chỉ rơi vài giọt, bỗng nhiên mưa to tầm tã. Hai người nghiêng đầu nhìn mưa im lặng.

“VẬY... Chuyện của cậu và tớ? Vì sao lại tuyệt giao?” Hà Mạn cảm thấy giọng nói dường như không phải của mình nữa.

Tiểu Hoàn theo quán tính định bật ra chuyện cũ, phát hiện chuyện cũ này thật sự rất khó mở miệng.

“Năm ngoái tớ đi công tác ở Thượng Hải, tớ có đến một quán bar, thật trùng hợp lúc đó Tạ Vũ cũng đi công tác đến đó. Lúc ấy anh ấy uống say không còn biết gì, hoàn toàn bất động. Tớ cứ nghĩ là nên gọi cho cậu trước, nhưng phòng chừng cậu vừa nghe nói anh ấy lại say không còn biết gì, tuyệt đối sẽ nổi giận, cho nên tớ cũng không dám nói cho cậu. Tạ Vũ đã bắt tình nhân sự, tớ thật sự không biết khách sạn của anh ấy ở đâu, đành phải đưa cậu ấy về phòng mình nghỉ một đêm. Ngày hôm sau tớ và anh ấy không dám nói với cậu, sợ cậu suy nghĩ nien man, nhưng sau đó cậu đọc tin nhắn của Tạ Vũ biết được chuyện đó, tìm tớ cãi lộn một trận, nói chúng mình vốn sắp lưng cùng nhau giờ đao chiến đấu, không nghĩ đến, cuối cùng là tớ lên đấm sau lưng cậu một đao... Tóm lại, rồi tính rồi mù.”

Hà Mạn há mồm, phát hiện mình không nói nổi một câu “Thật xin lỗi”.

Nói tới đây, Tiểu Hoàn cảm lấy di động của mình, tìm trong lưu trữ hình ảnh, lộ ra một bức ảnh. Trong ảnh, Tiểu Hoàn và một anh chàng đẹp trai ôm chặt nhau, bối cảnh là trên đường phố ở Madrid, hai người nhìn màn ảnh vui vẻ cười, vô cùng thân thiết, trời sinh một đôi.

Tiểu Hoàn chỉ vào ảnh chụp: “Randy, cậu còn nhớ rõ không?”

Hà Mạn gật gật đầu: “Cậu rất vất vả mới cura được, nói ngay từ đầu gặp anh ấy cậu đã muốn kết hôn...”

“Bị cậu phá đến chia tay...”

Hà Mạn choáng váng.

Cô nói không nên lời “Thật xin lỗi”, càng giải thích không được “Xin tha thứ cho tớ” này. Tất cả mọi thứ xảy trong thời gian đó, tổn thương tích lũy chồng chất, trở nên rất nặng nề. Tạ Vũ cũng tốt, Tiểu Hoàn cũng tốt, theo dòng thời gian dần khôi phục, làm sao có thể vì một câu “thật xin lỗi” của cô mà biến mất.

Trái tim cô suy sụp, muốn khóc lại khóc không được. Tất cả những việc này là do cô gây ra, cô biết, lại không nhớ rõ, cho nên hoàn toàn không thể chia sẻ cảm xúc của mình.

Cho dù chân thành xin lỗi, bên trong cũng chứa đựng sự vô tội.

Hà Mạn nhẹ giọng mở miệng: “Tiểu Hoàn, tớ không thể nào cứ xin lỗi cậu như vậy. Giống như ép buộc cậu tha thứ cho tớ, một lần nữa làm bạn của tớ. Tớ thật không còn mặt mũi nào nữa.”

Cô lấy ra từ trong ví 100 tệ đặt trên bàn: “Tớ mời cậu.” Nói xong liền xách cặp muốn chạy đi.

Tiểu Hoàn lập tức đứng lên ngăn cản cô.

Lúc Hà Mạn lôi kéo Lộ Tiểu Hoàn đi vào trong quán bar, Tiểu Hoàn ánh mắt chăm chú nhìn chàng ca sĩ trẻ phía trên sân khấu chẳng khác lúc trước là bao.

“Đừng nhìn, thằng nhỏ kia cùng lắm mới mười chín tuổi, cậu nên chú ý tác động của xã hội.”

Lộ Tiểu Hoàn uống nhiều gần như đã say, miệng theo không kịp tư duy đầu óc, suy nghĩ nửa ngày cũng không biết như thế nào đánh trả Hà Mạn, vì thế lại chui 7-11 vào bên cạnh, mang theo hai lon bia đi ra, cứng rắn nhét vào tay Hà Mạn.

“Còn uống nữa sao?”

“Uống! Vì sao không uống. Ngày mai tớ sẽ đi công tác ở tận Nhật Bản mù mịt, mấy tháng về sau mới có thể trở về. Khi đó, nói không chừng cậu còn chưa suy nghĩ ra, lại biến thành con quỷ, tớ lúc đấy không muốn nhìn thấy cậu đâu. Bây giờ có rượu, cũng nên say rượu!”

“Pops” cộng lon vào lon của Hà Mạn, Lộ Tiểu Hoàn nhìn Hà Mạn vầy vầy lon, ngửa đầu uống trước. Hà Mạn đầu choáng váng, xung quanh toàn âm thanh ồn ào, nhìn Tiểu Hoàn cười.

Lộ Tiểu Hoàn không chút để tâm tha thứ cho những chuyện cũ.

Lúc ấy ở quán cà phê, cô ngăn cản Hà Mạn đang chật vật, đẩy cô trở về chỗ ngồi. Sau vài phút im lặng không nói, cô cầm túi xách, mang áo khoác, thở dài một hơi.

“Nơi này thật nhàm chán mà, thật phiền chết đi. Chúng mình đi uống rượu được không?”

Hà Mạn sùng sốt, Lộ Tiểu Hoàn trước mắt như mất trí nhớ cũng trong nháy mắt, xuyên qua trở về năm năm trước.

Không khí vừa ngọt ngào như vậy, cô cũng chưa khóc, giờ phút này nhìn này ánh mắt vô cùng thân thiết của cô bạn tri kỉ, lại đột ngột khóc lên tiếng.

“Cậu thật là, khóc cái gì, sao lại khóc chứ?” Tiểu Hoàn kinh ngạc, vội vàng đứng dậy ngồi vào bên cạnh Hà Mạn bên , từ trên bàn rút ra hai tờ cô giấy giúp cô lau nước mắt.

“Tớ không biết, tớ chỉ là muốn khóc...” Hà Mạn khóc thút thít nghẹn ngào nói không nên lời.

Tiểu Hoàn thở dài, giọng nói buồn bã lại thả lỏng: “Cậu có biết hay không, trên đường đến đây, tớ còn suy nghĩ khi gặp cậu nhất định phải thật lạnh nhạt, nói phải thật khó nghe, nhất định phải trả thù trở về. Kết quả nhìn thấy bộ dạng cậu tội nghiệp vậy, nên cái gì cũng không nỡ so đo”

“Tiểu Hoàn...”

“Nói lại cậu, tình cảm chúng mình nhiều như vậy năm, làm sao có thể bỗng nhiên lo lắng thích người đàn ông của cậu chứ? Cậu bị bệnh thần kinh sao? Cậu có biết tớ rất tức giận sao? Kỳ thật khi học đại học thành tích của tớ hơn cậu, kinh nghiệm giao lưu xã giao cũng rất nhiều, nhưng tốt nghiệp về sau, cậu vẫn tốt hơn tớ rất nhiều, tớ đối với cậu có tí biểu hiện hâm mộ ghen tỵ sao? Cậu là nhân viên của thành phần tri thức, tớ là cô gái mang balo đi khắp nơi, nước giếng không phạm nước sông. Tớ muốn cả đời này đều làm bạn tốt của cậu, nhưng không nghĩ đến, cậu lại nói với tớ là không phải!”

“Tớ...”

“Cậu cũng thật là, đừng khóc , cũng đâu có chết, nhanh chóng đứng lên, mời bà đây đi uống rượu!”

Hà Mạn bị Tiểu Hoàn lôi như một con chó ra khỏi cửa.

Gió đêm sương lạnh.

Trên con đường hẹp, đèn neon nối nhau sáng lên, xuyên qua tòa nhà cao lớn phồn hoa mờ ảo. Thành phố này vẫn như thế này, càng về đêm càng lộng lẫy.

Hà Mạn và Lộ Tiểu Hoàn song song ngồi ở ven đường, nhìn những con người đô thị, tay cầm một lon bia uống từ từ.

“Thật bất ngờ, cũng có ngày chúng mình ngồi bên đường hâm mộ những cô gái trẻ trung mang quần đùi.”

Hà Mạn cười: “Các cô ấy cũng rất hâm mộ bộ đồ Chanel của cậu mà. Nói như vậy cậu ngồi ở ven đường, quần áo đều bản, cậu không đau lòng ư?”

“Giả...”

“Giả ? Đều là giả ?”

“Giày là thật , quần áo là giả .Sơ sài thôi, ai cũng đều muốn mặc hàng hiệu. Mà nếu không có kinh tế đủ để mua, thì vẫn có một chiến lược mặc.Mặc vài cái lộn lộn thật giả, như vậy thật sự rất tốt.”

“Lời này thật sâu sắc mà, ai nói vậy?”

Lộ Tiểu Hoàn cười khanh khách: “Cậu đó.”

“Xem ra tớ còn thông minh như vậy.” Hà Mạn lắc lắc chai bia, nghe chất lỏng trong chai lúc lắc.

“Cậu vẫn nên trách mình đi” Hà Mạn nói, “Dù sao cậu thích Randy nhiều như vậy.”

“Tớ cũng đã nghĩ như vậy.Nếu chúng tớ tình cảm kiên trì như vàng, thì làm sao chỉ có thể vài lời phá của cậu mà có thể chia tay.Trước khi chuyện này phát sinh, cũng đã bằng mặt không bằng lòng , anh ta là loại người chỉ muốn mới mẻ, nếu không cũng sẽ không nói chuyện kết hôn khi bọn tớ bên nhau nhiều năm như vậy. Randy vẫn cảm thấy, từ trước đến giờ anh ta chỉ có mình tớ, cuộc sống đã xác định, nhiều khả năng đã không tính được, là tớ đã khiến anh ta chậm trễ.”

“Bệnh thần kinh mà, ” Hà Mạn vừa nghe liền tức giận, “Tớ đã sớm cảm thấy anh ta tự kỷ, không nghĩ tới quá đáng như vậy. Không biết anh ta có nghĩ đến tuổi thanh xuân đã lãng phí của cậu không!”

Tiểu Hoàn nở nụ cười, không quá đau khổ: “Là cậu đã giúp cho Randy, anh ta luôn nghĩ đến việc chia tay, nhưng vẫn hy vọng chia tay là do tớ, như vậy anh ta mới không có trách nhiệm. Cậu nói tớ và Tạ Vũ có quan hệ, tớ nói không có, anh ta tất nhiên không tin tớ. Cậu nói xem, tớ cũng không hiểu ý nghĩa mối quan hệ này nữa.”

Hà Mạn thở dài, ngẩn người nhìn chằm chằm bóng cây.

“Tiểu Hoàn, vậy cậu nói, trong lúc đó tớ và Tạ Vũ, còn có thể sao?”

“Ở bên nhau thì vẫn có thể, nếu cậu nghĩ vẫn còn có thể thì sẽ được. Tình yêu làm gì phức tạp như vậy, nói trắng ra chỉ hai câu nói. Cậu yêu anh ấy không?”

Hà Mạn gật đầu.

“Anh ấy còn yêu cậu không?”

“Minh không biết.”

“Hỏi anh ấy đi.”

“Minh không dám.”

“Đến hỏi anh ấy. Nhoáng một cái nửa đời người trôi qua, cậu nhìn cậu xem, ánh mắt thâm quầng, năm năm sẽ không có nhiều nha! Nói không chừng lại nhảy mất sẽ tiến vào quan tài, còn muốn chờ đợi câu hỏi đến khi nào?”

“Tớ cũng sẽ không nói!” Hà Mạn dựa vào cánh tay Tiểu Hoàn một chút, “Tớ chỉ cảm giác được anh ấy thật sự chán ghét tớ, nhưng không biết vì sao, có lẽ là bởi vì chuyện cậu nói cho tớ, tớ cố tình gây sự, hai người đều rời xa tớ.”

“Không có mà, sau khi cậu đá tớ đi, hai cậu vẫn còn tiếp tục nửa năm nữa. Sau đó cũng ly hôn, cũng không phải là Tạ Vũ đề xuất.”

“Thật sự sao?” Hà Mạn kinh ngạc, “Nửa năm trước kia, hai chúng tớ làm sao vậy?”

“Làm sao tớ biết! Tớ hận cả đời này đều không muốn gặp lại cậu.”

Hà Mạn im lặng.

Lúc này, dường như Tiểu Hoàn nhớ tới cái gì, nghi hoặc hỏi: “Cậu vẫn khám bác sĩ Lô sao?”

“Bác sĩ Lô?”

“Là bác sĩ tâm lý của cậu nha! Anh ta là tớ giới thiệu cho cậu gặp, đại khái là bắt đầu từ một năm trước, mỗi một hai tuần lễ đều đi một lần. Tớ nhớ cậu rụng tóc, mất ngủ, về mặt u ám, tính tình cũng đặc biệt táo bạo, đi khám một thời gian con người và tâm trạng có chuyển biến tốt hơn. Dù sao cho đến khi tớ và cậu tuyệt giao, cậu vẫn tiếp tục gặp tâm lý bác sĩ.”

Hà Mạn phát hiện chút xấu hổ cũng không có, hơn nữa nhà cô hoàn toàn không có dấu vết của bác sĩ tâm lý.

Tiểu Hoàn lười biếng đưa tay khoác lên trên vai Hà Mạn: “Tớ cảm thấy đó, có khả năng anh ta sẽ biết chuyện phát sinh giữa cậu và Tạ Vũ, bởi vì cậu nói rất nhiều với bác sĩ tâm lý, nói không chừng phòng khám đều có ghi lại, cậu có thể đi hỏi một chút.” Tiểu Hoàn dừng một chút, lại bổ sung nói: “Không, tớ khẳng định anh ta biết chuyện.”

“Vì sao cậu khẳng định như vậy?” Hà Mạn có chút khó hiểu.

Tiểu Hoàn ha ha cười gượng hai tiếng: “Trực giác mà.”

Cô đã nói xong đề tài này, tay cầm chai bia quơ quơ trong không trung huyếch Hà Mạn một cái: “Chẳng phải còn có rượu sao, chúng ta uống cạn đi.”

“Tiểu Hoàn, cảm ơn cậu đồng ý tha thứ cho tớ.”

“Không phải là tha thứ hay không tha thứ” Tiểu Hoàn lắc đầu, “Đều là chuyện trôi qua đã lâu, tớ tức giận, cậu áy náy cũng chẳng thay đổi được cái gì. Chẳng qua hôm nay lúc nhìn thấy cậu, tớ phát hiện ra bản thân mình vẫn rất muốn làm bạn bè của cậu.”

Tiểu Hoàn nhìn vào mắt Hà Mạn: “Cho nên, chuyện đã qua hãy cho nó qua đi.”

Bạn đang đọc truyện *The Stolen Years* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Thưởng vị kỳ hạn

Ngày hôm sau khi tỉnh rượu, luôn luôn khiến cho người ta cảm thấy mệt mỏi uest.

Còn chính là tiền vay nặng lãi. Nó có khả năng cung cấp cho bạn sự can đảm và niềm vui, nhưng ngày hôm sau tất cả tiêu cực đều kéo đến chẳng hạn như choáng váng đầu và đau dạ dày sẽ tăng gấp đôi.

Hà Mạn lúc về quên kéo rèm cửa sổ, ánh sáng rực rỡ buổi sáng khiến cô bị phơi nắng đến tỉnh lại. Cô nằm ở trên giường lăn qua lộn lại ép buộc gần một giờ mới cố lấy được khí ngồi dậy, không nghĩ đến, động tác đơn giản này khiến cho cô suy yếu nửa nồn cả ra giường.

Sau một ngày dài cô hết đánh trống ngực, khó thở và mất cảm giác ngon miệng, buổi chiều tà, khi ánh hoàng hôn tràn vào phòng ngủ, cuối cùng cô cũng đã có một chút cảm giác sống lại. Trong điện thoại có bảy tin nhắn, một cái là của Lộ Tiểu Hoàn trước khi lên máy bay nhắn cho cô, muốn cô bảo trọng thân thể, ước hẹn cùng cô sau khi đi công tác trở về nhất định gặp lại; một cái là của Hà Kỳ gửi tới hỏi bây giờ cô đang ở nhà nào, làm chút rượu hoa quế gửi cho cô, còn lại là năm tin nhắn không phải quảng cáo thì cũng lừa đảo, người hay gửi tin nhắn dấu chấm cũng có ở trong đó.

Hà Mạn cảm thấy rất uest. Tạ Vũ tựa như hoàn toàn không thèm quan tâm đến sống chết của cô, kể cả cô là người nguyên thủy sống ở thời kì hiện đại, anh ấy cũng không có chút bận tâm.

Cô vò vò tóc, cuối cùng quyết định rời giường.

Hà Mạn đi siêu thị, mua trứng gà, sữa, mua thêm vài thứ để làm phong phú tủ lạnh, nghĩ nghĩ, lại mua vài bình thủy tinh nhỏ.

Trước kia cô chỉ biết làm một chút thức ăn và việc nhà, từ khi ở cùng Tạ Vũ mới bắt đầu nâng cao tay nghề. Tạ Vũ thích ăn đồ ngọt, cô theo học cho xong nướng bánh, bánh khúc, bánh ngọt tự chế. Hà Mạn sau khi tỉnh rượu vẫn còn cảm giác say rõ ràng, tim đập như bồng chồn, cô cảm thấy ăn chút gì đó có thể giảm bớt.

Quả nhiên là già đi. Lúc hơn hai mươi tuổi suốt ngày nhậu nhẹt đánh bài hát K, sau khi say rượu tỉnh lại vẫn tràn đầy sức sống, khác hẳn hình ảnh chật vật bây giờ.

Hà Mạn than thở cuộn tay áo, lúc đối mặt với đồng nguyên liệu nấu ăn bỗng nhiên hoảng hốt.

Nên làm thế nào bây giờ?

Có lẽ là lâu lắm rồi cô không động tay, Hà Mạn lao lực suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cũng chấp nhận, chẳng lẽ già đi, ngay cả trí nhớ cũng suy giảm như vậy sao? Cô đành phải lấy điện thoại cầm tay ra, lên mạng tìm tòi cách làm.

Trứng gà tách ra lòng trắng trứng và lòng đỏ trứng, đem lòng trắng trứng trộn với bơ, sữa đặc bỏ vào trong một chậu inox, thêm đường, dầu tây, sau đó dùng máy đánh trứng đánh bông lên.

Hà Mạn đầu óc còn chút mơ hồ ấn tượng, vì thế buông đi động bắt đầu đánh trứng gà. Lao động chân tay dễ dàng làm người ta gần gũi, tay cô vội vàng, suy nghĩ lại từ bỏ bay đi đâu rồi. Tối hôm qua Tiểu Hoàn và mình đã nói chuyện thẳng thắn rõ ràng, nhưng bởi vì uống rượu say cả đêm, bây giờ cảnh tượng trong mơ và hiện tại đan xen vào nhau, trở nên rối tung khó hiểu.

Đánh trứng gà cũng không nhớ được, tối hôm qua nói gì đó cũng không nhớ được, vì sao khi tỉnh lại chỉ nhớ được khoảnh khắc ngọt ngào của tuần trăng mật, tại sao không quên luôn mười năm trí nhớ, ngay cả Tạ Vũ cũng quên sạch sẽ đi.

Cảm xúc Hà Mạn trở nên rất tồi tệ.

Cho đến khi cánh tay có cảm giác đau, cô mới buông máy đánh trứng. Cô cẩn thận đổ bột vào trong lọ, đem cất vào tủ đông lạnh.

Đông lạnh bao lâu thì xong nhỉ? Hà Mạn cau mày, không kiên nhẫn lấy điện thoại tìm tòi một lần nữa.

Có lẽ là hai giờ.

Hà Mạn quyết định dùng thời gian hai giờ này đi tìm Tạ Vũ, nói rõ ràng.

Tối hôm qua có một câu cô nhớ rõ. Có khi nào cô tiếp tục ngủ dậy quên năm năm, tiếp theo, không biết mạng sống của mình có còn hay không, có cái gì mà không dám nói.

Cô đã sớm mang cái chìa khóa trả lại cho Tạ Vũ, cũng không dám gửi tin nhắn nói rằng mình chờ ở cửa, sợ anh đang có việc, nhận được tin nhắn của mình lại không thể không chạy về nhà, đến cuối cùng bởi vậy mà càng thêm ghét cô.

Hà Mạn bỗng nhiên phát hiện mình thật sự rất sợ sẽ gây phiền phức cho anh. Cho đến bây giờ khi cô tỉnh lại từ bệnh viện, thời gian cũng qua một tháng, cô ngày càng thích ứng với thể giới mới mẻ này, thích ứng thân phận mới của mình, cũng tiếp nhận những sự việc mà Hà Mạn đã từng gây ra.

Hai giờ đã trôi qua, chín giờ tối, cô thôi không chờ Tạ Vũ nữa.

Nếu không nhanh quay về bánh đông lạnh sẽ hỏng mất. Hà Mạn cho phép mình đợi 5 phút nữa.

5 phút sau không có ai, qua 5 phút nữa vẫn là không có ai.

Hôm nay coi như xong vậy. Hà Mạn nhắc chân chậm rãi đi ra khu nhà, gọi xe taxi về nhà, mang bánh mousse* từ trong tủ lạnh ra, ăn một mình ba lát, ăn no đến nôn ra.

*Bánh mousse Hà Mạn làm

Sự thân thiết của bạn thân khiến cô cảm thấy vui vẻ, đảo mắt Lộ Tiểu Hoàn đã lên máy bay rời xa đất nước này, trong lòng cô bất chợt trống rỗng. Còn có mười ngày cuối tháng trước, lúc đó quan hệ hai người vẫn hòa hợp, Tạ Vũ vẫn còn động viên cô tìm hiểu nội dung công ty qua hòm thư điện tử, tải video cuộc họp hằng năm ở công ty để khiến cô nhìn quen các đồng nghiệp, còn giúp đỡ cô hoàn thành các bản ghi nhớ các sự kiện lớn và các dự án lớn xảy ra trong những năm gần đây, nhưng một tờ cô cũng chưa từng xem qua.

Hà Mạn cảm thấy sợ hãi, cũng hiểu được không có ý nghĩa. Cô không thể nhiệt tình với cuộc sống như trước kia. Cô từng phấn đấu từ hai bàn tay trắng, Tiểu Hoàn nói Hà Mạn sau khi tốt nghiệp may mắn hơn cô ấy, điều này sự thật. Hoàn cảnh gia đình Lộ Tiểu Hoàn thường thường bậc trung, tuy nói không thể cung cấp cho cô ấy tùy ý tiêu xài, nhưng an ổn sống cả đời tuyệt đối không có vấn đề. Mà Hà Mạn thì khác, luôn nỗ lực, gắng sức vì công việc, không buông tha mọi cơ hội, kể cả tình yêu cũng dụng tâm phấn đấu, vì thế mới có được tất cả.

Nhưng bây giờ cô lại trở nên hai bàn tay trắng lần nữa, hơn nữa là từ nơi cao nhất trực tiếp bị vận mệnh đá xuống dưới, ngay cả quá trình tâm lý tự làm tự chịu cũng đều không có.

Cô nên làm gì đây? Làm một người phụ nữ mạnh mẽ sau khi ly dị, sau đó cô độc sống quãng đời còn lại? Hay là chờ đợi màn sương mù qua đi, lập tức ra ngoài tìm một tình yêu mới?

Hà Mạn bỗng nhiên nhớ tới tối hôm qua Tiểu Hoàn có nói qua cái gì tâm lý bác sĩ, nhưng là lúc ấy cô đã choáng váng hồ hồ, không nhớ kỹ bác sĩ kia gọi là gì. Cô nghĩ gọi hỏi Tiểu Hoàn một chút, đối phương lại tắt điện thoại.

Hà Mạn vẫn là gửi tin nhắn cho Tạ Vũ: “Có rảnh không? Muốn hỏi anh một việc. Tiểu Hoàn nói cho em, lúc trước em luôn gặp bác sĩ tâm lý, bây giờ cô ấy đã đi nước ngoài, em liên lạc không được. Anh có biết điện thoại phòng khám hay địa chỉ không?”

Hỏi hỏi cái này lại không quá phận, cô nghĩ vậy.

Hà Mạn cảm thấy Tạ Vũ không nhất định sẽ để ý đến điều này, buông đi động đi tắm rửa. Lúc quay về thì thấy có ba cuộc gọi nhờ, tất cả đều là của Tạ Vũ.

Cô vội vàng gọi lại, đối phương rất nhanh liền nhận máy: “Vì sao lại không nhận điện thoại?”

Hà Mạn giải thích nói: “Vừa rồi em đi tắm rửa, xin lỗi em không nghe thấy tiếng chuông. Có chuyện gì vậy?”

“Không có gì... Chỉ là cảm thấy kì lạ vì sao em lại muốn tìm bác sĩ tâm lý. Bây giờ em không phải đang rất tốt sao?”

Em không tốt. Nhưng Hà Mạn không nói.

“Chỉ là cảm thấy... Như thế có thể giúp em nhớ lại điều gì đó. Tiểu Hoàn nói, lúc trước em hay tìm bác sĩ tâm lý tâm sự, em không muốn vì chuyện quá khứ mà tiếp tục quấy rầy anh nữa, chỉ bằng tự mình đi xem xét, có lẽ sẽ nhớ được.”

“Anh cho rằng điều đó là không cần thiết. Trước kia anh đã từng nói qua mấy trò đó chỉ lừa tiền người ta, em bây giờ vui vẻ, không có việc gì thì không nên tìm bác sĩ, không bệnh cũng ép buộc ra bệnh đấy.”

Giọng điệu Tạ Vũ không được tốt. Hà Mạn không khỏi lo lắng có phải mình lỡ lời nói gì anh rồi không.

“Cũng không phải em muốn đi khám bệnh... Chỉ là muốn nhìn hồ sơ trước kia, em nghe nói còn có ghi âm lại. Em nghĩ hay là tự lực cánh sinh, sớm muộn gì cũng nhanh chóng hồi phục thôi.”

“Nghĩ không ra thì đừng suy nghĩ, em như vậy cũng rất tốt, vì sao lại để tâm vào chuyện vụn vặt?”

Hà Mạn muốn nhấn nhay, giọng điệu Tạ Vũ cuối cùng làm cho cô “Đặng” một phát nổi trận lôi đình, vừa tủi thân vì chờ lâu ở cửa và mấy ngày này cô đơn vắng vẻ, đem tất cả buồn bực nói ra.

“Không phải vì muốn biết vì sao em với anh chia tay sao? Nếu không em cần nhớ lại như vậy làm gì, anh nghĩ rằng em ăn no rảnh rồi? Anh lại không nói cho em biết, làm sao suốt ngày anh nhìn em cứ như kẻ thù giết cha, ám chỉ đủ thứ rằng anh không muốn cho em biết. Là, em chia rẽ anh và bạn gái, em không đúng, em đã đi rồi, ngàn sai vạn sai đều là em sai, hai người có thể quay lại mà. Em sẽ không bao giờ quấy rầy hai người nữa, em muốn tự mình tìm lại trí nhớ, sau đó trở về công ty làm nhân viên trí thức không được hay sao? Sao anh hết châm chọc lại muốn khiêu khích em vậy?”

Lòng ngực Hà Mạn phập phồng, Tạ Vũ bên kia điện thoại vẫn chưa lên tiếng.

Cả hai đầu dây của điện thoại im lặng chừng nửa phút, Hà Mạn không còn kiên nhẫn, chán nản mở miệng nói: “Quên đi em không náo loạn nữa, hết hỏi lại nói. Quấy rầy anh rồi, thật xin lỗi.”

“Mạn.”

Hà Mạn ngón tay chuẩn bị ấn vào nút “Ngắt”, ổng nghe bên kia truyền đến giọng nói nhỏ của Tạ Vũ. Cô vội vàng cầm di động để lên tai.

“Em muốn biết, anh sẽ nói hết cho em.” Tạ Vũ nhẹ giọng nói.

Tạ Vũ nói tất cả, không có mấy khác biệt với lời nói Lộ Tiểu Hoàn. Hà Mạn im lặng nghe âm thanh trầm tĩnh thông thả của người đàn ông này, không tìm được tương tượng biểu hiện khi nói những lời này của anh.

Tạ Vũ kia hẳn là người mà Hà Mạn chưa bao giờ thấy

“Là anh không thể làm cho em tín nhiệm anh. Là anh đổ kị với em. Vốn làm một người đàn ông ở trong gia đình nên gánh vác càng nhiều trách nhiệm, anh chưa làm được điều đó. Cho dù không làm, ngay cả dũng khí cố gắng làm cũng chưa có, chỉ biết dùng rượu bia trốn tránh, cố ý cùng với những cô gái mờ ám để tác động đến em, chỉ là chứng minh cho em thấy mình còn có sự quyến rũ, còn có tôn nghiêm thôi. Anh dùng phương thức này để biểu hiện rằng anh không hề kém em, vốn là hy vọng em có thể ngày càng để ý anh hơn, không nghĩ đến, cuối cùng vẫn là đi tới từng bước này.”

“Vậy anh và những cô gái đó...”

“Không có gì cả. Đầu ly hôn rồi, anh cũng không cần phải lừa dối em nữa. Thật sự không có gì. Đầu là anh cố ý.”

Hà Mạn không biết nên hỏi cái gì.

Đây là sự thật sao. Cũng không có nguyên nhân gì đặc biệt, chỉ là mâu thuẫn tích lũy tháng ngày không giải được, tranh chấp không ngừng, đến cực điểm bùng nổ, chưa kịp dang tay ngăn cản, cứ như vậy đã xong.

Cô há to miệng, vẫn như cũ không phát ra âm thanh gì, điều muốn nói lại rất nhiều, lại chẳng có lời nào để nói.

Thời gian dài như vậy tới hết nghi hoặc rồi truy tìm, chẳng khác như một quyền đánh vào hư không.

“Em, em đi gặp anh.” Giọng cô khàn khàn.

“Đã trễ thế này, coi như kết thúc đi.”

Hà Mạn sùng sốt: “Anh có việc không tiện sao?”

“Hà Mạn, đừng như vậy, như vậy cũng chẳng có nghĩa gì.”

Anh nói không có ý nghĩa.

“Anh không muốn em gặp tâm lý bác sĩ, chính là không đành lòng nhìn em trực tiếp biết được nguyên nhân ly hôn, vô ích thôi. Nghĩ lại lúc trước anh cũng chưa nói, nói không rõ ràng. Hôm nay coi như xong đi, mang tất cả rồi rứt đứt đi, cứ tiến về phía trước. Sống cuộc sống thật tốt.”

“Em mặc kệ có trôi qua hay không, còn sau đó thì sao?” Cô vội vàng hỏi.

Về sau có thể có một lần nữa sao? Nếu hai người đều có sai, người kia cũng biết mình sai ở đâu, mà cô mất trí nhớ, cũng không phải hoàn toàn có lỗi, chúng ta còn có thể có về sau hay không?

“Về sau cái gì?” Tạ Vũ trở nên lạnh lùng.

Hà Mạn nở nụ cười: “Không có gì. Cảm ơn anh, em đã hiểu.”

Giọt mưa rơi xuống đập vào cửa kính. Hà Mạn nhìn bóng đêm miên man, không khóc.

Cô bỗng nhiên cảm thấy thất vọng về người đàn ông Tạ Vũ này.

Chính mình tâm tâm niệm niệm nuôi dưỡng tình yêu, chẳng qua không điều chỉnh được sai giờ. Tất cả mọi người thay đổi, Tiểu Hoàn cũng tốt, Hà Kỳ cũng tốt, hướng chỉ là Tạ Vũ. Bọn họ vừa mới ly hôn, anh ấy còn có cô bạn gái đáng yêu xinh đẹp, đối mặt với cô nói thật xin lỗi, mặt ngoài anh dịu dàng chu đáo, trên thực tế đã quyết liệt muốn đẩy cô ra xa.

Lại dịu dàng cự tuyệt, mang theo chút chế nhạo.

Rõ ràng là lỗi của cả hai người, đứng sai chẳng phân biệt như nhau, vậy mà anh đem hết mọi hậu quả cho một mình cô chịu.

Kỳ thật anh đã không còn yêu cô nữa.

Chuyện này khiến cho trái tim Hà Mạn như có dây leo thắt chặt, một giọt nước mắt lăn xuống.

Cô có cảm thấy chán nản hay không? Như nhìn thấy bản thân ngã quỵ xuống không còn chống đỡ được nữa, không rõ trắng đen vì sao bản thân lại ngã đau như vậy.

Trái tim như tro tàn, lúc này, Hà Mạn thật sự không muốn khóc.

Đầu tháng, Hà Mạn trở về làm việc tại công ty.

Cô sử dụng trọn mười ngày để đọc tất cả các bản ghi nhớ về khách hàng và sự kiện, vội vàng xem các hạng mục, bây giờ chỉ còn vài trường hợp rất nhỏ. Tuy rằng năm năm trôi qua, những mối quan hệ xã hội và quảng cáo đã dần thay đổi, môi giới truyền thông đều có những chuyển biến. Hơn một tháng nay kẻ lạc hậu như Hà Mạn mới bắt đầu lĩnh hội “phương tiện truyền thông mới” này, đương nhiên có nhiều việc khó tiêu hóa được, nhưng cũng may các khái niệm cơ bản cũng chẳng thay đổi gì nhiều. Năm năm trước, cô chính là một cô gái thích đối đầu thử thách, có một nền tảng vững chắc, có sự linh hoạt nhạy bén trong “sự tái tạo thương hiệu”, là một trong những nhân viên có trình độ nghiệp vụ chuyên nghiệp trong công ty, có những yếu tố này, có lẽ bây giờ bắt đầu lại cũng không quá thảm.

Huống chi còn có Internet. Ở đó có được mọi thứ cô cần biết.

Chỉ tiếc là, một lần nữa cô lại là cô gái tham công tiếc việc, cảm thấy trí nhớ ngày càng thụt lùi nặng. Trước kia xem qua một lần có thể nhớ hết tư liệu khách hàng, bây giờ cứ xem đi xem lại, giống như lúc làm bánh mousse, cứ xem lại nhiều lần các bước hướng dẫn.

Quả nhiên là già đi.

Sau khi hoàn toàn nhận thức được là mình đã mất đi Tạ Vũ, Hà Mạn ngày càng thờ ơ. Cô tuy vẫn mỉm cười với nhân viên siêu thị, mỉm cười với nhân viên chuyển phát nhanh, mỉm cười với nhân viên phục vụ nhà hàng, nhưng mơ hồ cảm nhận được tất cả nụ cười ấy là giả, cũng chẳng mấy quan tâm.

Chuyện này khiến cho Hà Mạn bị mất ngủ. Hà Mạn không cảm thấy lo âu, tiết kiệm một chút thời gian ngủ để học hỏi công việc.

Điều Hà Mạn thật sự vui mừng, năm năm sau, sếp trên của cô vẫn là người đó, không cần phải lo lắng nhận sai người. Về phần nhân viên cấp dưới, không biết rõ cũng không sao, làm sao khiến cho họ tự động báo danh thì tốt rồi, dù sao cấp dưới cũng không dám giáp mặt chất vấn cô vì sao lại làm chuyện này.

Giống như bây giờ.

Hà Mạn ngồi trên ghế dành riêng cho sếp, cách một cái bàn dài rộng nhìn sáu nhân viên cấp dưới đang ngồi trên sofa. Cô nhìn bọn họ cười hỏi vài chuyện, có một cô gái giật mình như bị dọa sợ.

Cũng không biết trước kia Hà đã khiến bao nhiêu người sợ hãi như vậy, làm cho mấy người bạn nhỏ phía đối diện đều nghĩ đến biểu hiện tươi cười hiếm hoi trên mặt mình là một tín hiệu “nướng chín” bọn họ, tất cả đều sợ tới mức run run.

“Các bạn, tự giới thiệu về mình một lần nữa đi, cũng cũng nói luôn bây giờ đang đang đương công tác ở bộ phận gì, có trách nhiệm như thế nào, làm việc hạng mục với ai, cảm giác như thế nào, có cần điều chỉnh công tác để phù hợp với nguyện vọng bản thân hay không. Cứ tự nhiên mà nói.”

Mọi người đồng loạt biểu tình kỳ lạ.

Hà Mạn đã có chuẩn bị, dịu dàng cười, nhẹ giọng chân thành đáng tin nói: “Là như thế này, sau khi xảy ra tai nạn xe, tôi cũng nghĩ về cuộc sống tự hỏi rất nhiều, chẳng qua các bạn cũng chẳng có hứng thú gì mà nghe tôi nói những lời này. Một cách khách quan, tôi có một ít thời gian rảnh rỗi suy nghĩ thật sâu sắc về cuộc sống. Công việc tương lai rất nhiều, tôi không muốn các bạn mang thêm gánh nặng. Cơ hội khó có được, hôm nay mặc kệ nói cái gì, tôi cam đoan cũng không ảnh hưởng đến bát cơm của mọi người. Ai nói trước nào?”

Cô đã quyết tâm không muốn che giấu về Hà Mạn trước kia.

Tất cả đều là mới, Tạ Vũ nói, nhìn về phía trước, không phải sao.

Hà Mạn nghe nhân viên nói, nhìn ra ngoài cửa sổ, cười âm thầm.

“Thương hiệu Ann Sophie này, nghe chẳng khác gì băng vệ sinh, trên thực tế nó là thương hiệu của bra(áo ngực nữ). Khách hàng bên kia nói chủ yếu chỉ cần theo khuôn sản xuất sản phẩm, lấy chất lượng mà chiến thắng, chưa bao giờ quan tâm xem xét đến những phân khúc thị trường hay và mục tiêu theo từng nhóm khách hàng, nhưng theo ý kiến của cá nhân tôi, ngay cả bản thân họ cũng chưa nhận ra, trên thực tế, sản phẩm của họ đã giúp họ nhận ra nguồn tiêu trong cái vòng luẩn quẩn này là phụ nữ trung niên.”

Hà Mạn nhấp điều khiển từ xa trong tay, PPT * chuyển đến trang tiếp theo, trong phòng họp các vị lãnh đạo cấp trên đều tập trung chăm chú nhìn trên màn hình, vẻ mặt thích thú vô cùng.

*PPT: Bài thuyết trình bằng PowerPoint

Ngoại trừ Tạ Vũ. Anh không nhìn ai cả, bao gồm cả Hà Mạn.

” Thương hiệu Ann Sophie đã tương đối lạc hậu, có vẻ dễ dàng thu hút những bà chủ gia đình ngoài 40 tuổi, trong những năm qua các đồng nghiệp bộ phận của chúng tôi đã thực hiện sau khi xem xét các báo cáo và phân tích nghiên cứu thị trường bán hàng đã chứng minh được đặc điểm này. Mà kiểu dáng sản phẩm của Ann Sophie thiết kế, xem ra chỉ miễn cưỡng đáp ứng được yêu cầu nữ tính” Hà Mạn nói đến đây, nhìn mọi người xung quanh trong phòng họp cô nở nụ cười tự ti” Kiểu dáng này, thật là cổ hủ. Có lẽ thị trường Mỹ và châu Âu sẽ tập trung vào phong cách bra cho các bà nội trợ, nhưng do nền văn hóa của thị trường châu Á, có sự quan tâm thực sự đến bra, sức mua mạnh, tần số cập nhật cũng nhanh hơn, trên thực tế, đa số phụ nữ trẻ đều như vậy. họ biết mình muốn mua gì, áo ngực và màu sắc phải phù hợp với nhau tốt, như vậy là để làm hài lòng người yêu.”

Hà Mạn tiếp tục nói, báo cáo trở nên tốt hơn. Trong phòng họp khiến cô cảm thấy lơ mơ là mình của trước đây, như tai nạn xe chưa từng xảy ra, cô cũng chưa quên mất cái gì, càng chưa từng rời khỏi chiến trường này.

Tạ Vũ lúc này ngẩng đầu, ở một góc xa chỗ cô đứng, khẽ cười.

Báo cáo chấm dứt, sếp tổng hỏi ý kiến cô: “Nếu muốn thay đổi tên của Ann Sophie, cô muốn đổi thành tên gì?”

Hà Mạn chuẩn bị mở miệng trả lời, nghĩ nghĩ lại sửa lời nói: “Hôm nay chính là cung cấp một tình huống khởi đầu để mọi người cùng thảo luận, hy vọng có thể được càng nhiều ý kiến. Sau khi tìm được vấn đề ở chỗ nào, mới có thể giải quyết phương án một cách toàn diện. Tên thương hiệu chỉ là một phần, thành viên trong tổ đã có rất nhiều ý tưởng tốt, bây giờ cũng rất muốn nghe ý kiến của các vị ngồi đây.”

Hà Mạn mỉm cười nói xong, hơn phân nửa người ngồi đây đã thay đổi sắc mặt.

Nghe ý kiến người khác? Hà Mạn này chẳng lẽ nằm viện uống nhầm thuốc sao? Cô tự cho rằng ” ngành công nghiệp quảng cáo tương lai ” là riêng của mình, ý tưởng không phải là để tin rằng họ có thể xây dựng Apple – không chỉ học tập Steve Jobs mà còn độc đoán về các ý kiến của mình. Lúc trước Hà Mạn trình bày báo cáo, không có tiếp thu đồng nghiệp, không nhìn nhận ý kiến của người khác, điều mà cô nói, chắc chắn là đúng, ai dám không đồng ý, cô sẽ tranh luận đến cuối cùng.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, trên mặt không thể tin được.

Lúc này, Tạ Vũ luôn im lặng mở miệng: “Em có biết hay không, tên thương hiệu Ann Sophie này là lấy từ tên của em gái chủ tịch?”

“Vậy thì sao?” Hà Mạn ý bảo anh tiếp tục nói.

“Anh ta chọn lựa lấy tên thương hiệu này, chỉ điều đó thôi đã thấy có ý nghĩa. Nay em vừa tiếp nhận quảng cáo mang thương hiệu tám năm của người ta bỏ đi, chỉ sợ khách hàng sẽ không đồng ý.”

Hà Mạn tươi cười ổn định: “Chỉ sợ khách hàng không đồng ý, này chỉ sợ cũng là anh phỏng đoán. Tên thương hiệu có ý nghĩa đặc biệt, cái này chỉ sợ cũng là anh phỏng đoán. Có lẽ năm đó chỉ là lúc anh ta cho ra mắt thương hiệu không tìm được cái tên nào nữ tính, cho nên tùy tay hay dùng tên em gái mình, còn có thể làm cho em gái vui vẻ, chỉ đơn giản như vậy mà thôi, cho dù điều đó có khiến những người khác cảm thấy bất đồng ra sao. Khách hàng tự nguyện đến tìm công ty quảng cáo chúng ta, trước đó vẫn chưa đưa ra yêu cầu không được đổi tên thương hiệu, nhìn theo góc độ khách hàng, em cảm thấy như vậy không hẳn là mua buộc mình.”

“Hơn nữa, ” Hà Mạn càng nói tươi cười càng sáng lạn, “Cho dù khách hàng không hy vọng sửa đổi tên Ann Sophie này, anh ta cũng có thể tiếp nhận đề nghị của chúng ta, sáng lập ra những nhánh phụ và nhánh chính, tấn công thị trường các cô gái, kiểu dáng đổi mới, một lần nữa quảng bá, điều này cũng hoàn toàn không có vấn đề. Tóm lại, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức truyền đạt ý tưởng của phòng sáng tạo đến khách hàng, còn công việc giải thích cho họ hiểu, chỉ sợ cũng là công việc của anh. Đúng không, Tạ tổng?”

Quả nhiên.

Lại đối đáp.

Mọi người ở đây, bao gồm sếp tổng ở bên trong, giờ phút này đều mười phần tin tưởng, Hà Mạn vẫn không có gì thay đổi, thuốc trong bệnh viện vẫn là ổn định.

Tạ Vũ cười cười, không đề cập đến nữa.

Ngày qua ngày cho đến khi một tháng bình thản trôi qua. Có lẽ là đột nhiên trở lại cương vị công việc, cô khó khăn với cường độ công việc, có đôi khi chóng mặt, quên đi tình yêu, nhưng cũng may mắn là không để lộ ra sơ hở gì. Cô thành công trở về làm giám đốc sáng tạo, có thể sống yên ổn trong thế giới tư bản này.

Nhưng cô và Tạ Vũ vẫn chưa nói với nhau được một câu. Hà Mạn nhớ lại từ khi mất trí nhớ tích cực theo đuổi anh, luôn luôn cảm thấy xấu hổ, lại cảm thấy bất công. Nhìn thấy Tạ Vũ, ngực vẫn thấy đau, chỉ bằng không thấy.

Vào dịp Trung thu, công ty tổ chức mọi người cùng đi hát K. Ngoại trừ một vài cô chú lớn tuổi không đi, những người khác toàn bộ uống đến nghiêng trái ngã phải.

Hà Mạn không uống. Từ lượng cô kém, chỉ có thể uống rượu với những người thân cận. Với các đồng nghiệp, khách hàng, người quen bình thường, có lẽ uống đến nôn ra, nhưng nhất định sẽ không say.

Trước kia Tạ Vũ đối rất tò mò điểm này của cô, lâu cũng hiểu được, Hà Mạn đối với người ngoài vẫn duy trì lòng đề phòng, đương nhiên không có cách nào khác thả lỏng giao mình cho còn.

Lúc đang chiến đấu với một phòng hỗn loạn, Hà Mạn đẩy cửa ra, giải phóng mình khỏi không khí địa ngục, tùy tiện tìm một phòng tối om, ngồi ở trên sofa gần người.

Cửa không đóng, ngọn đèn màu cam trên hành lang tà tà chiếu vào, cô có thể nhìn muốn muốn về nam nữ diu nhau đi ngang qua, phần lớn đi đường bảy xoay tám nghiêng ngã. Có cô gái uống rượu khá nhiều đi đến cửa phòng cô ngồi bỗng nhiên không đứng vững nữa, run rẩy quỵ xuống đất, phía sau một người đàn ông nhanh chân nâng dậy, ôm đi về phía trước. Cô gái không chịu giẫy khỏi anh ta, khóc lóc kêu gào, anh dựa vào cái gì quản lý em, anh không phải không cần em sao, anh đi cùng với những cô gái đó đi, anh cút ngay, anh đừng quản em...

Người đàn ông thấp giọng dỗ dành, giúp đỡ cô đi xa.

Bọn họ cũng là một đôi tình nhân phải không, Hà Mạn đoán.

Chắc hẳn là có vấn đề, cô gái say khướt nói lung tung, hiểu lắm người đàn ông đó có quan hệ với cô gái khác, cãi nhau xong thông suốt, tình rượu thì tốt rồi.

Cũng có khả năng người đàn ông kia, hai chân đạp hai thuyền, oan gia ngõ hẹp, bị bắt ngay tại trận, cuối cùng thuyền rơi xuống nước. Anh ta hoảng hốt đạp một thuyền nhảy xuống, mềm giọng ngọt ngào dỗ dành cô gái đó.

Còn có thể bọn họ là đồng nghiệp công ty, công ty ra lệnh cấm có tình cảm phát sinh, cho nên bọn họ chỉ có thể chuyển sang hoạt động bí mật, điều tự cải trang độc thân, người đàn ông được nữ đồng nghiệp khác đề ý, cô gái chỉ có thể một mặt giả vờ không quan tâm, nhưng thực tế là cắn nuốt ra máu.

Hà Mạn ngốc nghếch nhìn ra bên ngoài, miên man suy nghĩ.

Thực phẩm, giải trí và tình dục. Có quá nhiều tình yêu trên thế giới này, tất nhiên sẽ không giống nhau, chẳng qua nói trắng ra, không biết có tồn tại tình yêu thật sự không.

Mỗi một cặp tình nhân đều cảm thấy tình cảm của mình là đặc biệt nhất, tận tâm nhất, phức tạp nhất và cũng đáng giá nhất.

Nhưng cô và Tạ Vũ không phải cũng như vậy sao. Hoặc là chỉ có chính cô nghĩ như vậy.

Bất quá chỉ là một đoạn tình cảm. Thời gian trôi qua lâu, càng lâu càng có chất lượng. Cho dù chỉ tồn tại được một ngày, sữa tiết trùng Tetra có thể hạn sử dụng một năm, đồ trang điểm bảo đảm hạn sử dụng năm năm, thời hạn sử dụng câu là một trăm năm...

Tình cảm của bọn họ, chính là đã qua hạn sử dụng.

Ngay lúc đầu tươi mới, sau đó chậm rãi biến vị, luyến tiếc. Cuối cùng cũng ném đi, lại bị trí nhớ cô kéo trở về, cô ném thư, cuối cùng không thể buông tay xuống được.

Nhật Bản thường gọi thời gian đảm bảo là “Thưởng vị kỳ hạn”, điều đó là Tạ Vũ nói cho cô. Cô cảm thấy bốn chữ này thật diệu kỳ. Không phải nói “Chỉ có yêu và thực phẩm không thể bị cô phụ” sao, hương vị và tình yêu đều giống nhau, đều phải tình tế thưởng thức.

Đã qua giai đoạn này, còn có thể làm thế nào.

Ngọn đèn trước mắt bị một bóng đen ngăn cách, hẳn là Tạ Vũ xuất hiện ở cửa.

Hà Mạn đứng dậy, đẩy cánh cửa anh đang che ra, nhanh chân rời đi.

Phía sau không có ai đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *The Stolen Years* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Thưởng vị kỳ hạn Thật xin lỗi

“Cô Hà, bác sĩ Lô có việc phải giải quyết, ông ấy nói cô có thể nghe những đoạn băng ghi âm này trước, ông ấy sẽ đến sau”.

Cô y tá ở những phòng khám tâm lý tư nhân này dịu dàng hơn so với những cô y tá ở các bệnh viện công khác, có lẽ là do lượng công việc không giống nhau. Chẳng phải vì công việc áp lực mà cũng khiến Hà Mạn suy sụp thay đổi trở thành người thế kia ư?

Cô cuối cùng cũng tìm được phòng khám này. Đã ba tháng trôi qua từ ngày xảy ra tai nạn, Hà Mạn cũng không thiết tha lắm với việc đi tìm nguyên nhân

ly hôn. Suy cho cùng điều quan trọng nhất với cô, là Tạ Vũ sẽ không trở về bên cô nữa.

Chỉ là mấy ngày này, cô vẫn chưa quen với cảm giác sống lủi thui một mình.

Hà Mạn cũng không hề ghi hận vụ tai nạn đó đã cướp đi thanh xuân của cô, bạn bè và những người “yêu” Hà Mạn, đối phương cũng không có ý. Dù sao thì cô vẫn còn có được hiện tại, nếu có một cơ hội có thể nhìn nhận một chút, cũng không hẳn là xấu.

Chỉ muốn tìm một người biết rõ sự việc, trò chuyện tâm tình đôi chút. Dù sao cuối tuần cô cũng chẳng có việc gì làm.

Hà Mạn không liên lạc lại với Tạ Vũ, cô không hy vọng Tạ Vũ cảm thấy mình nương danh tìm phòng khám tâm lý mà dây dưa với anh. Cô cũng có tôn nghiêm của mình. Nhưng cô có gửi một email cho Tiểu Hoàn, không nghĩ đến, đối phương mau chóng trả lời. Bác sĩ tâm lý tên là Lô Chi Hành, Tiểu Hoàn đưa số điện thoại bàn, số điện thoại di động và cả địa chỉ. Hà Mạn gọi điện đến điện thoại phòng khám, hẹn trước với cô y tá ở quầy lễ tân, trong lúc chờ đợi bác sĩ Lô trở lại phòng khám, y tá đưa cô vào phòng bác sĩ Lô, chỉ cô nhìn vào máy tính trên bàn có thư mục ghi âm, là Hà Mạn mỗi lần đến làm tâm lý ghi âm lại.

Hà Mạn nhìn cô y tá nói lời cảm ơn, y tá đóng cửa rồi khỏi phòng.

Mỗi một video trên màn hình đều ghi rõ thời gian thu. Hà Mạn đeo tai nghe điện thoại, tùy tay ấn một video.

Bên tai truyền đến âm thanh kì lạ của một cô gái, có vẻ quen thuộc lại xa lạ, nồn nóng bất an, ngữ điệu rất nhanh.

“Anh ấy bất kể đi đâu cũng giữ khư khư điện thoại bên mình, mỗi lần điện thoại vang lên anh ấy đều trốn vào toilet, hôm nay trong lúc anh ấy đang tắm, để quên trong toilet. Tôi cầm điện thoại của anh ấy xem, nhìn thấy có người gọi là Cookie gửi cho anh ấy một tin nhắn rất mờ ám. Vào lúc đó, tôi đột nhiên cảm thấy mình không thờ nổi, anh hiểu không, lỗi tại tôi nghe được cả tiếng tim đập, tôi cảm thấy mình có thể chết ngay lúc đó.”

Âm thanh bác sĩ Lô vang lên tràn ngập dịu dàng và từ tính :” Vậy tin nhắn kia viết cái gì?”

Hà Mạn : “Người gọi Cookie kia, hỏi anh ấy khi nào có thể gặp lại.”

Bác sĩ Lô: “Chuyện này thật bình thường, cũng không có nghĩa là anh ta bên ngoài có người khác. Có đôi khi anh ta có một góc độ nào đó không muốn cô biết, trong lòng cô không tin tưởng anh ta, cho nên cảm thấy tin nhắn đó có vấn đề. Tôi là người ngoài cuộc, tôi cảm thấy chuyện này rất bình thường, có lẽ chỉ là đôi tác làm ăn.”

Hà Mạn : “Nhất định có vấn đề, trong lòng tôi cảm giác được điều đó! Anh không phải phụ nữ, nếu không anh có thể hiểu được, không cần chứng cứ cái gì, hai người trong lúc đó có vấn đề, là cảm giác được, một ánh mắt đều có thể phát giác ra điều bất thường. Anh không hiểu, anh thật sự không hiểu.”

Trong đoạn băng ghi âm, âm thanh Hà Mạn vang lên rồi trầm xuống, giống như tàu lượn lên cao rồi hạ thấp.

Đây là chính mình sao? Hà Mạn ngồi trước máy tính nghe không nổi nữa.

Hà Mạn tiếp tục nói: “Anh ấy bây giờ về nhà càng ngày càng trễ, mỗi ngày tôi thường nói với anh ta” “Có giờ đi thì đừng trở về nữa”, nhưng lại sợ anh ấy cứ như vậy mà đi. Tôi không sợ anh ấy đi, thật sự, một chút còn không sợ. Tôi bây giờ không còn yêu anh ấy nữa, thật sự. Tôi chỉ là cảm thấy người sai là anh ấy, chẳng qua là tôi không chứng minh được thôi, dựa vào cái gì mà tôi giúp anh ấy, dựa vào cái gì?”

Âm thanh nức nở lo lắng của Hà Mạn vang lên, run rẩy. Hà Mạn tập trung nghe giọng nói của mình trong băng ghi âm, không phát hiện giờ phút này có người bước vào phòng.

Bỗng nhiên một đôi tay nhẹ nhàng từ sau lưng vòng tay ôm cô.

Hà Mạn giật mình đứng lên, quay người lại giật ra.

Người đàn ông trước mắt mặc áo sơ mi trắng, khuỷu tay vắt một chiếc áo vest đen chưa kịp khoác vào.

Hà Mạn kinh ngạc nhìn anh ta trong chốc lát, đầu óc mới bắt đầu vận chuyển đứng lên.

Anh ta hẳn là bác sĩ Lô. Hà Mạn tuy rằng trong lòng không thoải mái, nhưng vẫn hơi hơi nâng miệng tươi cười, nhìn anh ta chào hỏi.

“Bác sĩ Lô, tôi là Hà Mạn.”

Lô Chi Hành nở nụ cười, giống như để Hà Mạn an tâm, chủ động lui ra phía sau từng bước, xoay người đi treo áo.

“Anh còn cảm thấy kì lạ vì sao gửi tin nhắn cho em mà em không trả lời, thì ra là nghe ghi âm quá nhập tâm.” Giọng điệu anh ta nhẹ nhàng giống hệt trong đoạn băng.

Hà Mạn nghe vậy cầm lấy điện thoại di động trên bàn mở khóa, quả nhiên nhìn thấy một tin nhắn đến. Lúc trước cô có gửi email cho Lộ Tiểu Hoàn rồi nhận được số điện thoại của bác sĩ nhưng không lưu vào trong máy, giờ phút này có chút xấu hổ, vội vàng mở hộp thư đến.

Sau đó cô liền sững sờ đứng tại chỗ.

Tin nhắn mới nhất đến từ dãy số điện thoại là: ” Anh đang kẹt xe ở trên đường, rất nhanh sẽ về tới, đừng lo lắng.”

Nhưng phần trên của tin nhắn, là những tin nhắn chấm câu đến từ một tháng trước. Dấu chấm hỏi, dấu chấm tròn, dấu chấm lửng.

Hóa ra không phải tin nhắn của bọn lừa đảo. Nhưng mà vì sao?

Trong lúc bác sĩ Lô treo áo, cởi một nút áo somi để thoáng khí, cười hỏi cô: “Em biến mất hơn sáu tháng, bây giờ sao lại nhớ đến tìm anh?”

Đây là giọng nói của người đàn ông trong cuộn băng, Hà Mạn quay đầu lại đánh giá người đàn ông này: khoảng ba mươi hay bốn mươi tuổi, dáng người trung bình, không phải thật đẹp trai, tóc húi cua, khí chất dịu dàng thông dong, thoạt nhìn là một người đàn ông ân cần chu đáo.

Đáng tiếc Hà Mạn tí xú ản tượng cũng không có, cũng không có cách nào khác phối hợp để biểu hiện thái độ với anh ta.

Bác sĩ Lô thấy Hà Mạn không trả lời, liền thay đổi vấn đề: “Nghe nói em ly hôn?”

Giọng nói của anh ta vô cùng dịu dàng, Hà Mạn tự nhủ bản thân, bác sĩ tâm lý đều là như vậy, nếu giọng nói hung hăng như thầy hiệu trưởng, còn có ai dám ở trước mặt bọn họ mà nói thật.

Hà Mạn hít sâu một hơi, không có trả lời hai vấn đề mà anh ta đưa ra, mà là trực tiếp nói lý do mình đến đây.

“Trường hợp như thế này” nhìn người đàn ông trước mắt thần sắc trở nên buồn bã, Hà Mạn kìm chế nghi ngờ trong lòng nói nốt câu cuối cùng, “Ngài là bác sĩ tâm lý, loại mất trí nhớ tạm thời này so với tôi càng hiểu biết nhiều hơn. Dù sao bây giờ chuyện của tôi đã như vậy, tuy rằng đã thích ứng được với cuộc sống hiện đại, tuy nhiên vẫn có chút tò mò. Cho nên... Cho nên muốn lại đây cùng ngài tâm sự, thuận tiện cũng nghe những đoạn ghi âm mà ngài đã tư vấn cho tôi.”

“Ngài?” Anh ta nở nụ cười, “Nếu em không phải là giả vờ, thì xem ra, em thật sự không nhớ rõ tôi rồi.”

Hà Mạn lắc đầu, kiên định nói: “Ngay cả tí xú ản tượng đều không có. Hôm nay là cảm giác lần đầu gặp mặt.”

Cô không biết vì sao mình lại dùng những từ ngữ cứng nhắc như vậy.

Lô Chi Hành cúi đầu trầm ngâm, không khí trở nên có chút khác lạ. Hà Mạn không có đánh vỡ không khí này, lẳng lặng đứng ở một bên.

Thật lâu sau, anh ta cuối cùng khẽ cười, vẻ mặt cũng tự tại rất nhiều, đi đến trước ghế dựa của mình ngồi xuống, ý bảo Hà Mạn ngồi vào trên sofa.

“Tôi nghĩ, em thật sự không có lừa tôi, càng không có lý do gì mà sáu tháng đã qua rồi bây giờ lại đến gặp tôi.”

Hà Mạn không rõ anh ta muốn nói cái gì, đề phòng nên tiếp tục im lặng.

Lô Chi Hành tươi cười hiền lành nhìn cô, thành khẩn nói: “Vừa rồi thật sự đường đột. Lúc đi vào nhìn nhầm cô thành bạn gái của mình, bộ dạng hai người rất giống, tôi không tự chủ được liền ôm lấy, không có ý gì khác, cô Hà xin đừng để ý.”

Hà Mạn trong lòng cảm thấy dễ chịu chút chút, cười lắc đầu.

“Cô muốn hỏi cái gì?”

“Kỳ thật tôi cũng không biết,” Hà Mạn đứng lên, “Chỉ biết trước kia tôi hay đến tìm gặp bác sĩ, tôi cứ tính sẽ lại đây, lúc ấy cũng xác thực rất cần thiết. Nhưng là mà trong khoảng thời gian này, tình huống biến hóa, nhìn thấy ngài, tôi bỗng nhiên cảm thấy không có gì muốn hỏi.”

“Thật sự không hỏi?”

“Chuyện quá khứ thì cứ để nó trôi qua đi. Dù sao cuộc sống của tôi và trạng thái tinh thần đều không vấn đề gì, cũng không cần tất yếu truy tìm nguyên nhân.”

Vừa mới nghe xong đoạn ghi âm kia, Hà Mạn đã hạ quyết tâm.

Tạ Vũ và mình trong thời gian quá khứ kia nghi kỵ lẫn nhau mà không chịu nói cho nhau nghe, cô không muốn đề cập đến nữa. Cô gái trong đoạn băng ghi âm không ngừng điên cuồng tố cáo buộc tội sự vô trách nhiệm của anh, là người mà cô yêu, vĩnh viễn không thể tưởng tượng được hành động tuyệt tình của anh. Cô cảm thấy mình thật đáng thương, cũng có chút oán hận Tạ Vũ vô tình.

Cho nên hay là thôi đi.

Hà Mạn cầm lấy túi xách, đang muốn xoay người rời đi, bỗng nhiên bị Lô Chi Hành gọi lại.

“Hà Mạn, nếu cô chỉ nhớ rõ chuyện của năm năm trước, ở trong lòng cô có hay không, Tạ Vũ luôn là chồng cô?”

Hà Mạn từ chối cho ý kiến, chỉ là quay đầu nhìn anh ta.

Lô Chi Hành dùng khăn thiết ánh mắt nhìn thẳng Hà Mạn: “Làm một bác sĩ, tôi rất hiểu rõ tình huống trước kia của cô. Tôi còn có thể hy vọng cô có thể rời xa Tạ Vũ. Tuy rằng cô bây giờ nhìn khá khỏe mạnh, nhưng luôn nhớ được bộ dáng lúc bạn cô giới thiệu cô cho tôi. Người đàn ông này đã tra tấn tinh thần cô lâu lắm rồi, cô phải cách xa anh ta một chút, nên vì hạnh phúc của mình mà lo lắng.”

Hà Mạn lạnh lùng nhìn anh ta.

“Làm sao vậy?” Lô Chi Hành bị trừng có chút khấn trương.

“Đây là lời nói của bác sĩ sao?” Hà Mạn có chút nhịn không được, “Từ lúc bắt đầu bước vào văn phòng, hành động của anh rất không chuyên nghiệp, ôm tôi từ phía sau lưng, lại trực tiếp hỏi chuyện ly hôn của tôi, bây giờ ngay cả hạnh phúc cá nhân tôi cũng bị anh đánh giá. Tuy rằng tôi mất trí nhớ, tất nhiên chẳng có kinh nghiệm gặp bác sĩ tâm lý, nhưng trực giác nói cho tôi biết, những chuyện anh làm hoàn toàn không đúng.”

“Còn có, ” Hà Mạn lấy ra điện thoại di động, “Anh nhắn cho tôi những tin này là có ý gì?”

Lô Chi Hành âm trầm nhìn Hà Mạn, lạnh lùng nở nụ cười.

“Cô giả vờ cái gì? Là vội vã phải về bên cạnh người đàn ông đó, bắt đầu đóng kịch với tôi sao?”

Hà Mạn chỉ cảm thấy “Oanh” một tiếng, trong đầu có cái gì bùng nổ dữ dội. Cô mơ hồ cảm giác được, thân thể bắt đầu không tự chủ được cứng lại. Cổ họng rất đau, một câu cũng nói không ra.

“Tôi không chuyên nghiệp, không nên vào ban đêm thu nhận bệnh nhân, càng không nên thích cô ta. Cho dù mỗi ngày cô ta đều than phiền chồng cô ta với mình, cũng không có nghĩa là cô ta sẽ không hỏi tâm chuyên ý, có phải không?”

Lô Chi Hành đỡ xuống mặt nạ mỉm cười, mỗi câu phát ra như sấm sét bên tai Hà Mạn.

“Chẳng qua bây giờ cô không còn là bệnh nhân của tôi, tôi nói câu này cũng không phải là thiếu chuyên nghiệp. Tôi tìm cô thật lâu, cô đều trốn tránh tôi, nghe nói cô nửa năm trước đã ly hôn, là do chuyện cô ngủ ở đây đêm đó sao?”

Hà Mạn trong lòng âm âm sập đổ. Cô đỏ hồng mặt cắn răng nhìn về phía Lô Chi Hành, khiến đối phương hết hồn, vội vàng dừng câu nói kế tiếp.

“Tôi...” Lô Chi Hành biểu tình buồn lòng, lại hồi phục sự dịu dàng bình thường, “Quên đi, cô có vẻ thật sự không nhớ rõ, tôi cứ nghĩ là do cô cố ý như vậy, cho nên... Tôi cũng chưa nói nhiều lắm. Hà Mạn, thật xin lỗi.”

“Anh nói tiếp.” Hà Mạn cảm thấy từng chữ thốt ra đều vô cùng gian nan, “Anh nói tiếp.”

“Cô... Hơn một năm trước cô vì vấn đề hôn nhân mà bắt đầu tìm đến tôi, nguyên nhân là vì cô và anh ta có một ngày kỷ niệm kết hôn không được thoải mái. Ban đầu mấy tháng, cô đến đây đều không ngừng khóc, cái gì cũng không nói. Sau đó, cô chậm rãi bắt đầu tin nhiệm tôi, học cách bộc bạch trước tôi, giảm bớt áp lực. Sau đó, cô và bạn cô tuyệt giao, không nơi nương tựa, cả người đều có khuynh hướng đóng cửa, đồng thời cũng trở nên dễ dàng ý lại người khác. Người khác này, vừa hay chính là tôi. Có thể là...” Lô Chi Hành nói tới đây, thế nhưng ngưng ngừng gãi gãi đầu, “Có thể là do tôi không có ở trong vòng luẩn quẩn trong cuộc sống cô, lại là người duy nhất cô có thể nói hết. Chúng ta trở nên càng lúc càng thân mật, cô có chuyện gì đều chia sẻ cho tôi đầu tiên.”

Lô Chi Hành nhìn về phía Hà Mạn, vẻ mặt dịu dàng. Hà Mạn quay đầu, trong lòng lạnh như băng.

“Trong lòng tôi cũng rõ ràng, tôi chẳng qua chỉ là cái lớp dự phòng. Tuy rằng sa vào cho trong đó, nhưng trong lòng tôi hiểu được. Tuy rằng có cái gì cũng chưa tỏ về quá, nhưng là tôi đều cảm nhận được.”

“Đừng nói những lời vô nghĩa.” Hà Mạn đông cứng đánh gãy lời Lô Chi Hành.

Lô Chi Hành nở nụ cười: “Vậy cô muốn nghe cái gì? Được rồi, đêm giao thừa, chồng cô không thấy đâu. Cô uống khá nhiều rượu, khóc lóc gọi cho tôi nói rằng anh ta tắt điện thoại, cô tìm không thấy. Cô say khướt tới tìm tôi, nói cô không muốn về nhà. Nhìn đến cô sắp hồng mắt, tôi rất lo lắng cô xảy ra chuyện, cho nên liền ở lại trong văn phòng cùng cô, an ủi cô.”

Hà Mạn bỗng nhiên cảm thấy da đầu run lên, bên tai ong ong. Âm thanh Lô Chi Hành như nơi xa vọng đến, lại bị tiếng gầm rú bao phủ.

“Sau tối hôm đó, cô không đến đây nữa, tôi gọi điện thoại cho cô cũng không nhận. Nghe nói không lâu sau đó cô đã ly hôn, tôi nghĩ đến cô sẽ tìm đến tôi, nhưng vẫn không thấy. Gửi tin nhắn cô không trả lời, sau đó cũng chỉ nhắn dấu chấm câu, dù sao tôi cảm thấy tôi nhắn cái gì cô cũng không xem.”

Thời gian dừng lại cứ như trôi qua cả một thế kỷ, Hà Mạn mới chậm rãi mở miệng, mới phát hiện giọng nói của mình cũng nghe không rõ: “Tối hôm đó... Chúng ta... Phát sinh chuyện gì sao?”

Lô Chi Hành bỗng nhiên cảm thấy có chút không đành lòng.

“Nếu... Cô đã không nhớ rõ, vậy cứ để nó trôi qua. Dù sao người cô yêu nhất vẫn là chồng...”

“Có, hay là không có?”

Hà Mạn bỗng nhiên phát điên, cô không nghe thấy giọng nói của mình, chỉ có thể không khống chế được hô to.

Trước mắt một mảng mờ hồ, nước mắt vừa mới trào ra, nháy mắt trở nên lạnh lẽo.

“Có. Hơn nữa chồng cô cũng biết. Hà Mạn... Tôi vừa nhắc đến chuyện này cảm xúc cô đã không khống chế được. Trách nhiệm này, có cái sai của tôi, cũng có trách nhiệm của chồng cô. Tôi vốn không có tâm tư khác, chỉ là không đành lòng nhìn cô chẳng hay biết gì còn trở về tìm anh ta, tôi không hy vọng cô lại bị tổn thương...”

Hà Mạn chỉ cảm thấy trước mắt bắt đầu trắng bệch, giống như TV ngày bé bị nhiễu xuất hiện hàng loạt bông tuyết, cô đã không thể tiếp thu tín hiệu được nữa rồi.

Buồn cười, cô cứ nghĩ mình là người chịu tổn thương nặng nề, thuần khiết không tỳ vết.

Trong lúc hoảng hốt, những chi tiết vụn vặt của trí nhớ mấy tháng qua xuất hiện trong đầu.

“Cô ta tổn thương anh như vậy anh còn che chở cho cô ấy, Tạ Vũ anh có cảm thấy mình hèn mọn hay không? Hèn hay không hèn?”

Âm thanh của ai, là ai đang nói?

Đúng vậy, vì sao anh không cho em biết, Tạ Vũ anh có cảm thấy mình hèn mọn hay không?.

Hà Mạn nước mắt rơi như mưa.

Tạ Vũ đem một lon bia bỗng ném vào thùng rác, lại mở ra một lon khác.

Một mình mình lại tiếp tục uống rượu.

Giống như hơn một tháng trước kia, Hà Mạn sôi nổi đi đến bên cạnh anh, bọn họ cùng nhau uống bia, anh hai lon, cô một lon.

Tạ Vũ đã tiến bộ rất nhiều, anh học cách khống chế trái tim của mình, không cho phép nó đi quá xa, càng không cho phép nó mang lại những cảm xúc không mong muốn.

Anh bây giờ ở công ty nhìn thấy cô thường xuyên. Mọi người đều cảm thấy Hà Mạn tuy rằng vẫn là Hà Mạn nghiêm khắc trước kia, nhưng một tai nạn xe đã giúp cô thay đổi, trở nên hay đùa, trở nên khoan dung, trở nên đáng yêu.

Trí nhớ thật sự tuyệt vời. Những nhóm người nhân viên cấp cao, bọn họ giống như đã quên, thật lâu thật lâu lúc trước, trên thực tế Hà Mạn chính là con người như thế này, người mà trở nên thay đổi là Hà Mạn trước kia.

Chỉ là bây giờ cô đã trở về mà thôi.

Tạ Vũ vô số lần tưởng tượng ra khả năng này: nếu năm đó chính mình và cô ấy có thể tận hưởng cuộc sống hạnh phúc vui vẻ, mà không vì chức vụ bị uy hiếp mà trở nên bụng dạ hẹp hòi; nếu năm đó vào lúc cô ấy không hét lên những từ ngữ khó nghe với mình, chính mình có thể thông cảm cho áp lực của cô, giống như bình thường cô bức bối sẽ hò hét, mà không phải đem tất cả lỗi lầm đổ hết lên đầu anh...

Từ “Nếu” này không còn ý nghĩa gì nữa. Nó tồn tại nhưng một trò đùa của thượng đế.

Muốn anh hối hận, muốn anh đau.

Bắt đầu lại lần nữa. Cô đã thay đổi tốt hơn, bắt đầu một cuộc sống mới.

Lon bia thứ hai đã dần thấy đáy. Hà Mạn nhìn nóc nhà mình, ánh sáng lâu lắm rồi nhưng chưa được bật lên.

Lúc này, anh nghe được âm thanh cơn mưa.

Dưới đèn đường có một bóng dáng nho nhỏ.

Tạ Vũ bước nhanh đi qua, nâng Hà Mạn chặt vật dậy.

“Em uống nhiều như vậy làm gì! Nửa đêm rất nguy hiểm, trong lòng em không rõ sao!” Anh tức giận đến nổi điên.

Hà Mạn đẩy anh ra: “Em rất bản, anh cách xa em một chút đi”

“Em đến cửa nhà anh nên không phải tìm anh hay sao? !Em nói ai cách xa một chút? !” Tạ Vũ hai tay ôm lấy tóc mình vò, ở bên cạnh đi qua đi lại, cuối cùng khôi phục lý trí.

“Tốt lắm tốt lắm, mau mau nhanh đứng lên, chúng ta về nhà đi, em kiên trì một chút.”

Tạ Vũ xách Hà Mạn giống như một con thú nhỏ, một tay ôm cô vào trong ngực, bị cô nện ra toàn thân. Tạ Vũ thở dài, bước nhanh hướng cửa nhà mà đi.

Trong lòng Hà Mạn đột nhiên khóc ra tiếng.

“Em đã gặp bác sĩ tâm lý kia.”

Tạ Vũ giống như bị sét đánh, đứng im tại chỗ.

“Vì sao anh gạt em? Không cho em đi tìm anh ta, làm cho em nghĩ chúng mình ly hôn là lỗi... Tạ Vũ, anh có hèn mọn hay không?”

Tạ Vũ im lặng, trong lòng như ngàn dao cắt.

Hà Mạn gào khóc lớn, hai tay gắt gao ôm cổ anh, cơ thể cuộn tròn trong đau đớn, run run tưởng chừng như một giây cũng không thể chịu nổi.

Tạ Vũ bước nhanh đi vào nhà, mang Hà Mạn đặt ở trên sofa, xoay người đi lấy khăn mặt và nước, lúc trở về nhìn thấy Hà Mạn bắt đầu kích động tổn thương chính mình, lấy tay tát mặt mình, nắm tóc mình, hung hăng cắn tay trái của mình, cắn ra máu tươi đầm đìa.

Tạ Vũ kinh hãi, chạy nhanh xông lên phía trước, nắm chặt hai tay Hà Mạn.

“Mẹ nó em điên rồi có phải hay không, Hà Mạn, em có chết cũng đừng chết trước mắt anh, mẹ nó em bình tĩnh một chút đi! Em cảm thấy cần xin lỗi anh phải không? Có hay không? Được, em bình tĩnh lại, coi như là anh yêu cầu em, được không?”

Hà Mạn chậm rãi mở miệng.

Máu chảy đầm đìa ở miệng vết thương, Tạ Vũ trong lòng chắc cũng đang chảy máu.

“Điên mà!” Anh oán hận mắng một câu, xoay người đi lấy thuốc bôi.

“Em làm cho anh coi thường em” Tạ Vũ vừa bôi thuốc vừa trừng Hà Mạn, “Bắt đầu từ khi nào mà lại học bộ dạng muốn tự sát? Em ở thời kỳ mãn kinh sao!”

“Em ghê tởm chính mình.”

Hà Mạn chậm rãi nhẹ giọng nói, giống một đứa trẻ sáu tuổi.

Mũi Tạ Vũ đau xót, quay lại.

“Vì sao lại là em? Em thà rằng là anh tổn thương em, vì sao là em làm ra loại chuyện này? Em sao lại vô sỉ như vậy, ghê tởm như vậy, không biết liêm sỉ...”

Hà Mạn lớn tiếng dùng từ ngữ ác độc nhất mắng chính mình, vừa mắng vừa khóc, lui vào một góc ở sofa một, chỉ có một cụm nhỏ nhỏ, điên cuồng mà đáng thương.

Tạ Vũ một tay đem Hà Mạn đang gào khóc lớn ôm vào lòng, siết chặt lấy.

“Không có, không có việc gì. Ngoan, không cần như vậy.”

“Anh cách xa em một chút đi, em không nên tới tìm anh, anh nói đúng, em muốn chết cũng phải đi nơi khác chết, em không phải tìm anh đáng thương, em chỉ là muốn nói xin lỗi, thật sự xin lỗi, em thật xin lỗi anh...” Hà Mạn ra sức gầy, cả nửa ngày cũng không rời khỏi vòng ôm của Tạ Vũ, gấp gấp cắn lên bả vai Tạ Vũ.

Dùng tất cả khí lực, cắn Tạ Vũ hết mức, anh chỉ là run lên một chút, về sau tựa như một tảng đá cứng rắn, không nói một lời, hai cái cánh tay gắt gao giam cầm cô, cho đến khi cô mệt mỏi, không thể không bình tĩnh lại.

“Em không có gì phải thực xin lỗi anh” Tạ Vũ nhẹ giọng nói, giống như dỗ dành một đứa trẻ, “Là anh xin lỗi em. Trên đường anh còn đang suy nghĩ, nếu lúc trước không phải anh đối với em không tốt, em cũng sẽ không sợ hãi đi tìm anh. Anh chỉ có ý làm em ghen để duy trì tôn nghiêm của mình, căn bản không phải là đàn ông. Anh không cho em đi gặp anh ta, thậm chí coi như bồi thường cho em. Lúc trước em đã chịu đủ tổn thương từ anh rồi, nếu nghĩ không ra, vĩnh viễn cũng không biết, mọi tội lỗi cứ coi như là của anh. Mạn, thật xin lỗi. Lúc cầu hôn, anh hứa hẹn cho em hạnh phúc vĩnh viễn, anh không làm được.”

“Nhưng mà lúc em tìm anh, anh hận em như vậy...”

“Không phải hận em,” Tạ Vũ vừa ôm vừa nói, “Anh chỉ là... Anh chỉ là không biết đối mặt em như thế nào. Em cái gì cũng không biết, đối với em anh vẫn cảm thấy mình là một con ma men không thay đổi, không chỗ che giấu cảm giác. Về mặt em càng vô tội, anh lại càng khó khăn thừa nhận. Anh càng sợ, có lẽ không mang được hạnh phúc cho em, càng sợ có một ngày em nhớ đến lúc trước, nhớ lại năm đó anh có bao nhiêu yếu đuối vô sỉ, lại một lần nữa rời xa. Anh không dám, bà xã anh không dám.”

Bà xã.

Hà Mạn cảm thấy thời gian đứng lại ở tại giờ khắc này.

Cô ngẩng đầu hồi hộp nhìn Tạ Vũ, khuôn mặt đầm nước mắt.

“Anh gọi em là gì?”

“Bà xã” Tạ Vũ gắt gao ôm cô, ở bên tai một lần lại một lần gọi, “Bà xã, bà xã, bà xã, bà xã ...”

Hà Mạn cố lấy dũng khí, khóc nói: “Anh có thể cho em cơ hội một lần?”

Nước mắt Tạ Vũ rơi từng giọt trên vai cô.

“Ừ, cho em cơ hội, cũng cho chính mình cơ hội. Lần này, chúng mình khẳng định sẽ bạc đầu giai lão.”

“Đâu có . Chúng ta nhất định bạc đầu giai lão.”

Bạn đang đọc truyện *The Stolen Years* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Anh chỉ nhớ rõ em

Ba tháng sau. Lễ Noel.

Danny ở trong khoảng thời gian này, gặp ai cũng liên tục nói ra kinh nghiệm cuộc sống của mình.

“Nếu người anh em của bạn có phần nản than vãn với bạn về người cũ của mình, trăm ngàn câu chỉ có thể tin một nửa, sau đó cũng phải nhớ kỹ, mỉm cười nhiều, đừng nói gì. Bởi vì tôi quá ngây thơ, vì anh em mà nói xấu phụ nữ, thêm mắm thêm muối lòng đầy căm phẫn, vì tình mà khai đao, phân tích ngang dọc, còn giúp anh ta giới thiệu bạn gái mới, kết quả thì sao? X con mẹ nó, hai người bọn họ quay lại! Hợp! !”

Nhìn đôi tình nhân trước mặt này, nội tâm Danny muôn vàn cảm thán.

Anh đang oán thán, bỗng nhiên giống như bị nước hắt vào mặt, đưa tay lên sờ...

“Phân chim! Mẹ kiếp, mình thật xui xẻo mà!” Danny kêu to ra tiếng, Tạ Vũ và Hà Mạn đang đi phía trước xoay người trở lại.

Hà Mạn luống cuống nhanh tay nhanh chân mở túi xách ra tìm kiếm, hẳn là muốn tìm khăn tay giúp anh lau. Danny nhìn bộ dạng Hà Mạn nhiệt tình, tâm lý trở nên cân bằng, không nghĩ tới, cô lại rút ra cái di động.

“Em tìm di động làm gì chứ?” Danny sững sờ nhìn máy ảnh trước mặt mình.

“Cảnh khó gặp, rất hiếm” Hà Mạn hưng phấn mà nói, “Em phải nhanh tay chụp để tải lên weibo.”

Bạn bè người thân rất vui vẻ khi nhìn thấy bọn họ hai người hợp lại, Tiểu Hoàn ở tận Nhật Bản xa xôi gửi một cái email chỉ có “A a a a a a” cùng mấy chục cái dấu chấm than; mặt Hà Kỳ bình tĩnh tỏ vẻ chính mình đã sớm đoán được, giống như căn bản không nhớ rõ lúc trước mình và em ấy có chuyện; Danny tắc lười liên tục ý chỉ mình đã bó tay, ngay ngày kỷ niệm kết hôn hôm đó, anh cũng đã bắt đầu nhận thức được mà gọi cô là chị dâu, thân là bạn tốt tuy đứng đầu, nhưng anh cũng là người hiểu rõ lập trường, thôi coi như chưa có chuyện anh giới thiệu bạn gái cho Tạ Vũ vậy..

Chỉ có đồng nghiệp công ty không thích ứng được.

Không chỉ một nhân viên cho biết, mỗi ngày hợp trước kia giống hệt cảm giác kích thích khi xem phim hành động của Châu Âu và Mỹ, hai người giương cung bạt kiếm so với những cảnh đua xe còn ghê gớm hơn, còn bây giờ, sản phẩm quảng cáo tràn ngập tình yêu hai người, ngọt ngào ngọt ngào mà.

Cãi nhau không ngừng thì chẳng có gì là tốt.

Câu chuyện này trở thành trung tâm con bão cho mọi người xì xào bàn tán.

“Cảm giác quay lại?” Đối mặt với câu hỏi của Danny, Tạ Vũ còn thành thật nghĩ nghĩ, “Đại khái giống như là cho tới bây giờ giống như chưa từng chia tay, không có cảm giác gì đặc biệt đâu. Nếu nói thì nói...” Anh nhìn Danny cười sáng lạn, “Rất hạnh phúc.”

Tôi đã nói rồi, đôi tình nhân nào hề nắm tay nhau là thề sống thề chết. Danny ngậm cắn chặt răng.

Vì tái hợp nên muốn chúc mừng, Tạ Vũ và Hà Mạn quyết định tổ chức một Party Noel, mời mọi người cùng nhau đến chúc mừng một chút.

Tuần trước Tạ Vũ đã chuyển một cây thông vào góc cửa sổ phòng khách, Hà Mạn trang trí trên cây những dải ruy băng bạc và những quả cầu lấp lánh đáng yêu.

Hà Mạn vừa lòng nhìn thành quả trang trí cây thông Noel của mình, đột nhiên cảm thấy mình giống như đã quên cái gì. Vừa rồi đi vào phòng khách không phải để nhìn cây thông Noel, vậy cô đi vào là muốn lấy cái gì nhỉ?

“Lại làm sao vậy? Em gần đây cứ quên tới quên lui đó?” Tạ Vũ quệt quệt mũi Hà Mạn.

“Gà tây!”

Hà Mạn nhớ tới mình còn chưa tắm ướp mật ong lên gà tây liền nhanh chân chạy vào phòng bếp.

Cô mang một cái bao tay cách nhiệt, mang gà tây trong lò nướng ra, lúc này mới nhớ đến mình vào phòng khách là để lấy mật ong, như thế nào lại tay không trở lại?

Hà Mạn vỗ đầu ảo não đi vòng vèo một lần nữa, cuối cùng trên da gà tây cũng được tắm một lớp mật ong, quay đầu đi vừa kiểm tra danh sách, nhìn xem còn có cái gì này nọ đã quên chuẩn bị.

“Bánh ngọt! Bánh ngọt!” Hà Mạn toát ra một đầu mồ hôi lạnh. Khách đã gần đến cửa, mà bây giờ cô mua bánh ngọt cũng phải mất cả nửa giờ.

“Có gì, sao, sao, ?” Tạ Vũ nhìn bộ dạng kích động của cô, cảm thấy đau đầu.

“Bánh ngọt.” Hà Mạn gần như nức nở.

Tạ Vũ miễn cưỡng mở to hai mắt của mình: “Ồ trong tủ lạnh. Một giờ trước em vừa mới mua về, cũng chính em đặt vào tủ lạnh mà.”

“Ồ, ồ” Hà Mạn ngượng ngùng vỗ vỗ đầu, “Lần đầu tiên chuẩn bị bữa tiệc này, bận rộn quá nên em quên mất!”

Tạ Vũ dở khóc dở cười, đi đến phía sau lưng Hà Mạn, dịu dàng ôm Hà Mạn, đem cằm dựa trên đỉnh đầu cô.

“Bà xã, bữa tiệc người trong nhà thôi, không cần quá lo lắng.”

“Anh nói thế là nói em tâm lý kém nha! Chỉ là em quên mà thôi!”

Hà Mạn nói xong liền thấy hình ảnh mình phản chiếu trên tấm gương mờ của tủ bếp, tóc tai bù xù, ngay cả trang điểm cũng chưa, nhanh đẩy tay Tạ Vũ.

“Em còn chưa trang điểm! Nhanh, nhanh tránh ra, anh đưa gà tây đi nướng đi, chờ em đi sửa sang lại một chút!”

“Còn nói không lo lắng.” Nhìn Hà Mạn vội vàng chạy lên lầu, Tạ Vũ nhún mày thở dài.

Anh chuẩn bị lấy gà tây, xoay người mở tủ lạnh ra—— bên trong rõ ràng có ba cái bánh ngọt.

“...Cô ấy hoảng loạn cái gì đây? Cũng không phải là bà già.” Khóe miệng Tạ Vũ run rẩy, lầu bầu vài câu, đóng lại tủ lạnh.

Party tiến hành rất suôn sẻ, ngoại trừ Danny và Tiểu Hoàn và vài người bạn tốt đang ngồi bên ngoài, chị của Hà Mạn là Hà Kỳ cũng đến đây, còn đưa theo chồng và cô con gái đáng yêu, vừa vào năm nhất Mỹ Kỳ. Bữa cơm gia đình đầm ấm.

Danny lần đầu tiên nhìn thấy con gái Hà Kỳ, thích vô cùng, liên tục nói chuyện treu chọc Mỹ Kỳ, Tiểu Hoàn ngồi bên lo lắng che chở.

“Mỹ Kỳ, em cảm thấy anh đẹp trai hay không?” Danny cười tươi như hoa.

“Mỹ Kỳ ngoan, nên gọi là chú, như vậy mới được.”

Danny trừng mắt nhìn Tiểu Hoàn một cái, không thèm để ý, tiếp tục hỏi con bé: “Mỹ Kỳ, kỳ thi cuối kỳ kết thúc rồi sao?”

“Chưa xong” Mỹ Kỳ chu miệng lên, “Tháng sau.”

“Vậy con có ôn tập tốt hay chưa?”

Mỹ Kỳ dùng sức gật đầu, trắng nõn đáng yêu, Hà Mạn nhìn thấy thật đáng yêu.

Tạ Vũ nghiêng người vào bên tai cô, thì thầm: “Hâm mộ cái gì, về sau em cũng sẽ có.”

Hà Mạn đỏ mặt liếc nhìn anh.

“Vậy chú hỏi con môn số học được không? Tự tin chưa?”

Mỹ Kỳ tiếp tục gật đầu.

“Có chút khó nha, nghe cho rõ. Mỹ Kỳ năm nay tròn 6 tuổi, đúng hay không? Anh lớn hơn so với em lớn hơn hai mươi lăm tuổi, vậy năm mươi năm sau, anh lớn hơn em mấy tuổi?”

Cái bấy mà, bắt nạt một đứa nhỏ. Tiểu Hoàn lấy khủy tay không thương tiếc thúc Danny.

Mỹ Kỳ bắt đầu nghiêm túc tính toán, bộ dáng đáng yêu cực kỳ. Hà Kỳ và ông xã nhìn nhau cười, trên mặt cũng tràn ngập tự hào.

“Năm mươi năm sau, con năm mươi sáu tuổi, chú, chú...” Mỹ Kỳ nói đi nói lại nửa ngày, bỗng nhiên trừng mắt to nhìn Danny, nói, “Chú lúc đó chắc chết rồi.”

Mọi người cười to, Danny che mặt mà khóc.

Sau khi com nước xong, Danny ra về thần bí đưa tất cả mọi người dẫn tới phòng khách.

“Các vị, hôm nay có một tiết mục quan trọng.”

Hà Mạn nhíu mày: “Làm cái gì thần thần bí bí, anh đừng có làm những chuyện kỳ lạ, ở đây còn có đứa nhỏ, còn có đừng đem nhà của em làm rối lên, em thật sự rất vất vả mới dọn sạch sẽ đó.”

Danny hoàn toàn không để ý tới lời cô, bỗng nhiên từ trong túi áo lấy ra một DVD giơ lên không trung:

“Các vị, các vị còn nhớ đoạn phim kinh điển ghi lại màn cầu hôn của Tạ Vũ và chị dâu không?”

Lời còn chưa dứt, mọi người lập tức hoan hô đứng lên. Hà Mạn cũng nhanh đứng lên, muốn cướp DVD trong tay Danny.

Hà Mạn kêu to: “Không cần! Đưa cho em! Đừng chiếu! Ngốc muốn chết!”

Ông xã Hà Kỳ chưa từng xem qua cái DVD, nhìn thấy Hà Mạn và Danny tranh đoạt, ở một bên nghi hoặc đặt câu hỏi: “Cầu hôn mà thôi, có cái gì xấu hổ?”

Mọi người vừa nghe nghi ngờ của anh rể, lập tức cười rộ lên, hiện trường nhộn nhịp hô lớn “Chiếu đi! Chiếu đi!”

“Bây giờ, chính là chứng kiến thời khắc kỳ tích!” Danny nói xong, lập tức đem DVD bỏ vào máy, đoạn phim được bắt đầu chiếu.

Sáu năm trước.

Trên màn ảnh, Tạ Vũ đứng một mình trong đình ở công viên, Tiểu Hoàn và vài tên bạn thân mang theo túi lớn túi nhỏ đứng đầy đủ, vây quanh bên cạnh Tạ Vũ, anh đang chuẩn bị những công việc cuối cùng.

“Hoa và bóng bay?”

Tiểu Hoàn giơ gót to trên tay đáp lại: “Vào chỗ!”

Tạ Vũ “Âm nhạc đâu?”

Một người bạn cười nói: “Trong di động của cậu mà, không phải nói thế sao? Đến lúc đó chúng tớ đứng ở xa xa, âm nhạc sẽ không hiệu quả. Cậu nói thông báo sẽ là tiếng chuông, đến lúc đó có sự chuẩn bị, tớ sẽ lập tức sẽ gọi điện thoại cho cậu, coi như là tự động truyền phát tin!”

“Oh, oh” Tạ Vũ ngượng ngùng cười cười, lấy điện thoại ra, thử phát trước một đoạn, thế này mới tạm thời an tâm.

“Vậy là xong rồi, còn máy ảnh?”

Giọng nói của Danny truyền từ bên ngoài máy quay: “Cậu mẹ nó bị mù sao! Vừa rồi là cậu nói với ai? Nhìn không thấy tớ vẫn đang quay sao!”

Đối mặt với ống kính, Tạ Vũ giơ cho Danny một ngón tay giữa. Lúc phát hình ảnh này mọi người trong phòng khách đều cười lớn.

“Tốt lắm! A mạn mười phút sau sẽ đến, mọi người bây giờ thay quần áo trốn đi, trăm ngàn lần không thể làm cho cô ấy phát hiện các cậu, đều đã tập luyện vài lần, không cần tớ nhắc lại chứ?”

Mọi người đồng thanh hô to: “Cố lên! Chiếm lấy cô ấy!”

Tạ Vũ nghiêng người nhìn vào ống kính nở nụ cười rực rỡ, bỗng nhiên vươn tay sờ sờ túi tiền, mặt trắng bệch.

Tạ Vũ: “Chết rồi, tớ để quên nhẫn ở trên bàn trà!”

Trên màn hình xuất hiện âm thanh của Danny: “Tạ Vũ, cậu sao không chết đi!”

“Tớ tớ tớ bây giờ về nhà lấy! Các cậu đứng đó chờ tớ!”

Tạ Vũ đứng trước ống kính loay hoay, sốt ruột lao khỏi hiện trường, đồng thời bên ngoài truyền đến âm thanh Danny hỗn hển : “Cậu không cần trở lại, trong chốc lát nữa không chừng quên luôn cầu hôn cô ấy!”

Trong phòng khách mọi người đã muốn cười vỡ bụng. Hà Mạn rúc vào lòng Tạ Vũ, cười đến tí mắt , đến nỗi không thấy rõ hình ảnh trước mắt.

Màn hình nháy mắt chuyển thành màu đen, khi nó sáng lên lại, Hà Mạn đã xuất hiện ở trước đình công viên, vẻ mặt không kiên nhẫn.

Giọng nói Danny thì thầm vang lên: “Đây là phóng viên tại hiện trường đưa tin trực tiếp. Hôm nay vào hai giờ buổi chiều, mặt trời chói chan trên cao, muỗi nhiều hơn, cô gái được hẹn đi chèo thuyền đang bức bối chờ đợi bạn trai, mà đến bóng dáng của người bạn trai chuẩn bị cầu hôn một cách bất ngờ cũng chẳng thấy đâu. Căn cứ hiện trường phỏng đoán tình huống, tâm lý của cô gái rất không ổn định, nếu bạn trai lúc này xuất hiện, khả năng sẽ có trường hợp phát sinh đổ máu, xin cảnh báo những trẻ em vị thành niên chưa đủ mười tám tuổi nên cùng xem với bố mẹ.”

Lúc này Tạ Vũ kích động vọt vào màn ảnh, chạy không kịp thở đến bên Hà Mạn.

“Anh lại muốn sao đây? Anh không có một lần đến sớm được sao? Vì sao không nhận điện thoại? Là ngủ quên hay quên mang chìa khóa ?”

Hà Mạn giống hệt súng máy, Tạ Vũ chạy nhanh càng không ngừng cười làm lạnh xin lỗi, cũng giả vờ lãng sang chuyện khác.

“Đừng nóng giận đừng nóng giận...”

“Vậy anh nói, em tức giận có lý do hay không?”

“Đều đều có.”

“Có lý do tại sao lại không cho em tức giận ?”

Tạ Vũ ghen lời: “Vây, không có lý.”

“Anh khiến em đứng đợi anh suốt 45 phút dưới nắng gay gắt, anh nói em không có lý do tức giận? !”

Tiếng cười nén lại của Danny như phản âm nhạc hòa tấu cho hoàn cảnh này.

Tạ Vũ quyết định nói thẳng đến chủ đề: “Mạn, em nhớ chúng mình yêu nhau được bao lâu rồi không?”

Hà Mạn: “Tất nhiên là biết, nhưng mà anh đến trễ, lập tức giảm đi mấy năm. Bây giờ em chỉ biết là, em đứng ở đây đợi anh 45 phút!”

Tạ Vũ chạy theo , người ướt mồ hôi, bởi vì muốn cầu hôn mà ngập ngừng mãi chưa vào vấn đề, con tức cũng bị bùng lên: “Em có thể đừng châm chọc anh nữa hay không? Khó lắm mới đi chơi một chuyến, không thể bốt giận sao!”

“A ha, thằng nhóc, cậu chết chắc rồi. Thần tiên cũng không thể nào cứu được cậu.” Hình ảnh Danny bên ngoài còn đang trực tiếp làm hết phận sự.

Hà Mạn đương nhiên cũng hét ầm lên: “Anh cũng biết là hiếm khi sao? Vây anh đến muộn làm gì chứ? Anh là một người trưởng thành mà chút xíu quan niệm về thời gian cũng không nhận thức được sao? Anh nói đi, có phải hơn một nửa thời gian chúng ta gặp nhau em đều phải chờ?”

Biết Danny đang ở phía sau quay lên, Tạ Vũ bình tĩnh một chút, chạy nhanh đuổi theo Hà Mạn nhận lỗi, hy vọng cô mau chóng nguôi giận: “Được được được, thật xin lỗi, đều là anh sai! Anh từ nay về sau không bao giờ đến muộn, được không?”

“Những lời này em đã em nhiều năm lắm rồi! Anh cái gì cũng không nhớ, cũng chỉ làm lãng phí thời gian của em!”

“Hôm nay anh chuẩn bị cho em sự ngạc nhiên.”

“Anh còn đến muộn không khác gì bình thường, còn có thể khiến em ngạc nhiên cái gì?”

Danny cúi đầu bình luận nói: “... Chị dâu... tài ăn nói thật ghê gớm...”

Tạ Vũ sắc mặt xụ xuống, trong lúc đó hai người trở nên im lặng.

Lúc này, Tiểu Hoàn nấp sau bụi cỏ xa xa thấy được cảnh này không hiểu chuyện gì liền cầm bong bóng và hoa hồng chạy đến, Danny nhanh chóng giơ tay ra hiệu, gọi Tiểu Hoàn trốn trở về.

Danny nhẹ giọng nói: “Cô thật ngốc! Đi ra gì chứ! Trở về nha!”

Bên này Tạ Vũ đang chuẩn bị nổi giận: “Không cần ầm ỹ được không? Hôm nay anh có điều quan trọng muốn nói với em”

“Bây giờ em không muốn nghe, nghe thấy giọng anh là cảm thấy phiền.”

Cuối cùng sự chịu đựng của Tạ Vũ đã đạt đến giới hạn, anh tức giận vươn tay chỉ vào Hà Mạn, một câu cũng nói không nên lời.

Xa xa bạn bè tưởng anh giơ tay ra hiệu, vội vàng gọi vào điện thoại Tạ Vũ.

Trước đó Tạ Vũ có lựa chọn âm nhạc làm nền cho màn cầu hôn của mình là nhạc chuông điện thoại, quả thực như si nhục mà. Tạ Vũ tức giận lấy điện thoại cầm tay ra, hung hăng ném xuống đất.

“Anh còn dám tức giận với em? !” Hà Mạn cũng tức lên, “Đập đi động sao? Em cũng làm được đó!”

Hà Mạn lấy đi động từ trong túi tiền ra, bỗng nhiên dừng lại, lại cất trở về. Sau đó chạy chậm vài bước, cúi thấp lưng, đem đi động Tạ Vũ ném xuống đất nhặt lên, sau đó cũng hung hăng, ném xuống mặt đất.

“Hà Mạn, có giỏi thì ném của em đi!” Tạ Vũ tức giận muốn điên lên.

“Dựa vào cái gì mà em phải ném của em chứ!”

Đi động nằm trên mặt đất còn lỳ lợm phát ra nhạc chuông, Danny ở một bên lăm bầm nói: “Nokia là thật sự rất bền nha...”

Bên này, Tạ Vũ và Hà Mạn tình hình chiến đấu càng ngày càng căng thẳng.

“Được, được” Tạ Vũ chỉ vào Hà Mạn, “Vây tiếp theo cũng vút luôn, vút này!”

Tạ Vũ điên tiết lấy từ túi ra một nhò đựng nhẫn kim cương, ném tới Hà Mạn, xoay người nhanh rời đi.

Hà Mạn nhìn nhẫn kim cương trên tay, kinh ngạc bùng mặt nói không nên lời, cô nhìn nhìn nhẫn kim cương trong hộp, lại ngẩng đầu nhìn Tạ Vũ đi phía xa, lại cúi đầu nhìn nhẫn kim cương trong hộp.

Giấy tiếp theo, cô chạy nhanh theo hướng phía trước, đuổi theo phía sau Tạ Vũ. Danny cũng chạy theo, hình ảnh xóc nảy không ngừng.

“Anh chạy cái gì chứ, cầu hôn mà không nói sớm, lải nhải lăm bầm chỉ lo chọc em tức giận!”

“Anh làm sao nói, giọng anh phiền vậy mà!” Tạ Vũ cũng không quay đầu lại.

“Đừng nóng giận được không? Cầu hôn không phải là quỳ xuống sao? Nào có như anh vậy, chơi xấu thôi!” Hà Mạn đuổi theo thở hồng hộc.

“Có em quỳ đó!”

Hà Mạn sững sốt, lập tức đi chạy nhanh lên, một phen giữ chặt tay Tạ Vũ phía trước, túm lấy anh. Sau đó, mở hộp nhẫn, quỳ một chân xuống đất.

“Bà xã, đừng nóng giận, gả cho em đi.” Hà Mạn ngẩng đầu nhìn Tạ Vũ, cười nói.

Trong phòng khách mọi người thét chói tai.

“Ai gả cho ai!” Ông xã Hà Kỳ cười không thờ nổi.

Trong màn ảnh Hà Mạn nhân lúc Tạ Vũ còn ngơ ngác, lấy nhẫn ra đeo vào ngón tay út của anh.

“Không nói lời nào, em coi như là anh đồng ý rồi.”

Trong phòng khách mọi người đã cười đến nghiêng trái ngã phải. Tạ Vũ từ sau lưng ôm Hà Mạn, ôm thật chặt. Lưng Hà Mạn kề sát ngực anh, cả người bị bóp nghẹn lại.

Cô bỗng nhiên nhớ tới thứ gì, xoay người hỏi Tiểu Hoàn: “Đúng rồi, các cậu ngày đó rốt cuộc là an bài tiết mục gì? Hoa và bong bóng cũng chưa dùng đến, thật đáng tiếc...”

Tiểu Hoàn đang muốn nói, bị Tạ Vũ ngăn cản.

“Ai bảo em hôm đó tức giận, vậy cả đời cũng không cho em biết.”

Mọi người đã về hết, phòng khách yên lặng.

Hà Mạn vừa rửa chén một vừa nhìn cách đó không xa trong phòng khách có cây thông Noel cùng và trên bàn tràn đầy đồ ăn vặt, không biết như thế nào, bỗng nhiên cảm thấy có chút hoảng hốt.

Không có bữa tiệc nào không tàn.

Nếu nó không kết thúc, cũng chẳng được gọi là thời gian tốt đẹp.

Cô cũng không rõ vì sao, chỉ là đột nhiên rất muốn khóc. Như hạnh phúc đến một cách bất ngờ, tất nhiên sợ hãi sẽ mất đi.

Là ai nói, hạnh phúc là sự lặp đi lặp lại khát vọng.

Cô tin tưởng rằng bây giờ mình thực sự hạnh phúc. Bởi vì cô mong muốn mỗi ngày trôi qua, không sợ không thú vị, cũng không cần cảm giác mới mẻ khác. Chỉ cần hai người như vậy từ từ già đi là được rồi.

Đôi mắt bất giác có chút ướt át.

“Khóc cái gì?” Tạ Vũ bùng cái chén đi tới, gạt mình.

“Không có gì, em cũng không biết.”

” Hay đang “có” phải không?”

“Đi!” Hà Mạn trừng mắt nhìn anh, tiếp tục cúi đầu rửa chén.

Tạ Vũ lẳng lặng nhìn, mở miệng gọi cô: “Mạn.”

“Sao?”

“Em có nhớ đã từng nói với em hay không, anh vì sao mà nói yêu em?”

Hà Mạn nở nụ cười: “Nhớ rõ.”

Đàn anh phụ trách đón người mới đến, giúp đàn em nữ khiêng hành lý vào ký túc xá, trong lúc vô ý nhìn lướt qua nhà rửa, nhìn thấy một cô gái xoay lưng về phía anh rửa chén.

Anh không biết tại sao liền miên man suy nghĩ, nếu ngày nào đó mình có bà xã, bóng dáng rửa chén sau khi ăn cơm xong, có phải là cái dạng này hay không?

Anh bị đóng băng ở đó, im lặng nhìn cô gái này tương tự đến tương lai, cho đến khi có cô gái khác từ trong toilet rửa mặt đi ra, nhìn anh đứng như trời trồng ở đó, sợ tới mức hét âm lên.

“Biến thái ah ah ah ah ah! ! !”

Đàn em lúc này mới xoay người lại, ánh mặt trời chiếu vào mái tóc dài của cô, khi quay đầu, mang theo những tia sáng lấp lánh.

... Sau đó, anh và cô gái đã hét lên “Biến thái ah” kết hôn.

“Ngoại trừ thét chói tai, em cũng sẽ rửa bát mà!” Hà Mạn tức giận đem xà bông nặn vào trên tấm bọt biển, “Mặt của em không đẹp bằng bóng dáng của cô ấy sao? !”

“Anh đã không còn nhớ rõ bóng dáng của cô ấy nữa. Anh chỉ nhớ rõ em.”

Bạn đang đọc truyện *The Stolen Years* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chúa đã bỏ rơi em

Từ sau khi tái hợp cùng Tạ Vũ, Hà Mạn rất sợ hãi khi tỉnh dậy từ bóng tối.

Trước kia cứ nghĩ cuộc sống ngắn ngủi như vậy nên chẳng có gì sợ hãi, sau khi tìm về hạnh phúc, bắt đầu lo lắng cho mình tỉnh lại từ giấc mơ sẽ hai bàn tay trắng.

Cho nên mỗi một lần mở mắt ra, Hà Mạn đều bắt đầu tìm kiếm hình bóng Tạ Vũ, nếu Tạ Vũ không có ở đó, cô nhất định phải nhìn xem ngày hôm đó.

Tạ Vũ cười cô là người nhất gan, nhưng bên cạnh đầu giường cô vẫn để một cuốn lịch.

“Đây này, qua một ngày xé một tờ, đỡ phải sợ hãi, ” Anh nhẹ nhàng ôm thắt lưng của cô, “Tốt lắm, ngủ đi.”

Hà Mạn lại mở mắt ra, nắng chiếu rọi rõ, Tạ Vũ đã không còn bên người. Cô vội vàng quay đầu nhìn từ đầu giường, lịch ngày vẫn nằm yên nơi đó, năm 2013 đã trôi qua được một tháng.

Hà Mạn ổn định trở lại.

Mặt trời vào mùa đông đặc biệt có giá trị. Mấy ngày nay trời liên tục nhiều mây, hôm nay mặt trời cuối cùng đã lộ diện.

Cô ngồi ở trên giường, ngẩng ngẩn nhìn ánh nắng bên ngoài, cảm thấy giống như có chuyện gì cần phải làm. Vẫn là hai ngày trước Tạ Vũ có nhắc nhở cô.

Làm cái gì nhỉ?

Tạ Vũ lúc này đã sớm đi làm. Cô đành phải đưa tay đi tìm di động để hỏi, dưới gối đầu, không có.

Từ đầu giường cũng không có, đi đâu rồi?

Gần đây tại sao luôn hồ đồ như vậy nhỉ! Tâm trạng Hà Mạn trở nên phiền muộn.

Nếu con người quá đặc ý, thì đừng vội lên mặt, ông trời sẽ không làm cho người ta trôi chảy như vậy.

Sau Hà Mạn trải qua một khoảng thời gian với trạng thái công việc tuyệt vời, đột nhiên gặp phải vận xui. Đề án quan trọng quảng cáo, cô làm mất dữ liệu, mặc dù kiên trì làm lại, nhưng làm được một nửa, còn những thông tin đã được chuẩn bị rất tốt lúc trước quên sạch.

May mắn mọi đồng nghiệp trong công ty ra sức giúp đỡ, chỉ là Hà Mạn vẫn tự trách không ngừng. Sếp tổng bảo cô đã làm việc cống hiến cho công ty gần mười năm, chỉ nói cô có thể rất mệt mỏi, sau tai nạn xe không nghỉ ngơi bao lâu đã trở lại hòa nhập với lượng công việc có cường độ cao, khó tránh khỏi tình huống lung tung.

Hà Mạn lui về tuyến hai, chức vị ở công ty tạm thời vẫn là cô đảm nhiệm, HR* đã bắt đầu xem xét tổng giám sát tạo mới.

*Hội đồng quản trị của công ty

Nhưng thật ra lại Tạ Vũ vui vẻ an ủi cô: “Thật tốt quá, bà xã của anh cuối cùng cũng sụt giảm, một lần nữa anh lại đoạt được vị trí trụ cột gia đình, nguy cơ đe dọa hôn nhân hoàn toàn bị loại bỏ.”

Hà Mạn bị anh trêu nỡ nụ cười, trong lòng uể oải vui đi rất nhiều.

Cô cuối cùng cũng tìm ra di động bên cạnh Tivi, lại không nghĩ ra được làm cách nào mà mình lại để nó ở đây.

“Mấy ngày hôm trước anh có nhắc em làm việc gì đấy sao? Buổi sáng hôm nay em tỉnh lại có ấn tượng với điều đó, sống chết nghĩ không ra là cái gì.”

Trong văn phòng Tạ Vũ nghỉ hoặc quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, thời tiết thật tốt mà.

Anh nói: “Ồ, anh có nhắc em hôm nay đem chăn ra sân phơi nắng. Lâu lắm rồi mới có ngày nắng đẹp đến vậy.”

Hà Mạn nghe theo ghi nhớ trong lòng.

Cô ôm lấy chăn, trải đều trên sân thượng, dùng sào trúc nhẹ nhàng đánh vãi cái, làm cho bông bên trong phơi ra. Ánh sáng mặt trời ấm áp chiếu trên mặt, Hà Mạn nhìn không được đưa mắt vào chăn bông, giang hai tay ôm lấy.

Thật sự là thời tiết tốt mà. Hà Mạn không khỏi nghĩ ngợi mỉm cười.

Bởi vì lúc trước cô nấu cơm mà quên tắt bếp gas, suýt chút nữa thì gặp chuyện không may, từ đó Tạ Vũ cấm tiệt cô nấu cơm. Nhưng bỗng nhiên cô rất muốn làm bánh mousse.

Lần trước làm cho anh ấy, nhưng anh ấy vẫn chưa ăn được.

Hà Mạn chạy về phòng, mặc áo khoác, quyết định đi ra cửa tìm siêu thị.

Đi đến một ngã ba đường lớn, Hà Mạn chợt dừng lại bước chân.

“Đây là chỗ nào?”

Hà Mạn cứ đi thật lâu thật lâu, vẫn không thấy được siêu thị, không hiểu sao đi lạc vào một con đường nhỏ. Hà Mạn nhìn chăm chăm cột mốc đường, tâm trạng muộn phiền tiếp tục đi.

“Dùng bản đồ hướng dẫn một chút đi.” Hà Mạn lăm bằm lăm bằm, mở túi xách bắt đầu tìm di động.

Di động không thấy.

Cô kích động sờ tìm túi tiền trên người, đều không có.

“Là quên ở nhà hay là bị trộm?” Hà Mạn gấp đến độ gần khóc. Di động cô không gài mật mã, bên trong còn có hình ảnh thân thiết của hai người, nếu bị trộm thì làm sao bây giờ?

Trong lúc cô lo lắng không yên, cô bỗng nhiên cảm thấy vách tường bắt đầu xoay tròn, chuyển chuyển, ánh sáng ban ngày chuyển thành ban đêm.

Hà Mạn ngã quỵ ven đường.

Hà Mạn chậm rãi mở mắt ra, tầm nhìn phía trước là một màn trắng. Ánh mặt trời theo cửa sổ len lỏi vào chiếu thẳng trên mặt cô, cô neho neho lại mắt, cố gắng thích ứng thật lâu mới có thể thấy rõ mọi thứ.

“Mạn, em tỉnh rồi?” Tạ Vũ mang theo bình thủy xuất hiện ở cửa, chạy nhanh tới trước giường.

“Em rốt cuộc làm sao vậy? Làm sao có thể té xỉu ở trên đường?”

“Em...Chỉ thấy trước mắt biến thành màu đen.”

Tạ Vũ trong mắt tràn đầy xót xa và lo lắng: “Quên đi, trước em cứ nằm xuống, anh đi gọi bác sĩ.”

Tạ Vũ đi ra ngoài trong chốc lát mới về tới trong phòng bệnh, ngồi ở bên giường trấn an vuốt lưng cô: “Bác sĩ nói chờ em nghỉ ngơi cho tốt, thì sẽ tiến hành làm chút kiểm tra.”

“Em sợ.”

“Không có việc gì, trước đó em bị tai nạn xe không phải nào chấn động sao? Anh vừa tìm kiếm trên mạng, thường thường choáng váng một chút cũng thuộc một loại di chứng.Em đừng tự dọa mình, không có việc gì.”

Hà Mạn nở nụ cười, dùng sức nắm tay Tạ Vũ: “Ừ, không có việc gì.”

Nửa giờ sau, Hà Mạn thử rời giường.Lúc vừa đứng dậy vẫn còn choáng váng, cô lao đảo suýt ngã, Tạ Vũ giắt mình đỡ hai tay cô, trong lòng bàn tay dính đầy mồ hôi.

“Anh xem anh căng thẳng kia, trong lòng bàn tay ra đầy mồ hôi.Em chỉ là nằm lâu rồi, chắc đứng dậy vội vàng nên bị tuột huyết áp. Không có việc gì không có việc gì.” Hà Mạn dờ khóc dờ cười, “Anh lại xin phép nghỉ, sếp không nói giận chứ?”

“Tổng giám là công việc chẳng cần đứng giờ, nếu anh muốn, ở nhà làm cũng không thành vấn đề,” Tạ Vũ chẳng hề để ý, “Nhìn em có tâm trạng quan tâm công việc của công ty, hẳn là không có việc gì. Đến đây, anh giúp em đứng lên.”

“Em có thể nói cho anh hôm nay là ngày mấy tháng mấy năm mấy không?”

Hà Mạn nghe được anh nói liền cười lên..

Trong phòng khám bệnh, bác sĩ cho Hà Mạn biết phải kiểm tra một vài phản ứng. Hà Mạn trong lòng còn có chút không yên —— không có cách khác, tuy rằng tốt nghiệp nhiều năm như vậy, vừa nghe đến loại từ tiến hành kiểm tra liền phản xạ có điều kiện trở nên căng thẳng.

“Bác sĩ, ông muốn giám sát sự căng thẳng của tôi phải không? Vậy không bằng ông cho chồng tôi làm kiểm tra này, anh ấy so với tôi còn căng thẳng hơn.”

Bác sĩ khoan dung nở nụ cười: “Còn có thể nói giỡn, phỏng chừng không có gì. Tôi nói loại kiểm tra này cô sẽ thấy giống như si nhục trí thông minh, chẳng qua đây chỉ là kiểm tra hình thức nhưng rất cần thiết. Căn cứ vào những tình huống mà chồng cô vừa trình bày với tôi, tôi đã có một chút suy đoán bước đầu.Cô vẫn nên kiên nhẫn phối hợp cho tốt, như vậy mọi người đều yên tâm.”

Tạ Vũ cổ vũ vỗ vỗ đầu Hà Mạn: “Ngoại trừ chỉ số thông minh, chậm rãi trả lời là tốt rồi, không nên có tâm lý tự ti.”

“Ai có tâm lý tự ti,” Hà Mạn trừng anh, “Cấn anh đó!”

Bác sĩ ho nhẹ hai tiếng, hai người vội vàng thay về mặt nghiêm túc.

“Tốt lắm, hiện tại trả lời tôi, hôm nay là ngày mấy?”

Hà Mạn đáp “Thứ năm ngày 31 tháng 1 năm 2013.”

“Bây giờ cô ở đâu? Biết địa chỉ không?”

Hà Mạn nở nụ cười: “Bệnh viện Dương Minh, ah, số 309 quận Tín Nghĩa đường Tùng Đức “

Âm thanh của cô vốn rất êm tai, bây giờ miệng rõ ràng trả lời từng vấn đề, gần từng tiếng dứt khoát, tinh thần phấn chấn. Tạ Vũ cười cười nhìn cô, trong

lòng cảm thấy chưa xem đủ.

“Được, mời cô đọc ba từ ngữ tôi chỉ phía dưới—— quả táo, báo chí, xe lửa. Mời cô nhớ kỹ này ba từ ngữ này, cô sẽ mời cô lặp lại lần nữa.”

Hà Mạn nhìn cười, tự tin tràn đầy trả lời “Quả táo, báo chí, xe lửa, tôi nhớ kỹ.”

“100 trừ 7 là bao nhiêu?”

“93.”

Kiểm tra này thật sự là bao hàm toàn diện mà, Hà Mạn than thầm

“Lại trừ 7 nữa?”

“86.”

“Lại trừ 7 nữa?”

“79.”

Liên tục trả lời vài lần, sợ mình trả lời quá nhanh sẽ đáp sai, Hà Mạn từ từ trả lời từng cái.

“Hiện tại tôi đọc ra năm con số, mời cô đem con số đảo ngược đọc đi lại 4, 2, 7, 3, 1.”

“1, 3... 7, 2... 4.”

Có chút khó nhớ, cũng chẳng có gì lạ, toán học cô rất kém. Hà Mạn an ủi chính mình.

“Được rồi, bây giờ mời cô nói ra ba từ ngữ khi này.”

Hà Mạn rất khó hình dung tâm trạng của mình lúc này.

Cô không thể che giấu ánh mắt ngây dại và tâm trạng hoảng hốt của mình lúc này, nhìn bên Tạ Vũ bên cạnh nhướn mày, Hà Mạn bỗng nhiên cảm thấy mình thật vô dụng. Giống lúc còn rất nhỏ kiểm tra điểm thấp, về nhà nhìn thấy ánh mắt thất vọng của mẹ.

Cô sợ làm cho Tạ Vũ thất vọng. Cô đồng ý với anh là sẽ không làm sai điều gì nữa.

Hà Mạn bắt buộc mình tập trung chú ý. Bài kiểm tra lúc đầu không rõ mục đích bắt đầu cảm thấy có hiệu quả. Bác sĩ cũng không có thúc giục cô, từ đầu đến cuối vẫn duy trì biểu tình nhẹ nhàng. Tạ Vũ cũng sợ quấy nhiễu đến cô, không dám mở miệng.

Phòng khám tràn ngập màu trắng, cô căng thẳng không thôi.

Hà Mạn gấp đến độ nước mắt đảo quanh ở hốc mắt.

“Đừng nóng vội, từ từ sẽ nhớ!” Tạ Vũ rốt cuộc nhìn không được ra tiếng cổ vũ, giọng nói dịu dàng cẩn thận, giống như một người bố trẻ.

“Cố gắng nghĩ lại xem, từ thứ nhất là hoa quả.” Bác sĩ Trương ở một bên nói

“Quả táo, ” Hà Mạn thở dài ra một hơi, “Từ thứ nhất là quả táo, tôi nhớ ra rồi, tôi nhớ ra rồi.”

“Vậy còn từ thứ hai?”

Hà Mạn lại lần nữa lâm vào bế tắc.

“Chữ thứ hai là đồ mà mỗi buổi sáng em và anh đều nhìn thấy, .” Tạ Vũ nhẹ nhàng vuốt ve phía sau lưng của cô, dịu dàng dẫn lời.

“Báo chí?”

“Vậy từ thứ ba? Từ thứ ba là phương tiện giao thông.”

“Ô tô? Xe đạp?” Hà Mạn vẻ mặt lo lắng, “Máy bay? Xe lửa?”

“Đúng rồi đúng rồi, ” Tạ Vũ cười rộ lên, “Ba cái đều nói đúng, tốt lắm.”

Không tốt, không tốt chút nào. Hà Mạn tâm trạng buồn bã.

Lúc này, bác sĩ lấy từ trong ngăn kéo ra mấy thứ, để ở trên bàn.

“Bây giờ mời cô nhớ kĩ năm đồ vật này.”

Một chiếc đồng hồ , một đồng xu một đô la , một cây bút , một thẻ kinh doanh và một máy tính xách tay. Hà Mạn nhìn chăm chú mọi thứ trên bàn, cố nhớ khiến đầu có chút đau, giống muốn đem tất cả đồ vật nhét vào đầu.

Tay Hà Mạn được Tạ Vũ cầm bắt đầu chảy đầy mồ hôi lạnh. Tạ Vũ cảm giác được , vì thế càng dùng sức nắm chặt.

Bác sĩ tiếp theo dùng một cái bao cất hết những đồ vật trên bàn.

“Được rồi, cô Hà, hiện bây giờ mời cô nói tên năm đồ vật kia.”

“Đồng hồ, bút, tiền xu, còn có... Còn có...”

Nói đến đây Hà Mạn không nói nên lời nữa, quay đầu nhìn Tạ Vũ , hai người nhìn nhau mặt tái nhợt.

Nước mắt Hà Mạn rơi xuống.

Tạ Vũ kéo nhẹ đầu cô vào lòng, vỗ về đầu cô, giống như bố mẹ cưng chiều con.

“Tốt lắm tốt lắm, kiểm tra đã làm xong , chúng ta thành công rồi, đừng sợ, đừng sợ.”

3.

Trong nháy mắt Hà Mạn bị đẩy vào máy MRI*, Hà Mạn có cảm giác như bị đưa lên đoạn đầu đài.

(*Máy MRI là máy Chụp cộng hưởng từ, hay đầy đủ là chụp cộng hưởng từ hạt nhân, là một phương pháp thu hình ảnh của các cơ quan trong cơ thể sống và quan sát lượng nước bên trong các cấu trúc của các cơ quan. Ảnh cộng hưởng từ hạt nhân dựa trên một hiện tượng vật lý là hiện tượng cộng hưởng từ hạt nhân.)

Dụng cụ kỳ lạ này, có thể chụp xuyên qua thân thể cô.

Nổi trên hình ảnh là một số phần rời rạc, hình ảnh và âm thanh lẫn lộn, không biết nên làm thế nào cho phù hợp.

“Cô Hà đang có nguy cơ bị teo não.”

. Một người đàn ông mặc một chiếc áo khoác trắng của phòng thí nghiệm cầm một thanh thép , đối mặt chỉ vào hai hộp có hình ảnh bộ não.

“Anh không còn nhớ rõ bóng dáng của cô ấy nữa, anh chỉ nhớ rõ em.”

Người đàn ông ôm sau lưng mình, cúi đầu có thể nhìn cánh tay rắn chắc của anh ấy ở bên hông, gương mặt lại nhìn thấy cây thông Noel âm đạm, tụ hội rồi tan cuộc, vui cười cũng biến mất .

“Nhiều năm trước cô Hà từng xảy ra tai nạn xe, lúc ấy cũng đã xảy ra chấn động não. Lần này não bộ lại bị thương, chấm màu đen này là cho va đập tạo thành, hình thành máu tụ. Đây không phải nguyên nhân chính xác , chúng tôi tạm thời còn chưa thể xác định, nhưng mà theo hình ảnh và cuộc sống thường ngày của cô Hà cho thấy, kết quả kiểm tra trí nhớ tổng hợp...”

Người đàn ông mặc áo khoác trắng mở miệng ra rồi ngậm lại.

“Có muốn uống bia?”

“Được thôi! Anh hai lon, em một lon!”

Mùa hè ban đêm, bóng cây lắc lư. Mùa hè, mùa hè, mọi thứ đều ỏn vào mùa hè.

“Cô Hà có khả năng rất lớn là bị suy não.”

Với những lời này, những hình ảnh cô đang thấy bị đẩy lui hết, giống như thủy triều rút xuống rồi xa, biến mất không thấy.

Hà Mạn từ trong suy nghĩ quay về, bình tĩnh, phát hiện mình đang đứng trong toilet.

Người phụ nữ trong gương tóc rối tung, mặc áo ngủ, trong tay còn cầm một bàn chải đánh răng.

Bởi vì cô không ngủ được.

Hà Mạn yên tâm nhìn gương cười khúc khích.

Mau đánh răng nha, sau đó sẽ đi tắm.

Đây là lần thứ mười của hôm nay Hà Mạn đi tắm.

Tạ Vũ ngồi ở dưới lầu, nghe được trên lầu lại truyền đến ào ào tiếng nước. Anh chậm rãi ngồi xuống đất dựa vào tường, của phòng bếp đối diện mở rộng, bên trong hơn mười túi muối là Hà Mạn lần lượt mua từ siêu thị, chất thành một đống, giống như mây bao tuyết.

Tạ Vũ vốn tưởng rằng, mất trí nhớ là có trình tự, Hà Mạn bắt đầu sẽ quên đi hiện tại, sau đó tiếp tục, cuối cùng trở lại giống trạng thái trẻ con.

Trên thực tế mất trí nhớ rất lộn xộn, hôm nay Hà Mạn đi vào năm năm trước, ngày mai lại nhớ đến thời gian học đại học, ngày kia lại khôi phục bình thường, bình thường được vài giờ thì xách cặp nói muốn đi học...

Trình tự trong đầu Hà Mạn trí nhớ bị quấy rối, quay tới quay lui, không có quá khứ, hiện tại, tương lai, chỉ có thời điểm lựa chọn.

Tháng năm, trên đường đã bắt đầu có không khí mùa xuân. Bức tường hàng rào bên nhà hàng xóm đã bắt đầu nở đầy hoa, đi bộ trong không khí sẽ ngửi thấy hương thơm phảng phất, không biết đó có phải ảo giác hay không.

Bệnh của Hà Mạn tiến triển nhanh hơn so với dự kiến.

Ba tháng trước, bác sĩ từng đề cập đến, không làm giải phẫu, hiện có uống thuốc cũng không thể ngăn cản bệnh chuyển biến xấu đi, chỉ có thể trì hoãn, nhưng là hiệu quả trị liệu mỗi người khác nhau. Nếu mỗi ngày có thể làm cũng đủ vận động, duy trì hoạt động thân thể, mỗi ngày sao chép báo chí, đọc sách đọc chậm rãi duy trì từng chức năng, như vậy phòng chừng sẽ có sự lạc quan, Hà Mạn có thể chống đỡ ba bốn năm.

“Chúng tôi từng nghĩ đến biện pháp mổ lấy máu tụ trong não, nhưng bởi vì máu tụ nơi có những dây thần kinh quan trọng, nguy cơ phẫu thuật là rất cao, đại khái chỉ có hai phần sống sót, cho nên tôi cũng không đề nghị tiến hành phẫu thuật.”

Tạ Vũ đến nay còn nhớ rõ âm thanh của bác sĩ vào giây phút kia. Có lẽ là do anh có nhiều kinh nghiệm trong các tình huống, cho nên anh đã khống chế tâm trạng và cảm xúc của mình rất tốt, rõ ràng là tin tức khiến người ta tuyệt vọng như vậy, mà lời nói của bác sĩ nghe như an ủi.

20% sống sót trở thành ngọn nguồn tranh cãi giữa Hà Mạn và Tạ Vũ.

Hà Mạn không nghĩ mình biến thành ngốc nghếch. Cho dù tình huống lạc quan nhất, ba năm sau cô cũng sẽ trở thành một người không có trí nhớ, không hiểu biết và có hành động không khác gì một đứa trẻ, đại tiện tiểu tiện cũng không thể khống chế được.

Nhưng mà nếu phẫu thuật, tương đương muốn chết.

Lúc mới từ bệnh viện trở về, trong mọi tình huống Hà Mạn đa số là tỉnh táo, mà khi tỉnh táo cô sẽ sợ hãi, cũng cùng với khắc khẩu.

“Anh thật sự muốn em trở thành một con ngốc sao? Ngay cả anh và bản thân mình còn không nhớ rõ, cái gì cũng không làm được, giống một đứa trẻ không lỗi, em cũng không phải em, còn sống thì còn ý nghĩa gì nữa?”

“Ba năm sau sống không còn có ý nghĩa, vậy em sẽ lập tức đi tìm cái chết sao?” Tạ Vũ kích động rít gào.

“Phẫu thuật đâu có nói sẽ chết ngay lập tức? ! Không phải còn có 20% bình phục hay sao?” Hà Mạn nước mắt rơi xuống không ngừng, “Em thật sự không muốn biến thành kẻ ngốc mà, em không phải cảm thấy mình đáng thương, em có thể thừa lúc mình còn tỉnh táo, có thể sắp xếp tốt hơn trước mọi tình huống. Anh có biết hay không, em sẽ liên lụy anh cả đời? Anh đã già như vậy, công việc lại không bảo đảm, tương lai còn muốn mang gánh nặng tiền thuốc men của em, nửa đời sau đều phải quan tâm một kẻ ngốc, không đơn giản chỉ là một Hà Mạn ngốc! Anh hiểu không? ! Anh mới ba mươi ba tuổi, anh muốn hủy diệt cả đời mình sao? Đợi cho em thật sự ngốc, ngay cả nhận thức được sự trớ trêu anh cũng không biết, em phải làm thế nào để giúp anh đây!”

“Anh đương nhiên biết. Anh cũng biết, nếu người đang bị bệnh là anh, em cũng sẽ lựa chọn giống anh! Chăm sóc em cả đời thì sao? Làm sao vậy? Muốn chăm sóc em là anh, anh cũng không cảm thấy đó là gánh nặng, em dựa vào cái gì mà thay anh quyết định?”

Nước mắt Hà Mạn rơi đầy hai má.

“Chúng ta không phải vợ chồng, không phải đã muốn ly hôn sao? Không phải anh đã từng quyết định không muốn quay về với em hay sao? Lúc ấy đều có thể chia tay, bây giờ làm sao không chia tay được? Nếu lúc ấy chúng ta ly hôn sau đó em chuyển đi thành phố khác, anh sẽ không còn được gặp lại em, như vậy không khác gì em đã chết không phải sao? Chẳng lẽ như vậy không giống nhau sao?”

“Anh nói không giống là không giống!”

Tạ Vũ gầm lên khiến Hà Mạn cả người chấn động.

“Anh không muốn em chết. Coi như em là con gái anh, phải, coi như em là con gái anh, không lớn lên, càng về sau càng nhỏ, không được sao? Dù sao em ngốc như vậy, già đi cũng nhất định rất ngốc, không phải là sớm hơn một chút sao?”

Tạ Vũ gắt gao ôm Hà Mạn, giống như giấy tiếp theo cô sẽ tan thành mây khói.

Nhưng mà, đây không phải là lần khắc khẩu cuối cùng. Hà Mạn vẫn tâm tâm niệm niệm làm phẫu thuật, Tạ Vũ vì mỗi lần cô đề cập đến chuyện này đều gầm lên, gầm lên rồi cuối cùng ôm đầu khóc rống, mọi việc cứ lặp đi lặp lại.

Cho đến khi Hà Mạn yếu đi chẳng còn nhớ nổi mình cần phải phẫu thuật, nếu không trận chiến này chẳng biết khi nào mới ngừng được.

Tạ Vũ và một bên đại diện khách hàng từng có quan hệ hợp tác rất tốt. Khách hàng năm ấy ba mươi tuổi, vừa mới chia tay bạn gái quen nhau đã 6 năm.

Anh ta sống tại tầng bảy trong một căn hộ, sau khi bạn gái chuyển đi khỏi đây, để lại một ít vụn vặt dụng hàng ngày và một con cún nhỏ.

Con cún nhỏ sáu tuổi rưỡi, là bọn họ lúc mới ở chung ôm về, chủ cún nhỏ khi đó đã lớn đến ba tám kg. Con cún này rất thích vận động, bọn họ mỗi ngày vào buổi sáng cùng nhau mang theo nó chạy bộ, đi làm về buổi tối sẽ tản bộ cùng nó.

Anh ta là đại diện nên bề bộn rất nhiều việc, bạn gái cũng là nghề tự do, ban ngày bạn gái và chủ cún làm bạn với nhau, buổi tối một nhà đoàn viên, ấm áp vô cùng.

Đáng tiếc sau đó.

Bạn gái chuyển đi rồi, trong nhà cũng chỉ có chủ cún một mình. Đại diện khách hàng mở ban công quanh năm, bất kể đông hay hè, như vậy khi anh ta tăng ca đến khi tối mịt, chủ cún có thể tự mình tiểu tiện ở ban công.

Điều đó khiến anh ta liên tục bị hàng xóm phàn nàn. Chủ cún ban ngày ở nhà thật tịch mịch, cho nên một khi đứng ở ban công phát hiện phía dưới khu nhà có người đi qua, sẽ sửa đổi với người đó, không biết có hay không nhớ đến chủ cũ. Hàng xóm không chịu nổi quấy nhiễu này, trực tiếp báo cảnh sát.

Anh ta chỉ có thể đóng cửa ban công, không cho nó đi ra ngoài.

Có một ngày buổi tối khuya anh ta mới về nhà, vừa mở ra cửa, một tanh tươi bay vào mũi. Nguyên nhân là con cún bị tiêu chảy, thấm lông dê dưới bàn trà rồi tỉnh rồi mùi. Con cún toàn thân dính phân biết mình làm sai chuyện, không có hoan nghênh sửa âm ỹ đón anh như mọi khi, mà là tội nghiệp cuộn mình ở trong góc, đôi mắt ngập nước nhìn anh.

Tức giận nhìn thấy nó mọi thứ đều tiêu tan.

Anh ta không kìm chế được, đàn ông ba mươi tuổi đầu, cứ như vậy ngồi xổm ở cửa, thất thanh khóc ròng.

Tạ Vũ từng khó hiểu. Nếu không có thời gian, vì sao không đem con cún đưa cho người khác, hoặc là bán đi?

Nếu không chủ nhân cũng khó khăn, mà con cún cũng có cuộc sống không thoải mái.

Khách hàng cười khổ không giải thích, sau một lúc lâu mới nói: “Luyến tiếc.”

Biết rõ người khác sẽ tốt hơn cho chủ cún, nhưng mà anh luyến tiếc, chủ cún cũng chỉ nhận một mình anh là chủ nhân. Có biện pháp nào.

Tạ Vũ chỉ có thể tỏ vẻ đồng tình, nhưng chưa từng có cảm nhận sâu sắc về sự luyến tiếc này.

Nhưng mà, khi Danny uyển chuyển khuyên anh, tình huống Hà Mạn hiện tại có vẻ thích hợp đưa đi trại an dưỡng, không biết như thế nào, Tạ Vũ bỗng nhiên nhớ tới câu chuyện xưa này.

Danny không phải là người thứ nhất khuyên anh như vậy, cũng không phải lần đầu tiên khuyên anh. Tiểu Hoàn, Hà Kỳ, tất cả...

Những người ngoài cuộc đều lý trí, đều có thể khách quan phán đoán ra phương thức thích hợp nhất. Tạ Vũ một lần nữa trở về đi làm, Hà Mạn đi trại an dưỡng, sẽ có y tá chuyên nghiệp chăm sóc, đồng thời cũng giảm bớt gánh nặng cho Tạ Vũ.

“Đây là giải pháp lâu dài.”

Tất cả mọi người đều nói như vậy.

Nhưng là anh làm không được.

Giờ phút này anh đã hiểu rõ người đàn ông kia, vẻ mặt phức tạp, lại không thể giải thích, chỉ là một lần lặp lại câu nói đó, “Không được, tôi luyến tiếc”.

Luyến tiếc làm cho cô giống như một tù nhân mà đến thăm, ngày qua ngày cùng một đám người mất hết hy vọng ở chung một nơi. Nếu không thể ở bên cạnh, thì còn có ý nghĩa gì.

Buổi sáng khi tỉnh lại, Tạ Vũ phát hiện không thấy Hà Mạn bên cạnh.

Anh như phát điên nhảy xuống giường, vọt xuống cầu thang suýt trượt chân té. Vọt tới cửa phòng, mới nhìn thấy Hà Mạn đang trang điểm gần xong, cầm túi xách, đang xoay người mang giày.

“Em muốn đi đâu vậy?” Anh sợ kích thích đến cô, vì thế làm bộ như vô ý hỏi dụi dằm.

Hà Mạn bình tĩnh đối với Tạ Vũ mỉm cười: “Em muốn đi làm mà! hôm nay có một buổi khai mạc quan trọng, không trở về ăn cơm.”

“Ừ...” Tạ Vũ không vạch trần, “Vậy em cố lên.”

Hà Mạn hôn Tạ Vũ một cái, tiếp theo liền xoay người rời khỏi nhà. Chân cô vừa bước ra khỏi cửa, Tạ Vũ trên người còn mặc đồ ngủ chạy nhanh vào phòng lấy ví tiền lao ra khỏi cửa, gắt gao theo đuôi ở phía sau Hà Mạn.

Đọc theo đường đi, Tạ Vũ mới chính thức hiểu được bệnh này đáng sợ.

Đi theo phía sau Hà Mạn, Tạ Vũ cảm giác Hà Mạn không chỉ là mất đi trí nhớ, giống như là mất đi hồn phách.

Cô ngồi trên ghế đá công viên gần hai giờ, ánh mắt ngơ ngác, trống rỗng nhìn phía trước, lại ngồi xỏm hồ nước cả nửa giờ nhìn cá.

Tạ Vũ vẫn vụng trộm tránh ở phía sau cây, nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của Hà Mạn.

Không biết qua bao lâu, trong khi Tạ Vũ gọi điện đến công ty xin phép hôm nay ở nhà có việc, Hà Mạn đột nhiên đứng dậy, đi về phía trước.

Tạ Vũ vội vàng ngắt điện thoại, lại lần nữa đứng dậy đuổi theo.

Nửa giờ sau, Hà Mạn đã tiếp xúc với con đường buôn bán. Trong đám đông chen chúc, thân thể Hà Mạn thoạt nhìn nho nhỏ, bóng dáng càng thêm gầy yếu, gần như lọt thỏm. Tạ Vũ ngay trang thành khách hàng tiến vào trong cửa hàng, tùy tay cầm lấy một đồ vật che khuất mặt, không cho Hà Mạn phát hiện mình. Không nghĩ tới, Hà Mạn quơ quơ vài thứ liền đi ra ngoài. Tạ Vũ đã quên chính mình trên tay còn cầm đồ, vội vàng cùng đi ra ngoài, khi bị nhân viên cửa hàng ngăn cản lại: “Thưa anh, anh còn chưa trả tiền đâu!”

Tạ Vũ hoàn toàn bất chấp, ném đồ xoay người bước đi, không nghĩ tới, chỉ mới trôi qua có hai giây, trên con đường người đi đến đi lui, không tìm thấy bóng dáng Hà Mạn đâu.

Bạn đang đọc truyện *The Stolen Years* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Sinh mệnh là điều quan trọng

Đầu óc Tạ Vũ bối rối.

Rất nhanh mọi người trên phố đều truyền tai nhau, có một người đàn ông bị điên mang đồ ngủ và đôi giày da chạy lung tung khắp nơi. Tạ Vũ không biết hướng bên kia có cô không, sợ mỗi một giây mình đi sai hướng, mất đi cơ hội gặp Hà Mạn.

Người nhiều như vậy, muôn hình muôn vẻ, dù mọi khuôn mặt, lại tìm không thấy khuôn mặt anh quen thuộc nhất.

Tạ Vũ cầm lấy di động không ôm hy vọng gì gọi cho Hà Mạn, Hà Mạn quả nhiên vẫn tắt máy. Đến báo cảnh sát, cục công an lại nói không vượt qua hai mươi tư giờ căn bản không tính là mất tích, tạm thời không thể lập án.

Bất đắc dĩ, Tạ Vũ gọi cho Hà Kỳ, Tiểu Hoàn và Danny, xin nhờ bọn họ đến khu mua bán hỗn loạn này giúp đỡ tìm kiếm. Bọn họ anh tất nhiên biết được hoàn cảnh của Hà Mạn và Tạ Vũ bây giờ, cũng tận dụng thời gian ngày thứ bảy hay chủ nhật rảnh rỗi ngỏ lời giúp đỡ anh, nhưng Tạ Vũ đều kiên quyết chối từ tất cả—— anh biết, Hà Mạn nhất định không hy vọng mọi người nhìn thấy bộ dạng ngây ngốc của mình, cũng sợ bọn họ nhìn thấy tình trạng chân thật càng thêm kiên trì khuyên anh cho Hà Mạn đi trại an dưỡng.

Anh vốn đã không nghe bọn họ khuyên bảo, cắn răng nói chính mình tự chăm sóc cô. Tình huống như bây giờ làm sao anh giải thích? Anh làm gì còn tư cách từ chối lời khuyên bảo của bọn họ?

Cắt điện thoại vào, Tạ Vũ chạy nhanh trở về nhà, trên đường đi, anh nghĩ về nhà lấy chìa khóa xe, lái xe có thể tìm ở phạm vi lớn. Vừa đi vào nhà, Tạ Vũ ngạc nhiên phát hiện, Hà Mạn đã thay quần áo ở nhà, hiện lành ngồi trên bàn ăn chờ anh.

Tạ Vũ đứng ở tại chỗ sững sốt đã lâu, dường như bị tin tức tốt trước mắt này hoàn toàn làm cho choáng váng.

Anh nhanh chóng gọi điện thoại Hà Kỳ, nhờ cô nói giúp với Danny và Tiểu Hoàn, không cần đi lại, người đã về nhà, bọn họ cứ yên tâm.

Tạ Vũ chậm rãi cời giày, dùng thời gian ngắn ngắn này dấu đi vẻ mặt ngạc nhiên, hồi phục bình tĩnh như thường, lại thả lỏng tâm trạng, sau đó mới cười ngồi vào bên cạnh bàn.

Anh đến gần mới chú ý tới trên bàn có một cái bánh ngọt.

Hà Mạn không biết suy nghĩ cái gì, ngay cả Tạ Vũ vào cửa cũng chưa phát hiện, chờ anh đến gần mới lấy lại tinh thần, nhưng đối với Tạ Vũ bỗng nhiên xuất hiện ở trước mắt cũng không tỏ vẻ kinh ngạc, giống như Tạ Vũ căn bản là không có ra rồi nhà, vẫn ở tại phòng khách.

Thấy Tạ Vũ trở về, Hà Mạn thật vui vẻ, đứng lên nghênh đón Tạ Vũ.

“Đến, cắt bánh ngọt! Oh, đúng đúng đúng, anh xem trí nhớ của em này, còn chưa có cảm nén đâu!”

Cắt bánh cái gì... Tạ Vũ đang buồn bực, liền nhìn thấy Hà Mạn đã nắm lên cái bật lửa, vội vàng đoạt lại: “Đề anh đề anh!”

Tạ Vũ cúi đầu chằm ngon nén duy nhất trên bánh, mới nhìn thấy trên bánh có một hàng chữ: “Mừng kỷ niệm kết hôn một năm vui vẻ”.

Em tha anh đi, bây giờ là ngày gì? Tạ Vũ muốn cười, lại cảm thấy mũi cay cay. Anh nhìn hai tay của mình siết chặt nhắm mắt, giống cô gái đang cầu nguyện Hà Mạn kia, câu nói “Cũng không phải sinh nhật mà ước cái gì” liền nghẹn trở về trong bụng.

“Em ước nguyện cái gì sao?” Anh cười hỏi.

“Không nói cho anh.” Hà Mạn nghiêng đầu cười, mang theo ngây thơ chất phác cười khề. Cô cầm tay anh, đếm một, hai, ba, thổi nén cùng với anh.

“Thổi ngon nén xong, em còn có quà tặng cho anh đó.”

Hà Mạn hướng về anh nháy mắt mấy cái, sau đó quay đầu tự mình hô lên thổi tắt ngọn nén.

“Không phải nói cùng nhau thổi sao?”

“Dù sao anh cũng không ước” Hà Mạn vô lại nói, “Thổi không thổi ngọn nén có cái gì liên quan sao?”

Không đợi Tạ Vũ phản ứng lại, cô liền xoay người từ dưới bàn lấy ra một cái hộp hình chữ nhật, hai tay đang cầm nhét vào tay Tạ Vũ.

“Mau mau nhìn xem, có thích hay không?”

Hà Mạn nhìn chằm chằm chiếc hộp, Tạ Vũ nhìn chằm chằm Hà Mạn. Khuôn mặt người phụ nữ ba mươi tuổi, nở rộ như đứa trẻ mười ba tuổi. Cô nhìn chằm chằm chiếc hộp bộ dạng giống như chính mình cũng không biết bên trong là cái gì, tràn ngập tò mò.

Tạ Vũ đặt tay trên nắp hộp, cố ý không mở ra, trêu cô.

“Em vội cái gì, em cũng không phải không biết bên trong có gì. Được rồi, anh hỏi em một chút, em có nhớ rõ bên trong hộp có cái gì sao?”

Hà Mạn vỗ vỗ tay lên lưng anh: “Đừng làm loạn, anh cho là em ngốc sao, muốn gạt em như vậy sao? Em là muốn cho anh sự ngạc nhiên, làm sao có thể nói cho anh trước, mau mở đi!”

Tạ Vũ bị cô nói đến á khẩu không trả lời được, bỗng ngỡ mở nắp hộp.

Sản xuất năm 2006, Nokia 5300.

Tạ Vũ giật mình.

Bộ dạng của anh làm cho Hà Mạn trong nháy mắt vui vẻ cười ha ha: “Không nghĩ đến đúng không! Em nói rồi em nghĩ mua cho anh, thế nào, nói được thì làm được! Hạnh phúc không?”

Tạ Vũ cúi đầu, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve di động.

“Hạnh phúc.”

“Lúc chuyển nhà chúng mình vất vả một chuyến, lại khiến anh mất không ít tiền, ngay cả di động anh thích đều tiếc không dám mua. Người ta không phải nói, anh đi tiếp khách hàng không phải muốn có mặt mũi một chút sao? Khách hàng đều dùng toàn đồ tốt, anh lại dùng điện thoại cũ như vậy, như thế nào đàm phán thành công nha! Chẳng qua di động để mua được thật sự rất khó, em tìm kiếm khắp nơi, mọi người đều nói không bán, thật vất vả mới mua được!”

Hà Mạn nói liên miên xong, giương mắt nhìn Tạ Vũ, tươi cười ngọt ngào lấy lòng.

“Em biết, anh cảm thấy em bây giờ đầu óc không tốt lắm. Kỳ thật không có, anh đừng sợ, cũng đừng lo, anh xem, em không phải đều nhớ rõ sao? Em nói chúng mình chuyển đến nhà mới nhất định sẽ mua di động cho anh, thế nào, em mua rồi phải không?”

Trên mặt Hà Mạn biểu hiện kiêu ngạo.

“Mọi người đều nói trí nhớ em không tốt. Anh xem, chuyện quan trọng nhất, em hoàn toàn vẫn nhớ rõ nha.”

Tạ Vũ chỉ nhìn cô không nói lời nào. Hà Mạn bỗng nhiên sợ hãi đứng lên: “Anh sao không nói gì vậy? Anh mất hứng sao? Em làm sai cái gì sao? Anh... Không thích sao?”

Những lời cuối cùng thật cẩn thận, đáng thương .

Tạ Vũ nhìn chăm chăm khuôn mặt không biết mấy tuổi này trước mắt, di động trong lòng bàn tay bỗng nhiên trở nên nóng bỏng.

“Thích, thích lắm, ” Tạ Vũ gật đầu, “Thật sự anh rất thích. Anh đã sớm nghĩ đến mua điện thoại di động này, vẫn luyến tiếc. Bà xã em thật tốt, bà xã... Anh biết em đều nhớ rõ, anh biết, anh... anh...”

Hà Mạn bỗng nhiên xông lên trước ôm chặt lấy Tạ Vũ.

“Không phải là chỉ là một cái di động sao? Về sau chúng ta có nhiều tiền, sẽ mua điện thoại Nokia mới nhất, Motorola cũng mua, sẽ mua hai cái, dùng một cái! Được không? Được không? Tạ Vũ, anh đừng khóc mà, anh khóc cái gì?”

Cô ôm anh, vì anh thích quà tặng của mình tí mĩ chọn lựa mà vui vẻ, nhưng không hiểu sao, Tạ Vũ thẳng chức làm quản lí khách hàng, bọn họ cũng chuyển đến trung tâm, tương lai phía trước thật rộng mở, vì sao anh ấy lại khóc?

Tương lai càng ngày càng tốt, đừng khóc được không?

Ngày của chúng ta còn rất dài rất dài.

Hà Mạn mơ một giấc mơ.

Cô mơ thấy cảnh tượng Tạ Vũ cầu hôn cô năm đó, nhưng lại có một chút không giống. Trong mơ cô không có giận dữ Tạ Vũ đến muộn, trong lòng rất rõ ràng anh hẹn cô đi công viên chèo thuyền thật ra là vì cầu hôn, cô đều biết hết. Cho nên, cô nhất định phải thành thành thật thật làm bộ bị lừa, không tức giận không quấy rối, làm cho màn cầu hôn anh vất vả chuẩn bị được hoàn chỉnh.

Muốn thật đầy đủ. Muốn thật hoàn mỹ.

Nhưng là trong mơ khi Tạ Vũ chạy đến trước mặt cô, nhưng con đường trước mắt lại bị gãy. Tạ Vũ bị kẹt lại trong các khe hở, chảy thật nhiều máu, lại cắn răng không kêu đau.

Anh nói, Mạn, thật xin lỗi, em chờ một chút, anh lập tức sẽ thoát ra, em phải chờ anh.

“Nếu không tới tìm cô, anh ấy sẽ không chết.”

Chung quanh xuất hiện rất nhiều người, gương mặt mơ hồ không rõ, lời lẽ chính nghĩa, vây quanh cô và Tạ Vũ đang hấp hối giữa các khe hở. Tạ Vũ máu chảy càng lúc càng nhiều, giống như biển máu, hoàn toàn bao phủ Hà Mạn.

Cô thét chói tai ngồi xuống, theo bản năng đưa tay về phía bên người sờ soạng tìm kiếm Tạ Vũ, lại sờ thấy khoảng không.

Hà Mạn nhìn thấy trước mắt một tờ giấy ghi nhớ màu trắng, mặt trên viết: “Mạn, anh ở dưới lầu chờ em.”

Như là sợ cô đi hai bước sẽ quên mất mình nói cái gì, Hà Mạn xuống giường, phát hiện trên tường đều là giấy ghi nhớ, trên mỗi mặt đều vẽ một mũi tên, mỗi giây mỗi phút nhắc nhở cô muốn đi đâu. Hà Mạn đi vài bước liền nhặt lên một tờ giấy ghi nhớ nữa, chần chờ đẩy cửa phòng ra.

Tầm mắt có thể nhìn thấy được, một dãy các tờ giấy trắng trên mặt đất, còn có cả cánh hoa hồng, tuyệt đối không khác gì một lộ trình chỉ dẫn, một đường kéo dài đến dưới lầu. Hà Mạn chân trần dẫm trên thảm, bước từng bước một cẩn thận đi xuống dưới.

Đi cầu thang được nửa đường, Hà Mạn thấy được xa xa có bóng dáng, như đang chờ cô.

Người kia mặc một bộ đồ kỳ lạ, cả người gập lại, tóc trắng. Hà Mạn kinh ngạc đi qua, nhẹ giọng ở sau lưng gọi: “Ông là...”

Ông lão xoay người.

Hà Mạn kinh ngạc che miệng lại.

Đó là mặt của ông lão, nếp nhăn, da dày đặc đồi mồi, làn da lỏng, mang kính lão cũng không che đầy đưng túi mắt chảy xệ.

Ngay cả như vậy, cô vừa nhìn liền nhận ra.

“Tạ Vũ?”

“Em làm thế nào bây giờ mới xuống?” Âm thanh Tạ Vũ làm ra về mình đã già” Mau đến ăn cơm đi. Danny vừa làm xong hóa trị sau con phẫu thuật, Tiểu Hoàn bọn họ nói muốn chúc mừng cậu ấy tìm được đường sống trong chỗ chết. Nhanh, nhanh xuống dưới.”

Hà Mạn dặt tay thô ráp với làn da bụng béo kia, như lạc trong giấc mơ, cay cay nơi mũi nói cho cô biết, hết thấy đều là chân thật .

Trước bàn cơm, Tiểu Hoàn tóc hoa râm, Hà Kỳ, còn có Danny một đầu tóc đen ngồi ở nơi đó, nhìn thấy Hà Mạn đi vào, đều lộ ra vẻ mặt tang thương tươi cười.

“Vi sao Danny tóc vẫn đen?” Hà Mạn vừa khóc vừa cười.

“Hôm qua cậu ấy lên lút đi nhuộm” giọng nói Tiểu Hoàn già đi rất nhiều, tuy vẫn sắc bén như cũ, “Đua đòi!”

Hà Mạn cười ra tiếng, Tạ Vũ dắt cô ngồi ở bên cạnh bàn. Bốn người đều già cả như thế, gương mặt trẻ trung đã biến mất. Chỉ có một mình Hà Mạn, vẫn còn tuổi trẻ, giống một đoạn phim bị cắt sai.

Thời gian rối loạn, không gian mơ hồ. Bốn họ đều cùng nhau trôi qua, cùng nhau già cả.

“Em xem em kìa!” Tạ Vũ bỗng nhiên khởi xướng tính tình, “Nhấn đâu? !”

Hà Mạn nháy mắt mấy cái: “Cái gì?”

Tạ Vũ tức giận khụ khụ nửa ngày, chẳng khác gì bộ dạng bị hen suyễn, cuối cùng cũng ngừng, bàn tay xanh xao chống lên bàn xoay người đi lục tung tìm.

Sau đó cầm một cái nhấn xoay người lại.

“Bảo em mang kĩ, em lại không nghe, như thế nào, không muốn làm bạn già của anh?”

Anh nhìn cô, giống đang chờ đợi một đáp án.

Nước mắt Hà Mạn như chảy ra.

“Đồng ý. Đương nhiên đồng ý. Em vẫn muốn làm bạn già của anh.”

Tạ Vũ cười tươi như ánh mặt trời. Anh cầm tay trái Hà Mạn, dùng bàn tay nhấn neoh cầm lấy nhấn, sau đó thật cẩn thận, lồng vào ngón áp út trái của Hà Mạn

Anh cầm tay Hà Mạn, dịu dàng lại vô cùng kiên định nói: “Chúng ta cuối cùng sẽ bạch đầu giai lão.”

Hà Mạn Tạ Vũ nhìn trước mắt, nghĩ được cái gì đó như chim bay qua bầu trời, chỉ để lại dấu vết mờ nhạt, cô giữ không được.

Có vẻ như là chuyện cô rất muốn làm, lại bị mình quên mất.

Bạch đầu giai lão.

Hà Mạn nhìn những người này vì mình mà giả dạng những người già, sinh mệnh là điều quan trọng nhất, bỗng nhiên bắt được đầu đuôi ý tưởng.

Tạ Vũ không nghĩ đến, lại gặp Lily ở siêu thị.

Đối phương mặc váy ngắn màu vàng, mang theo hơi thở trẻ trung mùa hè. Ở khu quầy thức ăn, là Lily phát hiện ra anh trước, thoải mái đi đến chào hỏi anh, giống như chuyện cũ không vui chưa từng xảy ra.

Tuổi trẻ giống như bao giờ bị tổn thương.

Thái độ của Lily khiến giảm bớt cảm giác áy náy của Tạ Vũ. Anh cũng cười hỏi cô tình hình gần đây như thế nào.

“Em có bạn trai?” Lily cười, “Còn hơn anh.”

“Chúc mừng anh, hy vọng em hạnh phúc.”

“Không dám đâu” Lily bĩu môi, đột nhiên hỏi, “Chị Hà Mạn có khỏe không?”

“Rất tốt.”

“Em nghe anh Danny nói rồi. Hôm nay sao anh lại ra ngoài? Không cần ở nhà giữ chị ấy sao?”

“Hai ngày này cô ấy đều ở nhà chị. Gần đây cô ấy nhớ về thời trung học, nhớ đến chị cô, cho nên anh liền đưa cô ấy qua đó hai ngày, ngày mai sẽ đưa trở về.”

“Em...” Lily thở dài, “Loại chuyện này làm cho người ta cảm thấy ông trời không thật không có mắt, em thật sự cảm thấy rất buồn.”

Tạ Vũ cười cười: “Cũng không có gì, dù sao vẫn còn cùng một chỗ, có bệnh hay khỏe mạnh cũng sẽ giống nhau, đời này đều phải cùng nhau trải qua.”

Lily bị câu nói thoải mái của Tạ Vũ làm cho sốc.

“Anh đừng trách em xen vào việc của người khác. Em thật sự rất bội phục anh, nếu không phải biết anh đã chăm sóc chị ấy lâu như vậy, em sẽ cảm thấy anh cần bản chính là nói mạnh mẽ. Dù sao em cũng nhận thức điều đó là không đáng—— anh đừng để ý, em không phải nói tình cảm có thể đặt lên bàn cân tính toán, em chỉ là cảm thấy... Có chút không hiểu, chẳng phải con người ai cũng ích kỷ sao? Anh có lo lắng không? Anh cảm thấy đáng giá sao? Anh mới hơn ba mươi tuổi, về sau còn có tương lai mà.”

Tạ Vũ vẫn cười như trước.

“Anh không quá lo lắng, anh cảm thấy việc này đặc biệt đơn giản, tình yêu chính là đơn giản như vậy, anh không thể rời xa cô ấy, càng không nỡ gỡ bỏ cô ấy khỏi tim, cũng không cảm thấy cô ấy làm chậm trễ cuộc sống của anh. Cả đời này anh đã nghĩ sẽ trải qua cùng cô ấy, rời xa cô ấy mới là chậm trễ, đây là sự thật của anh.”

Lily kinh ngạc nhìn anh, không biết là nguyên nhân do máy lạnh, hay là do lời nói của Tạ Vũ, cô bỗng nhiên thông suốt mọi chuyện.

Tình yêu là sự ban phước lớn nhất. Còn cần tính toán cái gì.

Tạ Vũ vừa nói xong, di động rung lên, Danny đang gọi.

“Tạ Vũ, cậu đi đâu vậy? Tối hôm nay trong lúc vô ý biết được, Hà Mạn ở bệnh viện, cô ấy phải làm giải phẫu!”

Tạ Vũ sững sờ, ném xe mua sắm, xoay người chạy về hướng cửa như điên.

“Không có cách nào bạc đầu đến già đi, ” Hà Mạn dựa vào khung cửa nhìn Tạ Vũ đang thở dốc, cười chia chia đầu mình nói, ” Bây giờ đầu em không còn một sợi tóc!”

“Anh cấm em phẫu thuật.” Tạ Vũ cũng không thêm nhìn tới cô, cúi đầu chỉ lặp lại một câu này.

“Anh đừng có chấp . Cho dù anh là chồng em, mạng của em cũng là của em , em có thể tự mình làm chủ. Máy ngày nay em khó có được tinh táo như vậy, anh phải nghe em.” Giọng nói Hà Mạn thật bình tĩnh, còn mang theo ý cười.

“Em nói anh nghe, phẫu thuật này là lấy máu tụ dưới màng cứng, các bác sĩ sẽ giúp em lấy máu tụ đi. Sau đó em sẽ khôi phục như bình thường , không bao giờ tắm một ngày mười lần nữa, rất hại da .”

“Rất nguy hiểm , không thể, chúng ta như vậy không tốt sao? Em. . . Anh không với em nữa, Hà Kỳ đâu? Hà Kỳ!Chị làm chị như vậy sao?Chị đang đẩy em gái mình vào con đường chết! Chị có biết hay không?Chị không muốn nuôi cô ấy phải không?Em nuôi! Vốn cũng không cần chị! Chuyện của bọn em không cần phải mọi người quản!”

Tạ Vũ lâm vào trạng thái điên cuồng, anh rống trong một môi, đi đến đầu giường bệnh ôm lấy Hà Mạn.

“Đi, theo anh về nhà!”

“Tạ Vũ!”

Hà Mạn nghiêm túc đẩy anh ra.

“Em muốn làm phẫu thuật này, đã ký giấy, trả tiền , ai cũng không thể ngăn cản em. Bao gồm cả anh.”

Hà Mạn nhìn Tạ Vũ nói:

“Em thực hiện phẫu thuật này không chỉ vì anh, cũng là vì chính mình. Tạ Vũ, em nghĩ được sống phải có tôn nghiêm, em muốn trao cho anh tình cảm tốt nhất, trao cho anh một Hà Mạn đầy đủ tốt nhất, không phải trẻ con cũng không phải động vật, lại càng không phải là một bức ảnh chân dung.”

Tạ Vũ đỏ hồng mắt nhìn cô.

“Anh đừng trách chị em, quyết định này là của em.Em biết anh đã hạ quyết tâm phí thời gian chăm sóc em cả đời, nếu em mất đi thần trí chỉ có dựa vào anh, em cũng tin tưởng anh tuyệt đối sẽ không vứt bỏ em, vẫn bên em, dù cuộc sống của anh sẽ bị mất đi. Nếu bây giờ người nằm ở đây là anh, anh cũng sẽ lựa chọn giống em, mà em cũng không cam lòng.”

Hà Mạn nhẹ nhàng cầm lấy tay Tạ Vũ.Đôi bàn tay của cô đã gầy như vậy, nhẫn kim cương trên ngón tay đã không còn vừa nữa, lỏng lẻo trên ngón tay, Tạ Vũ nhìn mà lòng chua xót.

Anh khóc , nói không nên lời, chỉ có thể tùy ý để cô đẩy cánh tay mình, nhẹ giọng cầu xin:

“Em sẽ bình phục. Em đã có một tai nạn đã xảy ra, ông trời đã cho em một cơ hội giả ngu để tìm anh về, em thật sự không nên nổi lòng tham.Em không ngừng mơ tưởng, cùng anh sinh cực cung, nhìn cực cung lớn lên, nhìn nó kết hôn, nhìn nó sinh con, sau đó em còn muốn rửa bát cho anh cả đời. Em nói , chúng ta còn có về sau, rất dài rất dài về sau, anh phải tin tưởng, anh phải chờ em.”

Anh phải chờ em.

“Chờ em tỉnh lại, em muốn bồi thường anh như thế nào?”

“Mùa hè có dưa hấu, cắt thành một nửa, em sẽ đem phần ngon nhất ngọt nhất dùng thìa đút anh ăn.”

“Còn có gì nữa?”

“Anh thích ăn đầu nhọn, em cũng để lại cho anh.”

“Em bỏ được sao?”

“Bỏ được. Trừ anh ra, em cái gì cũng đều bỏ được.”

“Thật tốt, em sẵn sàng để lại những thứ tốt nhất cho anh, cho nên em cũng muốn cho anh đầu óc tốt nhất. Anh cũng muốn cho em tốt nhất. Anh phải tin tưởng em.”

“Anh tin tưởng em. Anh tin em khi tỉnh lại, lần này sẽ không mất đi một giờ trí nhớ nào, anh sẽ luôn ở bên cạnh em, một giây một phút cũng không rời.”

Tạ Vũ cách lớp thủy tinh, nhìn Hà Mạn phía xa xa đã dần tiến vào trạng thái gây mê.

Anh tin cô sẽ tỉnh lại, tóc sẽ dài ra, màu đen, lại cùng anh từ từ bạc trắng.

Anh sẽ ở đây chờ cô. Chờ cô xuất hiện tốt nhất.

Tình yêu không có bao nhiêu mạnh mẽ, bọn họ yêu nhau như vậy, cũng tránh không khỏi một đường khúc chiết, đường lên trời vẫn chưa chào đón họ.

Tình yêu đã cho họ tất cả.

Nó không thể chống lại sinh lão bệnh tử, nhưng ẩn hiện trong kỷ niệm, ngoan cố đứng ở con sông thời gian, không sợ nước dâng, không sợ bão tố, kiên quyết chờ đợi người yêu xuất hiện.

Người kia nhất định sẽ xuất hiện, mang lại cho bạn một tình yêu tốt nhất.

Em nhất định phải tin anh.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *The Stolen Years* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.